

GEORGE ARION însoțitorul lui Iisus

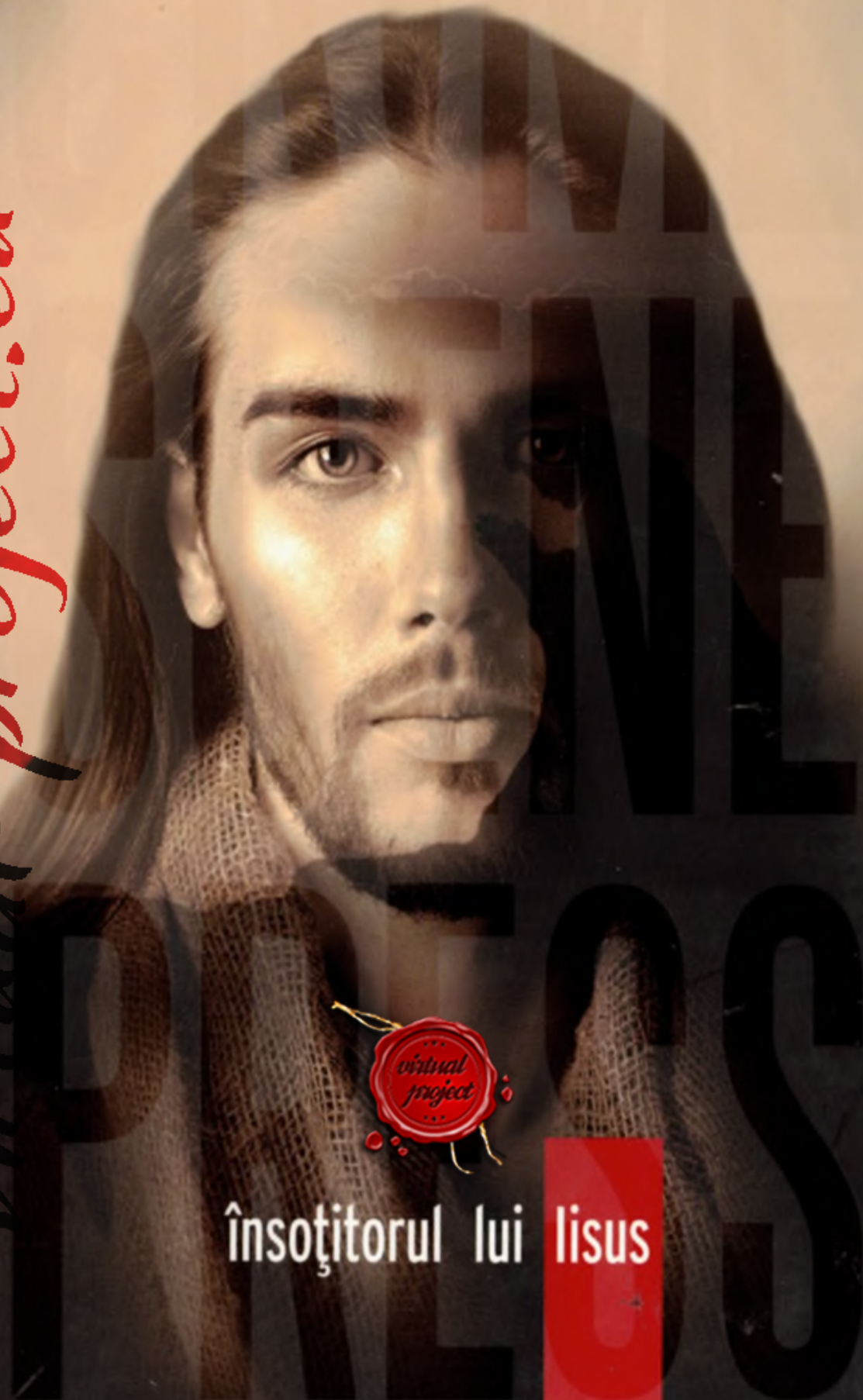
CRIME SCENE PRESS

„George Arion se înscrie în cea mai bună tradiție a romanului polițist.”

Claude Le Nocher

virtual-project.eu

GEORGE ARION

însoțitorul lui Iisus

O bombă explodează pe terasa unui restaurant din Barintown. Un nou atac terorist asupra SUA? Un atentat al unui nebun?

Poliția își începe investigațiile. Dar, nu peste multă vreme, orașul trece printr-o nouă experiență traumatizantă: pe un câmp de la periferie un copil descoperă cadavrul unei femei. Cercetările care se desfășoară cu febrilitate ajung la o concluzie năucitoare: peste douăzeci de trupuri neînsuflețite au fost îngropate acolo în cel mai mare secret.

În același timp, o carte veche, găsită în biblioteca bisericii catolice, îl pune pe jar pe parohul sfântului lăcaș. Paginile acesteia istorisesc, cu o precizie ca de document, primii ani din viața lui Iisus. Care-i misterul acestei scrieri incendiare? Evenimentele se succed cu o viteză amețitoare în urbea cu oameni care se tem să nu-și piardă viața ori de câte ori ies din casă. Și, chiar dacă la început nimeni nu vede vreo legătură între enigmatică scriere uitată veacuri la rândul în rafturile din subsolul bisericii și morții cu identitate necunoscută, există totuși o relație tulburătoare între acestea, iar cititorul devine martorul unui deznodământ șocant.

Un adevărat *page-turner* care, în plus, ascunde un mesaj profund, dincolo de vâltoarea acțiunii.

George Arion

Însoțitorul lui Iisus

GEORGE ARION – 2016

CRIME SCENE PRESS, 2016 pentru această ediție.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, GEORGE

Însoțitorul lui Iisus / George Arion. – București; Crime Scene Press,
2016

ISBN 978-606-94295-1-8

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

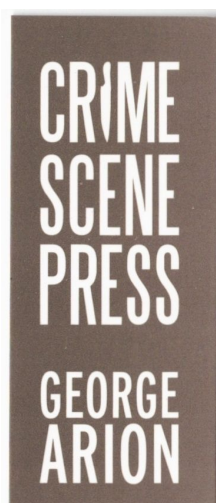
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: noiembrie 2016

Tipărit în România ARTPRINT

George Arion
Însoțitorul lui Iisus

– 2016 –

GEORGE ARION s-a născut în 5 aprilie 1946 la Tecuci.

Absolvent al Facultății de Limba și Literatura Română din București – 1970.

În prezent este Director general la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Președintele Fundației „Premiile Flacăra” și Președinte al Romanian Crime Writers Club.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A publicat volume de versuri, critică literară, jurnalistică. A semnat scenariul la două filme polițiste (*Enigmele se explică în zori*, 1989, *Atac în bibliotecă*, 1992) și la serialul TV *Detectiv fără voie* (2001). Autor al unui libret de operă și al mai multor piese polițiste.

Proză mystery&thriller

Atac în bibliotecă – 1983, *Profesionistul* – 1985, *Trucaj* – 1986, *Pe ce picior dansați?* – 1990, *Crimele din Barintown* – 1995, *Nesfârșita zi de ieri* – 1997, *Detectiv fără voie* (integrala Andrei Mladin) – 2001, *Cameleonul* – 2001, *Anchetele unui detectiv singur* – 2003, *Spioni în arșiță* – 2003, *Necuratul din Colga* – 2004, *Crime sofisticate* – 2009, *Fortăreața nebunilor* – 2011, *Sufocare* – 2012, *Insula cărților* – 2014.

George Arion a fost tradus în engleză, franceză și rusă.

A fost distins de trei ori cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România (1985, 1995, 1999).

Cetățean de Onoare al orașului Tecuci.

În 2013, Asociația Națională a Detectivilor din România i-a acordat titlul de DETECTIV DE ONOARE.

*Doamnei mele Ruxandra Manuela.
Știe ea de ce.*

*„Rasa umană și-a dorit mereu să controleze viitorul,
sau cel puțin să-l prezică.
De aceea astrologia e atât de populară.”*

Stephen W. Hawking – *Universul într-o coajă de nucă*

Bomba a explodat pe terasa restaurantului *Dinner's Club* într-o sâmbătă.

Era o seară frumoasă de mai, cea dintâi dintr-o primăvară capricioasă, cu un soare zgârcit la vedere și cu dese reprize de ploaie. Aproape toate mesele fuseseră ocupate, tineri și vârstnici sperând să petreacă un sfârșit de săptămână cât mai agreabil, cu mâncare și băutură, cu discuții de dragul discuțiilor și cu multe glume.

Veselia era în toi, o muzică ritmată exact cât trebuie pentru a nu te cuprinde agitația picura liniștitoare, fără exces de decibeli, de la două difuzoare dispuse aproape de trotuar, încălzind și mai mult atmosfera.

După cum au relatat câțiva martori și după cum au înregistrat și camerele de supraveghere din zonă, la ora 19:10, un tânăr îmbrăcat cu un tricou negru, fără nimic inscripționat pe el, și cu niște blugi prespălați s-a așezat la o masă. Și-a pus jos, lângă piciorul drept, sacul sport pe care îl purtase pe umăr și a cerut o bere la draft. Un chelner prompt i-a adus băutura și s-a grăbit să onoreze alte comenzi presante.

După cum s-a văzut mai târziu pe înregistrări, nu s-a atins de pahar. Părea să aștepte pe cineva. Din când în când, se uita la ceasul cu afișaj electronic de pe telefonul mobil. Totuși, nu părea impacientat.

N-avea nimic ieșit din comun – un tânăr cu părul tuns scurt, purtând cele mai obișnuite haine pentru vârsta sa. Brațe puternice, fără tatuaje, niciun cercel în vreo ureche. Doar o brățară la mâna stângă.

La 19:22 s-a ridicat de pe scaun și a intrat agale în local, ca și cum s-ar fi dus la toaletă. S-a strecurat printre mesele din restaurant, dar în loc să se îndrepte spre grupul sanitar a intrat în bucătăria plină de aburi de la oalele în clocot și de fumul de la grătar. Tot fără să se grăbească a ieșit pe ușa din spate. Nimeni nu l-a întrebat ce caută într-o încăpere unde n-avea de ce călca.

Singura cameră de supraveghere montată în spatele restaurantului l-a surprins în timp ce urca la volanul unui Ford vechi, ale cărui numere erau stropite de noroi. Mașina a ieșit în stradă și s-a pierdut în aglomerația de weekend. N-a mai apărut pe nicio altă înregistrare video.

Explozia bombei artisanale ascunsă în sacul sport a sfârtecat trei persoane. Alte cincisprezece au fost rănite. Două dintre ele au decedat în ambulanțele care îi purtau la spital. Printre victime n-a figurat niciun copil.

Din întâmplare, polițistul Fred Brown se afla la fața locului. Un bărbat de patruzeci de ani pe care uniforma părea gata-gata să plesnească. Început de chelie, perciuni lăsați să crească în voie, o mustață pe oală. Nasul brăzdat de vinișoare albastrii mărturisea o aplecare pentru băutură.

După orele de program în care completase un maldăr de hârtoage, simțise nevoia să se destindă. Cu chiu, cu vai descoperise un loc liber. Dar, când să se așeze, se produsese deflagrația și izbucnise nebunia. După un moment de stupefacție se auziră țipetele înfricoșate ale celor care fugeau care încotro, vaielele răniților care se zbăteau pe jos, alarmele mașinilor parcate în apropiere, puse în funcțiune de trepidațiile provocate de explozie.

Polițistul avu noroc, scăpă teafăr, pentru că băiatul cu șorț alb care se precipitase să-l servească a devenit un scut uman, ferindu-l de schije. Înainte de a se prăbuși fără viață, îl împrășcă din cap până în picioare cu sânge.

Năucit de explozie, asurzit pe moment, Fred Brown rămase încremenit doar câteva clipe.

După ce-și reveni din șoc, puse imediat mâna pe telefon și anunță evenimentul la secția de poliție unde lucra. Era surescitat se afla în miezul unei acțiuni palpitate, dacă își juca bine cărțile își putea vedea împlinit visul – acela de a trece la Departamentul de Criminalistică. Acum alerga cu limba scoasă după hoți de buzunare sau de biciclete, sau îi urmărea pe cei care pretindeau taxe de protecție patronilor de magazine. Se învârtea într-o lume mărunță, iar cei cărora le punea cătușe zburdau liberi din nou după câteva zile de arest, judecătorii solicitând împotriva lor probe mai solide, sau socotind neimportante faptele lor.

În curând, în împrejurimi se auziră sirenele ambulanțelor și ale mașinilor de poliție. În decor își făcură apariția mai mulți membri ai trupelor antitero, cu veste de protecție, căști pe cap, vizierele trase și arme cu țeava scurtă vizându-i amenințător pe toți cei prezenți.

Fred Brown și-ar fi dorit un rol de primă-mână cu această ocazie. La urma urmei, el își riscase pielea venind aici, ce-i drept, din voia hazardului, el și nu altcineva

dăduse alarma. Ar fi fost cel mai credibil și competent martor, relatând fără înflorituri tot ce văzuse.

Se apropie de cel care părea să-i conducă pe noii-veniți. Aceștia se deplasau în ordine, cu mișcări precise, vorbindu-și prin semne, având lecția bine învățată în poligoanele de antrenament.

— Știți, eu am văzut totul... Eu am raportat evenimentul...

Căpitanul, sau locotenentul sau ce-o fi fost el nu păru impresionat de uniforma pe care o purta Brown. Îl împinse fără delicatețe și urlă la el.

— Stai dracului deoparte! Nu vezi că ne-ncurci? Aici nu-i treaba poliției. Șterge-o! O să dai o declarație mai târziu.

Astfel se năru visul lui Brown de a apărea într-un rol principal. Fără să-i mai pese de vânzoleala din jurul lui se duse cătrănit acasă. Dacă aveau nevoie de el, n-aveau decât să-l caute. El trebuia să se spele cât mai grabnic de sânge și să-și dea uniforma la curățat.

Era primul atentat de proporții pe care îi cunoscuse orașul Barintown.

Evenimentul a creat o emoție puternică printre locuitori. Prin alte părți n-a provocat vreo mare tulburare. Dacă nu este vizată în mod direct, nicio colectivitate nu se agită prea mult la nenorocirile altora. E o formă de protecție. Nu poți să plângi tot timpul aflând ce catastrofe se întâmplă zilnic în lume.

Președintele SUA se afla la un dineu dat în onoarea unor oameni de afaceri din Luxemburg. A fost înștiințat imediat. Fără să schițeze vreo grimasă sau vreun gest care să-i contrarieze pe musafirii săi, a ordonat să fie ținut la curent cu mersul anchetei.

La ora aceea președintele Franței dormea. Parcursese mulți kilometri prin provincie, într-un turneu pre-electoral. Duminica și-o petrecu în mijlocul familiei, cerând să nu fie deranjat cu nicio problemă. A aflat vestea de-abia luni, din ziare. N-a considerat necesară trimiterea unei telegrame de solidaritate cu poporul american.

Primul-ministru al Marii Britanii și al Irlandei de Nord dormea și el, visând c-a rezolvat relațiile cu Uniunea Europeană.

Cancelarul Germaniei nu reușea să pună geană pe geană – venise din Orient și încă nu se adaptase la fusul orar de acasă. Află despre bomba din Barintown urmărind știrile la CNN.

Președintele Rusiei și cel al Chinei primiră fiecare câte o scurtă informare despre cele întâmplate în orașul american. Nu se știe dacă au citit-o.

Zile întregi cei din Barintown au comentat incidentul, încercând să afle cine detonase bomba și care îi fusese motivul. Însă poliția, și nici mass-media n-au descoperit nimic. Nimeni n-a revendicat acțiunea criminală. Timp de câteva săptămâni, terasa înnegrită de fum, cu stâlpii fărâmați, cu mesele și scaunele făcute țandări, cu geamurile sparte a devenit un loc de pelerinaj unde s-au depus buchete de flori în amintirea celor secerați de schije.

Nimeni nu bănuia că în scurtă vreme orașul avea să se confrunte cu o tragedie de și mai mari proporții.

Catolicii aveau o singură biserică în Barintown.

Era o clădire masivă, nu foarte înaltă, de formă paralelipipedică, construită din piatră în urmă cu peste trei sute de ani, într-un stil care amintea de cel gotic, după cum se susținea în ghidul orașului, dar care, de fapt, după cum apreciau diverși experți, nu aducea cu niciun stil. Inspira soliditatea unei fortărețe de mici dimensiuni.

Ctitorul ei fusese un scoțian îmbogățit în urma negoțului cu sclavi. Spre sfârșitul vieții, pe Alan O'Malley îl cuprinseseră remușcările. Mai multe decese neașteptate în familie îl convinseseră că Dumnezeu îl luase în vizor și-l pedepsea pentru faptele sale. Ca să-și mai spele păcatele, se gândise să doneze bani pentru ridicarea unui lăcaș de cult.

Odinioară, acesta produsese senzație într-o urbe cu puține repere arhitectonice. Acum nu mai avea nimic atractiv – vitralii cu un colorit spălăcit de trecerea vremii, ziduri exterioare cu ornamente puține, mai mult niște motive geometrice, erodate de intemperii. Până la ușa de bronz de la intrarea principală străjuită de doi lei din piatră urcai câteva trepte tocite de ploii. Rozeta de deasupra ei îți atrăgea imediat atenția, fiind o lucrare elaborată cu mult dichis, dar și aceasta se deteriorase și căpătase o culoare verzuie.

Înăuntru – câteva statui: a Sfântului Petru, a Fecioarei Maria și a Sfântului Sebastian, cel omorât cu săgeți de către soldații romani, luminate anemic – din spirit de economie, puține becuri erau ținute aprinse. Câteva coloane acoperite cu tapiserii cu subiect religios susțineau tavanul. Cupola cândva transparentă, o realizare de care constructorii fuseseră mândri, acum murdărită de păsări, părea un ocehan uriaș îndreptat spre cer. Picturile de pe pereți, inspirate din scene biblice, fuseseră executate de câțiva artiști inspirați, dar se degradaseră dramatic odată cu trecerea timpului. Și crucifixul din altar, înnegrit de trecerea anilor, îl realizase cineva într-o clipă de grație, înfățișând un Crist suportându-și chinurile cu demnitate.

Chiar la intrare se afla un vas din piatră cu apă sfântă.

Orga suna minunat, maestrul Richard Penn, profesor la Școala de Muzică din oraș reușea să-i apese pedalele, să-și plimbe degetele osoase pe claviatură cu atâta iscusință încât în ambianța severă să se revărsa o muzică divină. Dar nu prea avea cine să asculte sunetele pure. O scară în spirală ducea la o galerie strâmtă. Acolo, la anumite ocazii, un cor format din elevi ai organistului cânta cu multă însuflețire lucrări de Gregorio Allegri, Claudio Monteverdi, Giovanni Pierluigi de Palestrina... îmbrăcați în pelerine negre, cu glugi. Nici măcar în acele zile auditoriul nu era numeros.

Catolicii erau tot mai puțini în oraș – câțiva urmași ai unor scoțieni și irlandezi –, și nici măcar cei rămași nu veneau cu mic, cu mare, la slujba de duminică – altădată bărbați, femei, copii, îmbrăcați în hainele lor cele mai bune, de-abia aveau loc în biserică. Din când în când, câte un grup de turiști pătrundea aici, mai mult să se răcorească de vîpă de afară, decât ca să se reculeagă. Puțini aprindeau lumânări, lăsând câte un bănuț într-o cutie de tablă cu vopseaua scorjită. Aruncau priviri plictisite spre pereții înnegriți de la fum, încercau să descifreze ale cui erau cele trei morminte acoperite cu lespezi cu inscripții în latină – acolo erau îngropați primii preoți care slujiseră în această biserică – verificau trăinicia băncilor de lemn lustruite de câți se așezaseră pe ele, căutau zadarnic ceva demn să fie fotografiat, apoi își urmau dezamăgiți ghidul care agita deasupra capului o umbrelă și-i invita să se avânte spre alte puncte turistice, poate mai îmbietoare, vizitate și acelea în grabă. Dacă în acest lăcaș de cult ar fi fost vreo relicvă, un oscior cu însușiri tămăduitoare rămas de la vreun sfânt, vreo icoană care plânge, vreo așchie din crucea pe care fusese răstignit Mântuitorul, cu siguranță că aici ar fi fost puzderie de lume, pelerinii veniți de la mari depărtări călcându-se în picioare, la fel ca la Patima, unde în 1916 un înger se arătase unor copii și vorbise cu ei.

Părintele Pascal intra în confesional mai degeaba, așteptând în van pe cineva care să se spovedească. Treceau zile întregi fără ca nimeni să i se destăinuie și să se căiască pentru că a ridicat mîna asupra femeii lui, și-a înjurat copilul sau s-a culcat cu nevasta altuia. Astăzi astfel de fapte nu mai provoacă nimănui muștrări de cuget, nici dorința de a-i cere iertare Celui de Sus prin intermediul unei fețe bisericești, setul de valori al

omenirii e într-o continuă schimbare. Așa că preotul își lua cu el o carte și citea netulburat aproape de nimeni, în ceasurile în care enoriașii ar fi trebuit să-și mărturisească păcatele.

Dacă ar fi obținut fonduri de la Arhiepiscopie, dacă donațiile ar mai fi venit ca pe vremuri, părintele Pascal ar fi reușit să restaureze clădirea redându-i aspectul îngrijit de odinioară. Dar nu mai avea forță să se zbată ca în tinerețe, nici nu mai cunoștea filantropi sau persoane influente care să-i sară în ajutor. De fapt, nu mai dorea nimic, își aștepta doar sfârșitul, ca pe o eliberare de povara unei vieți tot mai lipsite de energie.

Se apropia de 75 de ani. Era potrivit de înalt, uscățiv, cu o față de o paloare neobișnuită și cu părul complet alb. Se ținea încă drept, dar de-abia își mai târa picioarele umflate, chinuite de varice și reumatism. Sufla greu când suia cele câteva trepte până în amvonul de unde își ținea predica în fața a douăzeci-treizeci de credincioși pe care îi avea în unele zile de sărbătoare. Pe deasupra, era chinuit și de îngrozitoare dureri de cap. Câteodată îi venea să se rostogolească pe jos din pricina lor. Lua pastile cu pumnul ca să le alunge. Ochii îi obosiseră și ei de la atâtea cărți citite. Numai mintea îi rămăsese ageră, ca și puterea de a pătrunde în sufletele celorlalți. Era de-ajuns să asculte pe cineva și imediat își dădea seama dacă are de-a face cu un om bun sau cu un ticălos, cu un om vrednic sau cu un pierde-vară, cu un om sincer sau cu un înrăit în minciuni.

În afară de organist, care și el se apropia de anii săi, se ajuta cu un clopotar, extraordinar de priceput în ale meseriei, însă și el agasat de suferințele bătrâneții. După cum zicea, „Bătrânețea ne-a fost dată ca să ne săturăm de viață, să nu ne pară rău când ne ia Cel de Sus.” Dar lui Anwell Rees trebuia să-i smulgi vorbele cu cleștele ca să spună ce-l doare, ținea prea mult la părintele Pascal, știa prin ce trece acesta și nu voia să-l împovăreze și cu suferințele lui.

„Trei bătrâni. Toți cu betșuguri. Tot mai fără vlagă. Tot mai preocupați de propriile lor necazuri. După ce n-o să mai fim, ce se va alege de locul ăsta pe care nu-l râvnește niciun absolvent de seminar? Cui vor rămâne enoriașii, mulți-puțini câți mai sunt? Cine o să le mai predice? Cine o să-i mai îndrume?”

La întrebările pe care părintele și le punea zilnic când se ruga în altar nu primea niciun răspuns.

Se mai înseninase, mai prinsese inimă după ce alături de ei apăruse un băiețandru de vreo paisprezece ani. În urmă cu ceva timp, acesta îi aținuse calea când tocmai urca treptele de la intrarea străjuită de cei doi lei și îi ceruse de mâncare. „Măcar o coajă de pâine, părinte!” O făcuse într-o manieră pe care n-o mai întâlnise la alți cerșetori – nu-l trăsese de pulpanele sutanei, nu-și bolborosisese vorbele cu o insistență obraznică. Îl luase cu el și îl ospătase în bucătăria casei parohiale în care locuia, aflată în aceeași curte cu biserica. Privindu-l cât de cuviincios mănâncă, fără să bage mult în gură, deși se vedea că este flămând, și cum, după masă, spală din proprie inițiativă farfuriile și tacâmurile, se înduioșă, îi veni ideea să-l întrebe dacă nu voia să rămână la el, să-l ajute la treburile bisericii.

Băiatul îi sărutase mâna fericit.

Părintele ocupa două încăperi în casa cu etaj ridicată în urmă cu un secol și renovată de câteva ori. În cea mai mare, de la parter, își amenajase biroul – un scaun tare, o masă pe care erau coli de hârtie și unelte de scris, o etajeră cu cărți. Mai erau câteva scaune pentru musafiri. Pe peretele din fața biroului se afla o copie la mici dimensiuni a crucifixului din altar. Mai era și un calendar bisericesc pe care îl primea la începutul anului de la episcopie.

Tot la parter se aflau baia, o spălătorie mică și bucătăria, aceasta din urmă rareori folosită. Nici părintele, nici clopotarul nu se omorau cu mâncatul. Își lua semi-preparate de la magazinul din apropiere și se foloseau de cuptorul cu microunde pentru a-și găti bucatele. În schimb consumau multe fructe – mere, piersici, banane. Clopotarului îi mai plăcea să bea seara câteva pahare de vin, dar odată cu vârsta numărul acestora se împuținase.

Amândoi respectau zilele de post cu sfințenie.

Dormitorul pe care părintele îl avea la etaj aducea mai curând cu o chilie a unui penitent. Patul cu o saltea subțire n-ar fi îmbiat pe nimeni la somn, nici pătura aspră și nici perna tare, dar el se obișnuise, încă din copilărie, de la seminar, să ducă o viață austeră. Tot în astfel de condiții trăise și Alistair Campbell, mentorul său, un om bun de pus la rană, pe care n-avea să-l uite niciodată.

Pe coridor mai erau câteva dormitoare – în timpurile de glorie ale acestui așezământ aici lucrau o bucătăreasă, un grădinar, slujitori la altar... Înnoptau oaspeți, unii chiar de vază... Unul dintre ele îi aparținea clopotarului, care era și om bun la toate. Preotul îl puse pe băiat să-și aleagă una dintre camerele rămase libere. Acesta o alese pe cea ale cărei ferestre dădeau spre mica livadă a unui vecin.

În curând, îi aflase întreaga poveste.

Se născuse în Cleveland. Când avea doi-trei ani, ambii părinți îi muriseră într-un accident de mașină. Fusesse dat în grija unei mătuși care locuia în Detroit. Lauren Hardy, însă, umbla beată mai toată ziua. Uita să-i dea și de mâncare. Pe la opt ani, într-o noapte, se pomenise cu bărbatul ei în pat. La început crezuse că Thomas Hardy plecase de lângă nevastă nemaisuportând duhoarea ei de tavernă. Dar, curând, simțise cum o mână începe să-l mângâie pe piept, coborând tot mai jos, până îi cuprinsese ce avea între picioare. Cealaltă mână îi astupase gura. Zadarnic se zbatuse, bărbatul îl întorsese cu fața în jos și se urcase pe el. După câteva minute îl lăsase liber și îl amenințase, gâfâind încă, să nu spună nimănui nimic, fiindcă altfel îi va suci gâtul.

A doua zi Emanuel fugise. Pentru ca nu cumva să i se dea de urmă, urcase într-un tren de marfă și nu coborâse din el decât atunci când socotise că se depărtase destul de casa aceea ciumată și nu-l mai păștea nicio primejdie. Dar în orașelul Morarty avea să se confrunte cu alte vitregii ale soartei. Era chinuit de foame. N-a avut încotro și, deși îi crăpa obrazul de rușine, fusese nevoit să cerșească. Mai erau destui oameni miloși, așa că aduna destul pentru mâncare. De dormit, dormea prin ganguri, în cutii de carton. O vreme a dus-o cât de cât bine. Dar, într-o seară, un zdrahon l-a apucat de ureche, l-a trântit la pământ și i-a luat tot mărunțișul agonisit într-o zi. I-a zis că, dacă vrea să mai cerșească, trebuia să intre sub aripa lui și să împartă câștigul. Altfel îl cotonogea dacă îl mai prindea cu mâna întinsă.

Știa de zdrahonul ăsta poreclit Călăul, avea o ceată de copii ciungi, orbi sau schilozi – se spunea că pe unii îi vătămase chiar el – pe care îi căra dimineața pe la colțuri de străzi și îi culegea cu o dubiță numai seara, ducându-i într-un adăpost unde le dădea câte un blid de mâncare. I se făcuse frică să nu-i rupă și lui vreo mână sau vreun

picioar, pentru ca să aibă o putere de convingere mai mare atunci când cerșea. Fugise din nou, și tot cu un marfar. Ajunsesse într-un alt târgușor, Connell, unde încercase o afacere pe cont propriu – spăla parbrizele mașinilor oprite la stopuri. Câștiga mult mai bine, dar cei mai rășăriți ca el, mai puternici, îl alungaseră, nevrând să-l primească printre ei și să-și diminueze astfel tainul. Într-o noapte, trei dintre aceștia – Chiorul, Spurcatul și Mătă – îl snopiseră în bătaie și îi puseseră în vedere să-și ia tălpășița.

Își încercase norocul și la o fermă. Se oferise să lucreze la grajduri, să spargă lemne, să deretice prin casă. Acolo s-a simțit cel mai bine, chiar dacă muncea de dimineața până seara. Priveliștea era minunată – munți albaștri în depărtare, un lac în care vara se scălda aproape zilnic, o pădure de stejari în care uneori se aventura la cules de ciuperci. Iar animalele de care avea grijă îi deveniseră cei mai buni prieteni. Mulgea vaci, țesăla cai, îi încăleca închipuindu-se o căpetenie de apași. Dar, la scurt timp, fermierul murise, iar copiii lui vânduseră ferma. Noul proprietar își adusese propriile lui ajutoare.

Așa ajunsesse în Barintown. Intrase în curtea bisericii pentru că o zi întreagă cutreierase străzile și nimeni nu-i dăduse niciun bănuț.

Părintele Pascal îl ascultase înfricoșat. Auzise de multe nenorociri abătute asupra oamenilor, dar se părea că numărul relelor care există pe lume e mult mai mare. Își promise că va avea grijă de micuțul Emanuel Norton, ca de un copil pe care l-ar fi putut avea, dacă n-ar fi urmat calea Domnului. Îl cucerise candoarea din ochii lui și îl uimise și modul în care povestise prin ce trecuse, fără îndârjire și ură, ca și cum ar fi relatat ceva citit într-o carte, nu ceva ce i se întâmplase chiar lui.

A doua zi colindă prin mai multe magazine și îi cumpără haine și încălțări, de vară și iarnă. Umplu cada cu apă și-l puse să se spele, după ce îl tunse periută cu o mașină veche, dar care nu ciupea prea tare. Zdrețele pe care le purtase le aruncă într-un tomberon. Când îl văzu ieșind din baie, aproape că nu-l recunoscuse. Era un domnișor frumos, cu fruntea bombată și ochi migdalați, ceva mai înalt de statură decât alți copii de vârsta lui. Orice părinte și-ar fi dorit să aibă un asemenea copil.

Pe deasupra mai era și ager la minte. La școala unde îl înscrisese reușise rapid să recupereze timpul pierdut.

Atunci când nu trebăluia prin biserică, măturând, strângând mucurile de lumânări din suporturi, ștergând praful, îl descoperea mereu cufundat într-o carte. Părintele transformase pivnița de sub biserică într-o bibliotecă impunătoare, al cărei număr de cărți nici nu-l știa – erau peste zece mii. Desigur, multe erau cărți de teologie, ediții vechi de *Bibliei*, scrieri ale Sf. Augustin, ale lui Calvin și Luther, ale iluminiștilor francezi, ale filozofilor ca Descartes, Kant și ale altora mai din zilele noastre. Erau și câteva sute de romane ajunse acolo nu se știe cum, probabil printr-o donație. Asupra acestora se repezi băiatul mai întâi, delectându-se cu aventurile lui Don Quijote, ale celor trei muschetari, ale lui Ivanhoe. Stătea ore în șir în ambianța aceea răcoroasă, așezat pe un scaun cu spătar înalt, la masa rotundă plasată în centru. Și, lucru curios pentru un copil, îi plăcea ca, în timpul lecturii, să-și facă însemnări despre acțiune și personaje sau să copieze fraze pe care le socotea ca demne să fie ținute minte.

Și, bineînțeles, citea zilnic din *Biblie*.

Părintele Pascal îl introducea cu delicatețe în universul celei mai fascinante cărți scrise vreodată. Îi explica pasajele mai tenebroase, îl lămură de ce unii acționau într-un fel iar alții în altul, îi sublinia frumusețea unora dintre scene și tâlcul lor. Copilul îl asculta cu luare-aminte. Dar nu pune niciodată întrebări, de parcă la acestea i s-ar fi răspuns demult.

Tot părintele îi propusese să-l învețe limba latină. Emanuel acceptase cu bucurie. Progresele lui erau însă uimitoare. Ceea ce un copil ar fi învățat într-un an de zile, el asimila doar în câteva luni.

Nu știa în ce rit fusese botezat Emanuel. Părintele amâna abordarea acestei probleme gingașe.

Într-o zi băiatul veni de la școală posomorât. Nici măcar nu se atinse de mâncare. Se duse direct în bibliotecă.

Îl căută îngrijorat peste o oră. Îl găsi cu privirea ațintită în gol, fără nicio carte în față. De-abia după mai multe întrebări, scoase din buzunar un ziar împăturit, și i-l întinse cu mâna tremurândă.

Părintele își puse ochelarii și începu să citească articolul pe care i-l semnalase din *Barintown News*. Chiar pe prima pagină era fotografia unui preot catolic, acuzat de pedofilie. Biserica catolică se afla în plin scandal

pentru că numărul unor astfel de cazuri crescuse îngrijorător. Vaticanul nu mai putea ascunde gunoiul sub preș. Erau proteste în lumea întreagă.

Vru să-și pună mâna pe creștetul copilului ca să-l mângâie, dar și-o retrase la timp. Acesta izbucni în plâns.

— Și-au bătut joc de mine! Au zis că și dumneavoastră...

Nu-și duse vorbele până la capăt. Se ridică de pe scaun și o zbughi pe scări.

Câteva zile, părintele Pascal simți o durere aprigă în coșul pieptului. Se plimba prin biserică, având un rozariu în mâini, fără să știe cum să acționeze.

Totodată, nu se putea opri să nu se întrebe ce se va alege de credința pe care o slujise toată viața.

Nu numai credincioșii din epitropia sa se împrăștau. Pretutindeni în lume numărul lor scădea dramatic.

Înainte de scandalul cu preoții pedofili fusese cel legat de Banca Vaticanului, acuzată de spălare de bani și de legături cu Mafia.

Scrierile unui anumit Dan Brown și ale altora ca el aruncau și ele o lumină nefavorabilă asupra urmașilor Sf. Petru.

Oare era de mirare apariția ca din neant a unor manuscrise ascunse chipurile prin grote, texte care se păstrasera ca printr-un miracol timp de două milenii? Ele povesteau în alt fel întâmplările prin care trecuseră Iisus și ucenicii Săi și transformau *Biblia* într-o colecție de minciuni.

Un atac masiv se dezlănțuise împotriva religiei catolice și a slujitorilor săi. Dar cei mai mulți care se îndepărtau sau chiar se lepădau de catolicism nu se converteau la islamism, budism, hinduism... Pur și simplu, nu mai credeau în nimic. Inimile lor deveneau goale, pustii. Pe astfel de oameni puternicii zilei îi puteau mâna ca pe o turmă, oriunde voiau.

Această agresiune fără precedent mai avea un scop: distrugerea civilizației occidentale, al cărei suport îl constituise Biserica Catolică.

De-abia după o săptămână s-a liniștit Emanuel. A redevenit zâmbitor și dornic de discuții. Și-au reluat dialogurile despre cărți, și-au continuat lecțiile de latină. Odată s-a întrerupt din scandarea unui fragment din *Eneida* și i-a comunicat pe un ton neutru:

— Știți, băieții aceia care au râs de mine s-au îmbolnăvit. Or să lipsească mult timp de la școală.

Apoi a mai zis, înainte de a-și continua scandarea:

— Îmi pare rău pentru ei.

Mintea lui n-avea pic de astâmpăr. Mereu era dornic să afle ceva nou, să învețe ceva ce nu știa. Auzindu-l pe părinte vorbind la telefon cu un preot din Franța, a ciulit urechea. L-a așteptat să termine convorbirea și s-a uitat la el rugător:

— Părinte! Nu puteți să mă învățați și franceza? Sună foarte frumos.

— Cu bucurie, fiule! De când începem?

Într-o zi veni cu o altă idee. Fața îi radia de bucurie.

— Ce-ar fi să pun puțină ordine în biblioteca noastră? Niciodată nu găsești ce-ți trebuie. O să fac un catalog în care o să trec toate cărțile și rafturile unde se află. Așa, n-o să mai căutăm ceasuri întregi lucrările de care avem nevoie. Ce ziceți, părinte?

Ce să zică? N-avea nimic împotrivă. Mai mult se învinovăța pentru că nu se apucase el de o astfel de treabă.

Emanuel era cuprins de un entuziasm de nedescris. Desigur, nu-și neglija îndatoririle din biserică, se pregătea conștiincios pentru școală și continua să se preocupe de studierea latinei și francezei. Și citea la fel de nesățios. Dar petrecea în bibliotecă și mai mult timp.

Mai întâi, eliberase câteva rafturi, le ștersese cu grijă de praf, mai bătuse câteva cuie pentru a le fixa mai bine de perete. De-abia pe urmă începuse așezatul cărților. Începu cu tot ce ținea de religie – *Bibliei, Vieți ale sfinților. Culegeri de rugăciuni*, comentarii biblice, cărți de predici, de istorie ecleziastică, biografii, dicționare, cărți de drept canonic, lucrări de lingvistică, arheologie, exegeze teologice... Unele dintre ele aveau peste o sută de ani, trecuseră prin multe mâini, starea câtorva era deplorabilă. Părintele îi cumpărase un registru uriaș, un catastif cu niște coperte groase. Cu ajutorul unei rigle și a unui creion cu mină groasă, Emanuel crease mai multe rubrici: număr de ordine, numărul raftului, titlul volumului, autorul, editura, anul de apariție. Desigur, nu toate căsuțele puteau fi completate, din motive întemeiate. Iar treaba înainta anevoie, fiindcă băiatul încerca să și recondiționeze lucrările deteriorate, folosind pastă de lipit, soluții pentru îndepărtarea mucegaiului, a

ciupercilor care atacaseră paginile unora dintre tomuri. La asta se mai adăuga și curiozitatea lui Emanuel care, atunci când puneă mâna pe câte o carte, nu se putea stăpâni și citea din ea măcar câteva rânduri. Dar oricine ar fi fost în locul lui ar fi procedat la fel.

Ordonarea unei biblioteci în care să nu te rătăcești ca într-un labirint i-ar fi fost ușurată dacă ar fi apelat la clasificarea zecimală. Dar nici părintele, și cu atât mai puțin copilul, nu auziseră de Dewey și de sistematizarea pe care o inventase în ajutorul bibliotecarilor. Însă chiar și așa, de la o zi la alta, proiectul prindea contur, spre bucuria celor doi.

Iar întrebările pe care Emanuel i le puneă părintelui erau din ce în ce mai multe și mai dificile. Unele, chiar neliniștitoare.

De pildă, odată, uitându-se cu ochii lui mari la cel care îl luase în grijă, îl întrebase de ce Dumnezeu refuzase jertfa lui Cain. Abel, care era crescător de animale, adusese ofrandă un miel, în timp ce fratele lui, agricultor, închinase roade ale pământului. Cu ce era mai valoroasă una dintre jertfe față de cealaltă? Iubirea celor doi față de Preaînaltul era deopotrivă de mare. Atunci de unde această ostilitate față de Cain? Să înțelegem de aici că Dumnezeu e carnivor?

Părintele se mulțumise să-și facă o cruce mare, tulburat peste măsură. O astfel de nedumerire și-o manifestase și el odinioară. Nu-l mulțumiseră niciodată explicațiile teologilor care afirmău că Abel adusese o jertfă din inimă, iar Cain nu. Însă lui Emanuel îi spusese că, pentru a înțelege scena respectivă, mai trebuie să crească și să acumuleze mai multe cunoștințe. Dezamăgirea de pe chipul băiatului avea să-l urmărească multă vreme.

Altă dată, pur și simplu îl interpelase pe un ton indignat. „Cum a putut Dumnezeu să-l pună la o asemenea încercare pe Avraam, cerându-i să-și jertfească fiul? Ce dacă în ultima clipă l-a înlocuit cu un miel, tot a fost o cruzime din partea Lui! Ce o fi fost în sufletul bietului tată? De ce a avut nevoie de o asemenea dovadă de iubire?” Din nou părintele a dat din umeri neputincios, amânând o lămurire pe care nu știa dacă va fi capabil s-o ofere vreodată.

Dumnezeu îl înspăimânta pe Emanuel. Prea des folosea biciul pentru a pedepsi oile rătăcite. Cain, de

exemplu, habar n-avea că piatra aruncată asupra fratelui său îl poate omorî. Primul omor consemnat în istoria oamenilor are circumstanțe atenuante, e un omor prin imprudență. Însă o judecată pripită l-a trimis în pibegie pe ucigașul uluit el însuși de fapta sa.

Când a ajuns la *Noul Testament* băiatul parcă a prins aripi. S-a îndrăgostit de Iisus ca de un prieten în carne și oase. Îi știa pe de rost faptele miraculoase, vorbele pline de miez. Bunătatea Lui îl înduioșa până la lacrimi. Iar sfârșitul Său pe cruce îl făcu să se cutremure. Și doar învierea Lui, prin voință divină, îi mai alungă impresia că Dumnezeu e crud și răzbunător.

Și totuși, îl rodea o neliniște. Își luă inima în dinți și îi mărturisi părintelui ce-l frământă. „Eu cred că această carte sfântă are lacune” – chiar așa se exprimase, folosind un neologism. „Mai sunt multe evenimente în viața Mântuitorului care nu sunt consemnate. Mi-ar fi plăcut să știu ce-a făcut după ce familia Lui s-a stabilit în Nazaret, revenind din Egipt. Dar despre timpul până când a devenit bărbat în toată firea și Ioan Botezătorul l-a botezat în apa Iordanului, nu se suflă nicăieri nicio vorbă. Cum a fost copilul Iisus? A avut prieteni de joacă? Cum își petrecea vremea așteptând să-și împlinească menirea? A avut vreun semn că I s-a hărăzit un destin ieșit din comun? Dacă da, S-a crezut mai presus decât ceilalți? Sau Se purta în continuare ca oricare alt copil?”

Părintele credea că despre întâmplări din acea perioadă pomeneau unele dintre cele peste optzeci de evanghelii care fuseseră scrise despre viața și faptele lui Iisus. Însă doar cele ale lui Luca, Marcu, Matei și Ioan au fost acceptate de către împăratul roman Constantin cel Mare să facă parte din *Biblie*. Conciliul de la Niceea din anul 325 avusese un rol hotărâtor în acest sens. Restul textelor au fost interzise, pe cele pe care le-au putut aduna le-au ars, pe cei care au îndrăznit să le păstreze și să creadă în ele i-au declarat eretici. Împăratul convertit la creștinism urmărea un țel politic – acela de a-și ține sub ascultare supușii în hotarele vastului său imperiu. Pentru aceasta avea nevoie de o carte sfântă în care să fie pus în evidență caracterul divin al lui Iisus, nu cel uman. Cu această carte în mâini împăratul putea să se pretindă unsul lui Dumnezeu pe Pământ.

Desigur, părintele Pascal nu cuteza să discute cu alții ceea aflu din cărțile pe care le citea – nu toate de religie –

și nu punea nicio clipă la îndoială cuvântul Domnului din cea mai importantă scriere a lumii, indiferent de modul în care fusese ea realizată la porunca unui împărat. Ar fi fost un sacrilegiu. Dar nu se putea opri să nu-și pună întrebări.

I-ar fi putut spune lui Emanuel și despre descoperirea în deșertul egiptean a *Evangheliei după Iuda*, care îi conferea un alt statut celui socotit timp de două milenii un trădător și un mișel. Sau despre *Manuscrisele de la Marea Moartă*, ascunse într-o peșteră în apropiere de Qumran. Dar considera că atâta timp cât Vaticanul nu luase nicio hotărâre în privința lor, era mai bine să nu-l tulbure și mai mult pe acest băiat cu mințile înfierbântate.

Mai ales că nici el nu se simțea în apele lui. Durerile de cap nu treceau cu niciunul dintre medicamentele pe care le lua. Începuse din nou să audă voci, ca în copilărie, când fusese internat câteva luni într-un sanatoriu din munți, părinții săi fiind înspăimântați că se va pierde în tenebrele create de o imaginație prea bogată. Noapte de noapte, în încăperea unde dormea, era vizitat de făpturi bizare, dușmănoase, care îi vorbeau, chicoteau, se scâlâmbăiau în fel și chip. Uneori îi apăreau și ziua, cu înfățișări fantomatice, mirându-se cum de ceilalți nu le văd și nu se înfioară de țipetele lor sinistre.

Vindecarea lui ținuse mai mult de miracol, decât de știința doctorilor. Iar smulgerea lui din acel întuneric care îi invadase mintea avusese un rol decisiv în alegerea căii pe care avea s-o urmeze în viață.

**Într-o zi, pe când se întorcea de la școală,
Emanuel se abătu de la traseul lui obișnuit
și o luă spre câmpul de la marginea
orașului.**

Elevii erau în vacanța de vară, dar câțiva dintre ei participau la activitățile organizate de către unii profesori. El trebuia să culeagă plante pentru ierbarul școlii – maci, rochița rândunicii, păpădii, mușetel... Aerul mirosea a încins, păsări pluteau lenevos pe deasupra capului său, mii de gâze foiau la picioarele lui.

Se simțea inexplicabil de obosit.

Își zise să se așeze puțin pe un dâmb cu iarba deasă. În curând adormi.

Se trezi abia spre seară.

Nu mai avea chef să strângă plantele pentru care venise. I se făcuse și foame. Se hotărî să se îndrepte spre casă. Probabil că părintele era îngrijorat – niciodată nu întârziase atât de mult. L-ar fi durut dacă ar fi crezut măcar o clipă că luase din nou calea pribegiei.

Pășea târșindu-și picioarele prin iarba de un verde ireal. Se uita în sus, la soarele care stătea să apună.

Deodată, se împiedică de ceva și se pomeni căzând ca secerat.

Se ridică și se uită în jurul lui nedumerit. Oare ce-i provocase căderea?

Nu mică îi fu mirarea când zări ieșind din pământ o mână. La început își zise că e mâna unui manechin precum acelea din vitrinele magazinelor, adus aici cu alte gunoaie ale orașului. Vru să treacă mai departe, dar o presimțire îl opri. Mâna arăta ca și cum ar fi aparținut unei făpturi umane. Fiecare unghie era dată cu o ojă de altă culoare. Scormoni în jurul ei și îndată îl cuprinse un val de frig. Într-adevăr, era o mână de femeie, cu degete delicate, pe care carnea abia se mai ținea.

Ce să facă?

Alergă înfricoșat la părintele Pascal. Acesta îl ascultă la început neîncrezător. Dar băiatul nu părea nici să mintă și nici să fi avut o halucinație.

Se duseră împreună la cel mai apropiat post de poliție.

Din întâmplare dădură peste Fred Brown, nenorocosul căruia i se refuzase un rol principal în desfășurarea anchetei de la *Dinner's Club*.

Acesta nu suporta popii, dar îl respecta pe singurul preot catolic din Barintown. Discutase de câteva ori cu el și, de fiecare dată, îl cucerise cu simplitatea din comportamentul lui. Așa că, deși îl încerca o durere de dinți, îi primi cordial pe cei doi în biroul lui de dimensiuni liliputane.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Părintele privi șovăitor la trupul mătăhălos aflat în fața lor. Fred Brown părea cioplit în piatră și inspira neîndurare.

— Iertare pentru deranj.

— Nicio problemă.

— Vedeți... Emanuel...

— Care Emanuel? se răsti la el polițistul.

Dintr-odată își pierduse amabilitatea – simțea cum îi pulsează nervul unui dinte pe care stomatologul îl sfredelise cu bormașina.

— Băiatul acesta...

— Ce-a făcut? A furat din cutia milei? Hă, hă... De ce furi? Așa te învață la școală?

Emanuel s-a foit stânjenit. Fred Brown și-a dus o mână la falcă – iar îl săgetase durerea aceea îngrozitoare. N-avea încotro, trebuia să se ducă la dentist, chiar dacă îl lua cu fiori ori de câte ori pășea într-un cabinet stomatologic și vedea instrumentele de tortură de-acolo.

— N-a furat nimic. Dar a găsit un cadavru.

— Un cadavru?

Pe polițist îl apucă râsul.

— Și unde, mă rog, l-a găsit? În biserică?

— Nu. Pe câmp. La marginea orașului.

De data asta vorbise băiatul.

— Pe câmp... La marginea orașului, îl îngână polițistul.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Și dumneata l-ai văzut?

— Nu, zise părintele.

Fred Brown nu știa ce să facă. Să-i creadă? Să nu-i creadă? N-avea chef să se facă de râs trimițând un echipaj cu ei. Cel mai bine ar fi să-i însoțească el. Cu ocazia asta scăpa de vizita la dentist. Și poate că șansa, în sfârșit, îi

va surâde, și se va transfera la Departamentul de Criminalistică.

— Să mergem.

Se ridică de pe scaun, își puse șapca și o luă înainte până în parcare unde-și avea mașina. În câteva minute ajunseră pe câmpul care părea acum o imensă pată neagră.

Pentru că se întunecase, trebuia să folosească o lanternă pentru a descoperi locul unde se împiedicase băiatul.

— E-te-te drace! E chiar o mână!

Își dădu o palmă peste gură.

— Iertare, părinte! Uneori, noi, polițiștii, vorbim mai slobod.

Părintele părea să nu fi auzit nimic. Îl ținea de umeri pe Emanuel.

Fusese cuprins de o tulburare pe care n-o provocase macabra priveliște. Parcă s-ar fi pregătit una dintre crizele acelea avute în copilărie.

— Noi putem să plecăm?

— Unde să plecați? Să mă lăsați singur în pustietatea asta? Stați să-mi chem colegii. Va trebui să dați o declarație.

În curând, locul foia de oameni în uniformă sau în combinezoane de o culoare de un albastru spălăcit. Mai întâi delimitară cu o panglică un perimetru în jurul mâinii îngropate. Instalară un grup electrogen și, la lumina unor lămpi puternice, începu să fie îndepărtat pământul din jurul cadavrului. O treabă care luă ceva timp. Unii dintre cei care stăteau pe margini ca niște chibiți la o partidă de table sau de șah își dădeau cu părerea că totul era o pierdere de vreme, deoarece trupul femeii fusese ciopârțit și resturile fuseseră împrăștiate pe tot câmpul.

În cele din urmă se dovedi că n-avuseseră dreptate. La un moment dat, toți cei prezenți zăriră un corp de femeie mignonă, cam la 30 de ani, îmbrăcată într-o rochie de un roșu aprins. În picioare purta pantofi cu toc înalt. Nu se vedea niciun semn de violență.

— Ce ne puteți spune în această fază a anchetei?

Întrebarea fusese pusă de o fetișcană cu mult tupeu. Pe piept purta un ecuson care o prezenta drept reportera Jill Harris de la ziarul *Barintown News*.

Dar reportofonul din mâna ei nu era agitat în fața lui Fred Brown. Odată cu sosirea criminaliștilor, el fusese

uitat, dat la o parte. Putea să se ocupe acum de durerea lui de măsele. În prim-plan se afla James Warren, șeful Secției Omucideri. Un afro-american filiform, de vreo cincizeci de ani, acrit de câte crime investigase și care nu avea deloc o relație bună cu presa. Nici nu-i aruncă vreo privire jurnalistei care se agita în jurul lui ca o găinușă de munte dornică să atragă atenția celui mai arătos cocoș. O știa, avusese multe meciuri cu ea, n-o suporta fiindcă era și băgăreață și agresivă. Nu putea pricepe cum o tânără cu o înfățișare atât de plăcută putea să aibă un asemenea tupeu.

Ajunseseră și reporterii unei televiziuni locale. Nici aceștia n-avură parte de un tratament mai binevoitor din partea criminalistului. Se mulțumiră să ia cadre de la depărtare în timp ce unul dintre ei vorbea la microfon – relata simple impresii de la fața locului, fără nimic concret.

Warren se uită întrebător spre medicul legist. Sid Thatcher avea aceeași vârstă ca și el, dar era durduliu, purta întotdeauna haine proaspăt călcate, pantofii îi luceau de curățenie. Printr-o deschizătură a combinezonului pe care îl îmbrăcase peste hainele lui de firmă i se zărea un papion cu picățele.

Sid Thatcher îi șopti la ureche:

— Nu știu de ce-a murit. Trebuie s-o tai ca să aflu.

Criminalistul îi vorbi tot în șoaptă.

— Poți s-o faci în noaptea asta?

Medicul legist oftă. Cea care îi călca hainele cu atâta grijă și îi gătea cele mai alese bucate trebuia să-l aștepte multe ore de-acum încolo. Ce-i păsa lui Warren? Pe el nu-l aștepta nimeni acasă. De aceea și arăta atât de neîngrijit. Oare cum de suporta să umble fără dungă la pantaloni și cu încălțările pline de praf?

N-avea însă cum să-l refuze pe unul dintre cei mai buni criminaliști ai orașului, alături de care descâlcase multe cazuri. Îi legau prea multe lucruri. Unele plăcute, altele de care nu mai voia să-și amintească. Chiar și acești profesioniști redutabili dăduseră chix de câteva ori.

— Ce nu fac eu pentru tine...

— Dar măcar cu aproximație poți să-mi spui când a dat colțul?

Thatcher îi răspunse cu hotărâre.

— Acu' vreo patru zile...

De data asta cei doi vorbiseră mai tare. Imediat se auzi o altă voce.

— Acum cinci zile.

Anchetatorul și medicul legist se uitară unul la altul, apoi priviră în jur, încercând să-l afle pe cel care rostise vorbele cu glas pițigăiat.

— Care-ai vorbit? la fă-te încoace!

Trecură câteva clipe până când în fața lor apărură Emanuel. Părintele Pascal își ținea în continuare mâinile pe umerii lui, ca și cum ar fi dorit să-l protejeze, sau să-l determine să nu se amestece.

Criminalistul se înfurie.

— Ce-i cu tine la ora asta aici? Și dumneavoastră, părinte, n-aveți alte treburi pe la biserică?

Fred Brown găsi un prilej ca să iasă din nou la luminile rampei. Prea fusese dat la o parte, ca o măsea stricată.

Făcând comparația asta, polițistul își duse mâna la falcă.

— El a descoperit cadavrul.

Rostise cuvintele cu sfială – îi era frică de gura lui Warren. Mai ales că de el depindea transferul la care visa.

— Cine? Părintele?

Brown continuase cu mai mult aplomb.

— Nu. Băiatul.

— Și mie de ce dracu' nu mi-a spus nimeni chestia asta?

Polițistul regreta că dorise să iasă din conul de umbră.

— Păi...

Dar anchetatorul îi întorsese spatele cu dispreț.

— Doamne! Unde te întorci, numai de tonți dai. Și zi așa, puștiule, tu ai dat peste cadavru?

Emanuel nu părea impresionat de lunganul furios din fața lui.

— Da.

— Și ce făceai tu aici?

— Culegeam plante pentru ierbarul școlii. Mă rog, voiam să culeg. N-am mai apucat că m-a luat somnul și am adormit în iarbă.

Warren fu cuprins de un început de veselie.

— Uimitor de interesant! Deja m-am edificat.

— Când m-am trezit, se înserase, așa că m-am dus acasă.

— Unde stai?
— Într-o casă din curtea bisericii.
— I-am oferit adăpost, preciză părintele Pascal. E un copil de pripas.
— Așa, așa... Lăsați copiii să vină la mine, zise batjocoritor Warren. Biserica catolică iubește copiii...
Părintele nu luă în seamă aluzia străvezie.
— E târziu. Băiatului îi este somn. Putem pleca?
— Din partea mea... Dar stați! Puștiule! De ce-ai zis că femeia asta e moartă de cinci zile?
— Am avut o viziune.
Speranța lui Warren de a afla ceva mai de Doamne-ajută se risipi ca fumul în vânt.
— Așa deci... O viziune... Cred că părintele are dreptate. E vremea să te duci la culcare. N-am timp de elucubrații.
Fără să se mai intereseze de cei doi, începu să dea ordine pe un ton răstit. Cadavrul fu urcat într-o mașină a laboratorului criminalistic. Și ceilalți se urcară în mașini.
Reportera de la *Barintown News* mai făcu o încercare de a-i smulge lui Warren o declarație. Din fericire, nimeni nu auzi ce-i răspunse acesta.
Părintele Pascal și Emanuel se îndreptară pe jos spre biserică.

Spre deosebire de alți colegi de-ai săi, lui Warren îi plăcea să asiste la autopsii, mai ales dacă ele erau efectuate de Thatcher.

Nu mai întâlnise un medic legist la fel de priceput și migălos. Îl urmărea fascinat cum mânuia bisturiul. Potrivit protocolului, în primul rând făcea clasică tăietură în „Y” pe pieptul cadavrului. Apoi începea să scoată inima, ficatul, rinichii... Mai întâi le cântărea, apoi le pune în borcane etichetate. De-abia pe urmă trecea la analiza lor, făcând incizii delicate, tăind feliuțe din organele prelevate și punându-le pe lamele pentru a fi cercetate la microscop. Observațiile le rostea cu glas tare – un microfon legat la un aparat de înregistrare atârna deasupra mesei de autopsie.

Nu suporta în preajma lui niciun asistent care să-l ajute – pretindea că mai mult l-ar încurca. Însă gurile rele șopteau pe la colțuri că nu voia să-și împărtășească știința niciunui învățăcel.

Criminalistul nu-l grăbea niciodată – câțiva îndrăzniseră să-l zorească și se aleseseră cu admonestări severe. Avea tipicul lui și nu era bine să-i ceri să renunțe la el.

În încăpere mirosea a chimicale care alungau orice iz neplăcut. Dar se simțea și parfumul de vară al medicului legist. Cum veneau căldurile folosea *Allure Homme Sport* de la Chanel. În lunile de toamnă și iarnă, trecea la *Burberry London*. Dacă te aflai lângă Thatcher și cu ochii închiși știai în ce anotimp ești.

„Prin urmare, iată din ce suntem făcuți”, își spuse Warren ca întotdeauna când îl urmărea pe Thatcher cum oficiază. „Laolaltă, toate aceste organe alcătuiesc un om care se mișcă, are sentimente, gândește. E de-ajuns ca o celulă să o ia razna, să nu mai asculte de comenzile pentru care e specializată și totul se năruie, ca un castel din cărți de joc construit stângaci. Suntem ca niște mașini care nu merg decât dacă piesele le sunt în stare bună de funcționare.”

Criminalistul nu-și împărtășea nimănui aceste observații – lui însuși i se păreau puerile, incapabile să surprindă miracolul vieții. „La urma urmei, sunt doar un

vânător de ucigași. În mintea mea n-au cum să se nască gândurile unui filosof.”

Ca să treacă mai repede timpul, începu să tragă de sertarele în care erau adăpostite cadavrele. „Ăsta-i gol, aici e prostituata care a fost înjunghiată de proxenetul ei – de cazul ăsta se ocupă Bill Conrad, dincoace e vagabondul fără nume peste care s-a prăbușit un zid dintr-o magherniță unde se adăpostea – ăsta i-a revenit lui John Watt.” Răsuflă ușurat – în celelalte sertare nu mai era nimeni, Thatcher n-avea prea multe treburi pe cap.

Își aduse aminte de un caz nebun de care avuseseră parte în urmă cu vreo zece ani. Atunci sertarele nu le mai ajunseseră – se pomeniseră cu peste cincizeci de cadavre, unele dintre ele într-o stare atât de avansată de putrefacție încât ți se întorcea stomacul pe dos când le priveai.

Edith Jackson și Sam Jackson păreau doi bătrâni care își trăiau în tihnă ultimii ani din viață. A fost nevoie ca un potop să se abată asupra orașului pentru a se face o descoperire macabră care i-a propulsat în topul celor mai sângeroși ucigași în serie. Cei doi sclerați aveau obiceiul să invite la prânz sau la cină diverse cunoștințe pe care le omorau – le înjunghiau, le otrăveau, le împușcau... Cadavrele le îngropau în livada lor imensă. Ca să le marcheze mormintele, sădeau meri deasupra lor.

Dar, la un moment dat, în Barintown a plouat timp de o săptămână. Livada soților Jackson a fost inundată. Șuvoaiele de apă au săpat la rădăcina pomilor și cadavrele au ieșit din nou la lumina zilei. Warren nu putea uita nici până în ziua de azi cum pluteau trupurile fără viață în apa mocirloasă din curte.

Cei doi n-au ajuns pe scaunul electric. Nemaivând încredere unul în altul, femeia și-a otrăvit bărbatul, iar acesta, înainte de a intra în agonie, a împușcat-o.

Warren tresări – Thatcher își dresese glasul. Instinctiv se uită la ceas – era aproape opt dimineața. Încăperea în care se aflau era la subsol și nu avea ferestre. Când se făcuse dimineață?

— Ai dat de belea, prietene!

— De ce?

Medicul își mai dresă o dată glasul.

— Iată ce avem: o femeie caucaziană la vreo treizeci de ani. După cum știi, asupra ei nu s-a găsit niciun act. Prin urmare nu știm cum o cheamă.

— A fost violată?

Thatcher râse.

— De ce oare prima întrebare care mi se pune e asta?

Pe un ton sec criminalistul admise că e un clișeu.

— Nu, prietene, n-a fost violată. Și cred că nu mă înșel, dar n-a făcut sex cam demultișor.

Se așeză la biroul lui pe care totul era perfect ordonat. Warren se uită la el întrebător.

— Cum a fost omorâtă?

— Nu știu dacă a fost omorâtă.

— Hopa! Nu-s semne de sufocare? A fost cumva înecată? Dacă ar fi fost înjunghiată sau împușcată aș fi zărit urme de sânge.

— Nu înțelegi că nu știu dacă a fost omorâtă?

Warren îl privi perplex.

— Atunci a făcut atac de cord și s-a îngropat singură?

— Nu face mișto de mine. Așa ceva n-am mai întâlnit.

Era clar că medicul legist n-avea chef de glumă. Își scosese halatul și se uita cu jale la hainele lui boțite. Papionul pe care nu și-l scosese de la gât stătea acum în poziția „în drapel” a elicei unui avion.

— O să-mi tragă o prafтурă...

— Cine o să-ți tragă o prafтурă?

— Cum cine? Nevastă-mea! Nu vezi cum arăt? Pantalonii nu mai au dungă, haina mi-e șifonată... De pantofi ce să mai zic... Au o tonă de praf.

Warren n-avea niciun chef să-l compătimească din astfel de pricini.

— E imposibil să nu fi găsit la cadavrul ăsta ceva care să nu-ți dea de bănuț.

— Așa e. În stomacul ei am dat peste niște substanțe curioase... N-aveau ce căuta acolo.

— Otravă?

— Nu. Nu știu despre ce e vorba. Am să le trimit la laboratorul central. La Quantico.

— Și crezi că de asta a murit?

— Nu cred nimic. După cum ți-am spus, o să le trimit altora mai deștepți să analizeze. Hai să mergem! Sunt frânt de oboseală. Mi-e și foame. Nici nu știu ce să mănânc: cina de-aseară sau micul dejun de azi?

O luă înainte spre ieșire, dar în pragul ușii se opri și îi aruncă peste umăr:

— Să știi că puștiul ăla a avut dreptate. Femeia a murit în urmă cu cinci zile.

Cum ajunsese la sediu se duse la toaletă și-și dăduse cu apă pe față ca să se învioreze.

Încercase să-și pună în ordine și hainele de pe el și își ștersese pantofii de praf. Se dăduse cu un deodorant sub braț. „Parcă sunt un aristocrat de la Curtea Franței. Nu mă spăl, dar mă dau cu parfum.”

Fumase chiar și o țigară la fereastra larg deschisă. Le redusese numărul la trei pe zi.

Încă de pe drum sunase la dispecerat și ceruse să fie trimisă o mașină care să-i aducă pe părintele Pascal și pe puștiul care indicase cu precizie ziua în care murise femeia. Trebuise să aștepte destul de mult – părintele avea un invitat din străinătate, iar puștiul era la școală. Avusese timp să înfulece două sandviciuri pe care i le adusese un subaltern de la un *fast food* din apropiere. Nici nu le simțise gustul. Băuse și trei cafele luate de la automatul de pe coridor. Astora le simțise gustul grețos. Apă chioară, care nu reușise să-i alunge somnul.

Stătea ca pe ace. Unde-i întârziau musafirii? Din când în când se ducea la fereastră și se uita în curte, doar doar i-o vedea. Se întorcea la locul lui pufnind mânios.

Una dintre colaboratoarele lui, Suzanne Fish, de meserie *profiler*, îi făcuse în secret o caracterizare. „Bărbatul ăsta ascunde o mare durere. Și-a făcut din izbucnirile de furie o platoșă. Poartă o mască. De fapt, e un tip vulnerabil. E mai sensibil decât crede el însuși. Un psiholog l-ar ajuta să scape de frământările lui. Dar cine îndrăznește să-i propună așa ceva? L-ar umple de draci!”

Așteptându-i pe cei doi, pentru a mia oară șeful Secției Omucideri își aminti de detectivii și polițiștii pe care îi întâlnise în cărțile cu suspans.

Edgar Allan Poe imaginase un anchetator care nu credea decât în metoda deductivă de rezolvare a cazurilor. De aceea, Auguste Dupin părea un tip omniscient, oferind soluții așa cum un prestidigitator scoate dintr-un joben porumbei.

Sherlock Holmes îi călcase pe urme, deși nu-l suporta pe înaintașul său. Un încrezut și ăsta.

Hercule Poirot făcea mult caz de „celulele lui cenușii”, dar avea un comportament obsesiv-compulsiv.

În orice încăpere se afla, aranja cât mai ordonat obiectele din jurul său. Era și un maniac al curățeniei. Și nu suporta să vadă cadavre.

Lincoln Rhymes al lui Jeffery Deaver avea încredere numai în abordarea științifică a cazurilor. Paraplegic, ținut într-un scaun cu roțile, se folosea de o polițistă, Amelia Sachs, pentru munca de teren, ea fiind ochii și urechile lui.

Mulți dădeau o luptă aprigă cu alcoolul, ca Matt Scudder al lui Lawrence Sanders și Jack Taylor al irlandezului Ken Bruen. Uneori te-apuca mirarea văzând cum în răgazul dintre două beții reușesc să dezlege enigme. Dar pe aceștia doi îi îndrăgea, îi simțea aproape, erau două personaje verosimile, pe care te puteai aștepta să-i vezi pe stradă în carne și oase.

El nu se putea compara cu acești magicieni pe care doar în ficțiuni literare îi puteai întâlni. N-avea revelații care să-l pună urgent pe urmele criminalilor, nu apela la aparatură sofisticată sau la metode care se dovediseră infailibile într-o sumedenie de cazuri. Nici măcar nu bea în exces – într-un dulap din bucătărie zăceau multe sticle de Jack Daniel's, Johnnie Walker, Glenfiddich, Ballantine's, Laphroaig primite cu diverse ocazii și de care se atingeau rareori.

La el totul era rutină și hamalâc.

Și totuși, avea și el o particularitate. Atunci când se înfuria folosea cele mai neașteptate neologisme, cu frecvența cu care alții înjură, sau cuvinte mai rar întâlnite în vorbirea curentă.

Obiceiul îl deprinsese în copilărie. Un profesor de literatură îi reproșase sărăcia vocabularului pe care îl folosisese scriind un referat.

— Ai scris despre un crâmpoi de viață citadină. Dar în lucrarea ta sunt cuvinte ca pășune, orătării, iatac, ghiol, probozi, hudiță...

Cuvinte pe care le știa din anii în care trăise cu bunicii săi într-o așezare de câmpie.

În drum spre casă cumpărase un dicționar de neologisme. Timp de mai mulți ani îl consultase învățând zilnic câte zece cuvinte noi.

De o bucată de vreme folosea neologismele cu „parcimonie”, cum declarase chiar el. Câteva ordine neînțelese bine de către subalterni dăduseră peste cap o anchetă.

De-abia la ora prânzului părintele Pascal și Emanuel se aflau în fața lui.

Preotul stătea țeapăn pe scaun. Pe chipul său nu se putea citi nimic. Îmbrăcat cu un tricou și niște pantaloni scurți, băiatul se foia uitându-se prin biroul în care toate erau puse alandala. Nu părea deloc stânjenit de locul în care se afla. S-ar fi așteptat, însă, la o ambianță mai prietenoasă. Pereții aveau porțiuni de pe care tencuiala căzuse, geamurile de la ferestre erau murdare, podeaua scârțâia, de pe coridor se auzeau oameni răstindu-se unii la alții.

Deși era obosit, criminalistul se hotărâse să fie amabil. În primul rând se scuzase pentru că îi deranjase la ora mesei și că îi smulsese de la ocupațiile lor. Își ceruse iertare și pentru că noaptea îi lăsase să se ducă pe jos acasă.

Apoi se adresă copilului.

— Mai spune-mi, te rog, încă o dată, ce căutai pe câmp.

Emanuel îi spuse.

— Și zici c-ai adormit.

— Da.

— Și-n somn ai avut o viziune.

— Nu. Viziunea am avut-o mai târziu.

— Mai precis?

— Când am dat peste mâna aceea care ieșea din pământ.

Părintele continua să rămână drept de parcă ar fi înghițit un băț. Nimeni n-ar fi putut spune dacă auzea vorbele celor doi și nu și-ar fi dat seama nici la ce se uita.

— Povestește-ne și nouă viziunea aceea. Să nu fii ambiguu.

Warren încercă din răputeri ca tonul lui să nu sune zeflemitor. Dar începea să-și piardă răbdarea.

Băiatul încetă să se mai miște pe scaun. Chipul său se luminează.

— Am văzut mâna aceea și, dintr-odată, am zărit o mașină care a oprit pe câmp. Doi bărbați au coborât cu hârlețe în mâini și au început să sape o groapă. Vorbeau între ei, dar nu înțelegeam ce își spun. La un moment dat s-au oprit din săpat, s-au dus la mașină și au scos din portbagaj o femeie. Au aruncat-o în groapă și au acoperit-o cu pământ. Apoi și-au strâns uneltele și au plecat.

— Ce mașină era?

— N-am recunoscut marca. Dar era de culoare neagră.

Criminalistul îl privi cu un început de interes.

— De unde știi că povestea s-a petrecut acum cinci zile?

— Acum șase zile.

— Ai dreptate, a mai trecut o zi. Ei! Cum de ți-ai seama?

— Pe bordul mașinii era un ziar. Un exemplar din *Barintown News*. I-am văzut data de apariție.

Pentru prima oară părintele ieși din apatia de care era cuprins și se uită la băiat. Warren își frecă mâinile cu bucurie. Își zise: „De data asta l-am prins! Mincinos mic ce-mi ești! N-o să mă mai aburești!”

— Ziceai că lucrurile s-au petrecut noaptea.

— Așa e.

— Și era întuneric.

— Da.

— Atunci cum ai putut vedea data?

— Acum șase zile a fost Lună plină. Se vedea aproape ca ziua, așa lumină era. Dar chiar dacă n-ar fi fost așa, într-o viziune e posibil orice.

Criminalistul înghiți în sec.

— Ai mai avut și altădată viziuni?

— Da.

— Povestește-mi una dintre ele.

Băiatul se încordă.

— N-ar avea nicio legătură cu cazul ăsta. Prefer să le țin pentru mine.

Lui Warren îi venea să țipe: „M-a avut! Mucosul ăsta m-a avut!”

Îi venea să-și dea palme de ciudă.

Deodată se crezu pradă unei halucinații. Pixul de pe biroul lui începu să se miște încetitor, până când se alinie cu foile de hârtie pe care le avea în față. Apoi, o gumă de șters care stătea să cadă de pe masa lui de lucru se deplasă lângă pix. Pe un traseu mai complicat, o cutie de chibrituri li se alătură celor două obiecte.

„Sunt surmenat! N-am mai mers în concediu de cinci ani. Stau ca prostul aici de dimineța până noaptea târziu, de parcă orașul îmi va ridica un monument după ce n-o să mai fiu. De parcă se va intona vreodată imnul în cinstea mea. Nu m-am însurat, n-am copii... O viață trăită

aiurea. În slujba cetățeanului. A unui cetățean care nu-și aduce aminte de tine decât dacă e la ananghie.”

Îl privi pe părinte – nu știa unde se uită. Băiatul era încordat și roșu la față. „El a făcut scamatoria asta? Telekinezie parcă se cheamă. Alt neologism. Imposibil! Așa ceva nu există. Lucrurile nu s-au mișcat din loc. Doar mi s-a părut. Oboseala îmi joacă feste. După ce rezolv cazul ăsta, plec în concediu.”

Înghiți din nou în sec și puse o altă întrebare.

— Ce crezi? Bărbații aceia au lucrat neglijent din moment ce i-au lăsat femeii o mână afară din groapă? Au fost niște diletanți?

— Nu.

Un „nu” spus pe un ton peremptoriu, își zise cel care punea întrebările.

— Atunci cum îți explici întâmplarea?

— E simplu: femeia mai era încă în viață.

Warren trebui să-și încleșteze mâinile de marginea biroului ca să nu sară în mijlocul încăperii. Trupul fragil al părintelui fu zguduit de un spasm. Fața îi deveni lividă.

— Cum?

— Au îngropat-o de vie. Au crezut-o moartă. Când biata femeie și-a venit în simțiri, a încercat să dea pământul la o parte. Degeaba s-a zbatut – n-a avut puteri să scape.

Warren se uită cu ochii holbați la părinte; la rândul lui acesta îl fixa pe criminalist cu o privire tulbure. Doar băiatul începuse să se foiască din nou pe scaun. Pierduse prea mult timp, avea de făcut teme de vacanță, avea de trebăluit prin biserică, mai dorea să citească până seara măcar câteva pagini dintr-o carte despre viața Sf. Tereza.

— Chestia asta o știi tot din viziunea aia?

— Nu. E o simplă deducție, la îndemâna oricui.

Pe șeful Secției Omucideri parcă îl lovise cineva în plexul solar. Înghiți pentru a treia oară în sec, neștiind ce să mai spună.

Dându-și seama de momentul neplăcut pe care acesta îl trăia, părintele Pascal se ridică și întreabă cu glas șoptit:

— Putem pleca?

Warren le făcu un semn vag cu mâna că sunt liberi. Emanuel îl salută politicos, se îndreaptă spre ușă împins de la spate de părintele Pascal, care nu știa cum să ajungă mai repede la aer. În prag, băiatul se opri și se întoarse pe

jumătate. Rosti o frază care în următoarele săptămâni avea să devină un coșmar pentru mai-marele criminaliștilor din Barintown.

— În locul dumneavoastră aş săpa tot câmpul unde a fost descoperită femeia aceea. Acolo mai sunt îngropate și alte cadavre. Chiar multe cadavre. Acolo e ca după o bătălie.

Ieșiră fără să mai apuce să vadă cum arăta chipul criminalistului.

Și de data asta părintele Pascal și Emanuel se duseră pe jos acasă.

Câteva clipe Warren se uită ca prostit la ușa pe care ieșiseră cei doi.

Observă la ea o crăpătură pe care n-o luase până atunci în seamă. Apoi privirea îi coborî pe parchet. Câteva lamele se desprinseseră – de ele se împiedicau toți cei care îi intrau în birou. Iar pereții aveau neapărat nevoie de o zugrăveală. Cum devenise atât de delăsător? Semn de bătrânețe dacă nu-ți mai pasă cum arată ce e în jurul tău.

Privi obiectele de pe birou. Niciodată pixul, guma de șters, cutia de chibrituri nu se aflaseră în poziția asta. Perfect aliniate. Dar nu putea jura că nu le aranjase chiar el așa.

Nu-i mai era somn. Nu-l mai tenta să înfulece câțiva hamburgeri în vreun pub aflat pe drumul spre casă. Încerca să se gândească la concediul pe care visa de mulți ani să-l petreacă în Hawaii. Căuta să-și aducă în memorie amintiri plăcute – avea și de astea. Dar nu voia să-i mai răsunе în urechi frazele pe care le rostise puștiul la plecare: „În locul dumneavoastră aș săpa tot câmpul unde a fost descoperită femeia aceea. Acolo mai sunt îngropate cadavre.”

Își luă capul în mâini și închise ochii. Pentru prima oară în cariera lui nu știa ce să facă. Să-și convoace toți oamenii și înarmați cu lopeți, cu hârlețe să sape nenorocitul ăla de câmp, așa cum spusese băiatul? Dacă n-ar fi descoperit nimic, ar fi fost de râsul orașului. Nu numai al orașului, al întregii țări. Parcă vedea titlurile ziarelor: *Criminaliștii din Barintown s-au hotărât să sape pârloagele. Pe criminalistul Warren îl inspiră viziunile, Atenție, infractori! În Barintown, polițiști au schimbat pistoalele cu sapele...*

Dar dacă s-ar preface că n-a auzit vorbele copilului? Ar fi suficient să se mai găsească din întâmplare un singur cadavru pe pământul ăla plin de buruieni și dandanaua ar fi și mai mare.

Cineva ciocăni cu sfială la ușa.

— Intră!

În prag apăru un boboc al cărui nume nici nu-l știa. Era roșu de emoție. Luă imediat poziția de drepti.

— Ce vrei?

— În fața sediului sunt mai mulți ziariști. Așteaptă o conferință de presă legată de cadavrul descoperit pe câmp.

Debitase frazele astea în viteză, de teamă să nu se poticnească, parcă le învățase pe de rost înainte de a intra.

— I-am chemat eu?

— Nu, dar...

— Niciun dar. Spune-le să se care.

Fericit c-a scăpat fără vreo muștruluială, bobocul vru să dispară.

— Stai!

Nu scăpase, de-abia acum urma papara.

— Cum te cheamă?

— John Stewart.

— Ascultă John Stewart, după ce le dai papucii jurnaliștilor, treci din birou în birou și spune-le ălor de-i găsești că-i aștept în curte peste o jumătate de oră. Fiecare să aibă în mâini o sapă, un hârleț, o lopată, mă rog, o unealtă de săpat. Cheamă-i și pe ăi de sunt acasă. Și vii și tu. Nu cumva să-mi tragi chiulul!

Sape, hârlețe, lopeți... De unde unelte de astea într-un sediu al Poliției?

Nu îndrăzni să întrebe. Îl interesa mai mult altceva.

— Și dacă mă întreabă unde mergem, ce le spun?

— Ce le spui? Zi-le că dezgropăm morții dintr-un cimitir.

— De ce?

— Ascultă, nu-ți lua nasul la purtare că te ia mama naibii! Ce mă tot freci la icre cu întrebările tale? Dezgropăm morții dintr-un cimitir ca să-i aliniem ca lumea, să nu-și mai doarmă somnul de veci alandala, de nu mai știu rudele unde să vină să le aducă flori și să-i bocească. Ai înțeles?

— `nțeles, zise John Stewart și se făcu nevăzut, zicându-și în sinea lui că șeful nu e în toate mințile.

Rămas singur, acesta rosti în gând trei cuvinte, ca să se mai liniștească: eclectic, divagație, dexteritate.

Timp de o lună, polițiști, militari, localnici de diverse ocupații au săpat câmpul de la marginea orașului.

De un mare ajutor au fost câinii care au semnalat multe dintre locurile unde erau îngropate cadavrele. Warren ar fi dorit și sprijinul lui Emanuel, dar acesta îl refuzase când îi dăduse telefon.

— Poate mai ai vreo viziune, insistase criminalistul pe un ton mios. Aș zice că ai un dar minunat.

— Viziunile nu vin la comandă, îi replicase băiatul.

După patru săptămâni autoritățile sistaseră săpăturile. Fuseseră descoperite douăzeci și trei de cadavre, în diferite faze de descompunere. Zece dintre ele erau ale unor femei. Cele mai vechi datau de mai bine de doi ani.

Thatcher avu de lucru de dimineața până seara. Iar de data asta Warren îl presa zilnic.

— Un lucru e sigur: niciunul dintre cei pe care i-am găsit îngropați pe câmp n-a fost omorât.

— Atunci de ce-au fost îngropați acolo? Rudele n-au avut bani ca să le cumpere locuri de veci în cimitir?

— După cum erau îmbrăcați, unii nu păreau să ducă prea mare lipsă de bani.

De data asta se aflau în biroul lui Warren. Pe medicul legist îl călca pe nervi dezordinea care domnea aici. Încerca din răspuțuri să facă abstracție de ea. Odată încercase să așeze după o logică dosarele și obiectele risipite fără nicio noimă prin încăperea. Criminalistul îi aruncase o privire cruntă. De-atunci se învățase minte și nu mai muta nimic din loc.

— Atunci care ar fi explicația morții lor?

— Nu știu. Pentru prima dată trebuie să mă dau bătut: nu știu.

— O fi vreo boală misterioasă?

— Nu înțelegi că nu știu?

Arăta stors de vlagă, fără niciun chef. Parcă și hainele nu mai stăteau pe el ca altădată. Papionul era pus neglijent.

În încăperea era excesiv de cald – Warren nu suporta aerul condiționat și nu-i dădea drumul.

— Tu ce-ai făcut? Ai reușit să identifici morții?

Warren oftă.

— Nici măcar pe unul.

— Extraordinar!

— Pe cei care s-au conservat mai bine, după ce i-am mai aranjat, i-am pozat și am trimis fotografiile la ziare, la televiziuni... Nimeni nu i-a recunoscut. Parcă au dat ortul popii prin alte părți și cineva a ținut morțiș să-i îngroape la noi.

— Sau poate că au fost în trecere prin Barintown și un ucigaș în serie le-a făcut felul. Cine să aibă habar de un turist necunoscut?

— Nu-nțelegi că nu le-a făcut nimeni felul?

— Ai dreptate, am uitat.

Warren se gândi să-i ofere oaspetelui său o cafea. Se răzgândi imediat aducându-și aminte ce lichid insipid livra automatul de pe coridor. El dorea să ajungă mai repede acasă și să deschidă o sticlă de Jack. De multă vreme nu mai simțise un asemenea impuls de a bea ceva tare.

— Singura legătură între răposații pe care i-am găsit sunt substanțele acelea enigmatice prezente în corpurile lor. N-a fost unul la care să nu le descopăr.

— Și ce-o fi însemnând chestia asta? Cum de s-au împărtășit toți din ele?

— Dracu' știe! Laboratorul nu mi-a dat nici până acu' un răspuns.

— Ar trebui ca puștiul ăla să mai aibă o viziune!

— Aș! Tu ai crezut în fantasmagoria aia? Puștiu' ne-a tras o cacealma.

— Dar a știut exact de câte zile murise femeia!

— A zis-o la plezneală!

— Și ne-a spus și că pe câmp mai sunt îngropate cadavre!

— Altă plezneală!

Amintindu-și ochii inocenți ai băiatului, Warren nu păru prea convins. Să-i spună medicului de obiectele pe care le văzuse mișcându-se pe birou fără să le atingă cineva? L-ar crede nebun.

Zise în doi peri:

— Dacă puștiu' are puteri paranormale?

Doctorul se înveseli.

— Prietene, tocmai unui om cu profesia mea îi spui așa ceva? Un om de știință n-o să creadă niciodată în

telepatie, în conversații cu spiritele celor care au dat în primire...

— Am citit despre unele experimente care au dat rezultate nemaipomenite.

— Experimentele unor farsori puși pe căpătuială.

— Cineva ar putea să miște guma asta fără s-o atingă?

Thatcher se uită lung la el.

— Ce te-a apucat?

Se dădu bătut. N-avea niciun rost să discute despre paranormal cu un om care nu credea decât în știință. Dar îl mai frământa ceva. Nu șovăi să-i adreseze acestuia întrebarea care nu-l lăsa să doarmă.

— Dragă Thatcher, ce crezi, a mai rămas vreun cadavru nedezgropat?

Celălalt se mulțumi să dea din umeri. Avea o expresie întunecată pe chip.

— Parcă eu nu mă-ntreb?

Despre cadavrele de pe câmpul de la marginea oraşului Barintown preşedintele SUA află după ce ţinuse un discurs despre încălzirea globală, la Universitatea Harvard.

Îmbătat de triumful pe care îl cunoscuse în faţa unor profesori eminenţi şi a celor mai buni studenţi pe care îi aveau, ascultă cu jumătate de ureche scurta relatare pe care i-o prezintă unul dintre asistenţii săi. Potrivit obiceiului, ceru să fie ţinut la curent cu mersul anchetei.

Cu ocazia asta îşi aduse aminte de explozia care avusese loc în oraşul acela unde nu fusese niciodată. Se finalizase cazul? La urma urmei trecuseră câteva săptămâni de atunci. Vru să se intereseze la careva din anturajul său, dar înconjurat fiind de o mulţime de oameni care doreau să-i strângă mâna, uită să pună vreo întrebare.

Preşedinţii Franţei, Rusiei, Chinei nu afluă niciodată de cimitirul improvizat. Nici primul-ministru al Marii Britanii şi al Irlandei de Nord. Doar cancelarul Germaniei citi despre asta în *Los Angeles Times* un articol preluat din *Barintown News*.

Doamna Abigail Stephenson stăpânea una dintre cele mai impozante proprietăți din Barintown.

Un mic castel, înconjurat de un parc de zece mii de metri pătrați. „Castelașul”, așa cum își alinta ea casa, avea cinci dormitoare mari la primul etaj. La etajul următor fusese amenajat un salon prevăzut cu un bar. În urmă cu mulți, mulți ani familia Stephenson organiza aici petreceri la care participa toată protipendada orașului. Cine nu era invitat însemna că n-are importanță socială.

La parter era o vastă bibliotecă, un living cu mobile Louis XV, o bucătărie și alte încăperi cu diverse destinații – într-una dintre ele dormea Dora Falcon, menajera care era în serviciul ei de aproape patruzeci de ani. O ființă devotată. Îi gătea, îi spăla, îi călca, se ocupa cu aprovizionarea.

Cele două femei trăiau singure în casa imensă. N-aveau nevoie să-și vorbească prea mult. Deseori se înțelegeau doar din priviri. Doamna Stephenson citea, asculta muzică, se uita la televizor. Micul dejun îi era servit la pat. Prânzul îl luau împreună. Și cina. Lucruri simple. Neașteptat de simple pentru cineva cu un statut ca al doamnei Stephenson. Nici atunci nu schimbau prea multe vorbe. Despre starea vremii, despre achizițiile din magazine, despre întâmplări din oraș și din lume.

Stăpâna casei nu mai ieșise în lume de peste treizeci de ani. Ajunsese să sufere de autism. Nu făcea vizite și nu primea pe nimeni.

În urmă cu câteva decenii își pierduse unicul fiu în deșertul Nevada. Fusese lovit în cap cu ceva contondent. Ce căutase Kyle acolo singur? În pustietatea aceea? Nimeni n-avea vreo explicație. Mașina îi fusese găsită lângă cadavru. Un SUV argintiu. Cu portiera din dreptul șoferului dată în lături. Nu lipsea nimic din ea. Nici din buzunarele tânărului. O crimă ciudată, dacă fusese vorba într-adevăr de o crimă. Un dosar îngroșase teancul cu cazuri nerezolvate. Visul urât al oricărui polițist.

Lucrurile băiatului fuseseră duse în încăperile de la subsol. Acolo nu mai umbla nimeni.

Doamna Stephenson încasase lovitura cu mare demnitate. Nu se lamentase în public, nu jelise în fața

reporterilor care încercaseră s-o abordeze. Dar, de atunci, nu-și mai părăsise „castelașul”, oricât încercase domnul Stephenson, un mare magnat al petrolului, s-o readucă pe linia de plutire. În urmă cu zece ani murise și el, lăsându-i o avere imensă. O administrau oameni pricepuți și loiali. An de an se înregistrau profituri mari.

Chiar dacă trăia într-o izolare deplină, stăpâna domeniului era prezentă în viața comunității. Iniția proiecte pe care le finanța cu generozitate, îi sprijinea pe primarii care îi inspirau încredere, oferea burse tinerilor dornici să studieze. Nu făcea însă tam-tam în jurul acțiunilor ei caritabile.

Petrecându-și atât de mult timp la televizor, n-avea cum să rateze știrea despre descoperirea de la marginea orașului.

Fără să țină cont de ora târzie, puse mâna pe telefon și-l sună pe primar. Obținu imediat legătura.

— Ce-i cu povestea asta, domnule Darrell?

La capătul celălalt al firului, Chris Darrell trebuie să fi arătat pierit. Voia să mai prindă un mandat. Pentru asta trebuia să fie numai lapte și miere cu cea care-l sculase din somn. Dacă nu-l va mai susține nu mai avea nicio șansă la alegerile care băteau la ușă.

Aceasta îl lăsă să vorbească fără să pară prea interesată. Când nu-i mai auzi vocea spuse doar atât:

— Te rog să mă ții la curent cu tot ce afli despre acest caz.

Puse telefonul în furcă. Rămase o clipă pe gânduri. Apoi ridică din nou receptorul și formă un alt număr.

Oricât de bine informați erau jurnaliștii din Barintown, oricât scotociră ei în dreapta și-n stânga de dimineța până noaptea și de noaptea până dimineța, nu aflară nimic despre rolul jucat de Emanuel în operațiunea de descoperire a cadavrelor îngropate la marginea orașului.

E drept, toți amintiseră în ziarele la care scriau, în emisiuni la radio și la televiziune, despre aventura pe care o trăise băiatul aflat sub oblăduirea părintelui Pascal atunci când dăduse din întâmplare peste trupul îngropat al unei femei și anunțase poliția. Pentru câteva zile se bucurase de o atenție pe care n-o cunoscuse niciodată. Colegii pe care îi întâlnea pe stradă sau la școală îl opreau, dornici să afle cât mai multe amănunte: „Ce-ai simțit când ai văzut mâna aceea?”, „Nu ți-a fost frică?”, „Cum sunt polițiștii?”, „Ai asistat și la autopsii?” Emanuel le răspundea tuturor în doi peri, chiar îi repezea pe cei care erau mai insistenți. Un altul ar fi profitat de prilej și s-ar fi cocoțat triumfător pe un pedestal; el dorea doar să fie lăsat în pace. Nici măcar profesorilor nu le dezvăluise nimic senzațional, oricât l-au tras de limbă. Ca să se răzbune, profesorul de botanică îl amenințase cu o notă rea, pentru că își pierduse vremea cu fleacuri și nu culesese plantele pentru ierbarul școlii. Emanuel se duse pe un alt câmp și-i aduse de acolo plantele fără de care cunoștințele elevilor ar fi avut de suferit.

Jill Harris, reporter de investigații la *Barintown News*, era vestită pentru tenacitatea cu care se informa. Apuca un fir și nu se lăsa până nu ajungea la capătul lui, oricât ar fi fost de lung și oricâte noduri ar fi trebuit să desfacă. Era când mieroasă, când amenințătoare atunci când chestiona pe cineva. Cunoștea toate trucurile meseriei și nu se dădea în lături să le folosească. Oferea bani, recurgea la șantaj pentru a obține ceea ce dorea. Semăna cu Nicole Kidman și-și făcuse și din frumusețe un mijloc de persuasiune a celor care ezitau să i se mărturisească. „Informația primează” era deviza ei. „Ce dacă pentru a o obține trebuie să mă culc câteodată cu un troglodit?”

De câteva ori, îl așteptase pe Emanuel la ieșirea de la activitățile pe care școala le organiza în timpul verii și încercase să stea de vorbă cu el. O privise cu ochii lui inocenți, îi răspunsese politicos la întrebări, dar nu-i spulberase nicio nedumerire legată de rolul lui în evenimentele care întorseseră orașul cu susu-n jos. Ar fi putut jura că băiatul ascunde ceva – nu degeaba zăbovise atât de mult în biroul lui Warren. Dar nici măcar sursele ei din poliție nu reușiseră să afle ce discutase atunci criminalistul cu el și cu părintele Pascal.

Considera că jurnalistul e ca un duhovnic – află secretele altora, dar nu le ține pentru el, le împărtășește tuturor. Desigur, etica îi impunea ca unora dintre aceste taine să nu le divulge originea. Dacă n-ar proceda așa, și-ar pierde credibilitatea, nu i-ar mai oferi nimeni vreun pont. Ar fi fost interesant să se afle odată față în față cu părintele Pascal. Să-l caute și să-i ceară detalii despre ce s-a discutat în biroul criminalistului. „Un duhovnic să tragă de limbă un alt duhovnic.” Cu siguranță, ar fi fost un fiasco, părintele nu i-ar fi spus nimic, gura i-ar fi rămas pecetluită. Nu-i rămânea decât să se concentreze, ca și ceilalți colegi ai ei, pe ancheta care încerca să dezvăluie identitatea morților îngropați în pământul de la marginea orașului. În total – 24. Pe care nimeni nu-i cunoștea.

La biserica unde păstorea părintele Pascal, lucrurile intraseră în rutina obișnuită.

Emanuel își vedea de temele de vacanță cu aceeași osârdie, se ducea la școală când era convocat la vreo acțiune, când se-ntorcea de-acolo mânca, făcea curat, orânduia în continuare cărțile în bibliotecă – „părinte, avem mai multe decât am crezut, sunt peste douăzeci de mii”. Găteau cu rândul, fiecare încercând să-l surprindă pe celălalt cu vreun fel special pentru prânz sau cină. În unele zile părintele postea, dar pe Emanuel nu-l lăsa să stea nemâncat, „ești în creștere, ai nevoie să capeți puteri, n-ai postit destul până când ne-am întâlnit?”

Despre povestea în care Emanuel fusese implicat fără voia lui nu mai vorbiseră niciodată după ce se întorseseră din biroul lui Warren. Niciunul, nici altul nu simțise nevoia să dezbată pe toate fețele o întâmplare atât de sinistă. Pentru ei parcă nici n-ar fi existat, deși în casele din Barintown aceasta era principalul subiect de discuție și de îngrijorare.

Părintele pregătise o predică pentru slujba din una dintre duminici în care voia să se refere la descoperirea de pe acel „câmp blestemat” – așa îl numise un jurnalist într-un editorial care bătea apa-n piuă, neaducând nimic nou. O scrisese dintr-o suflare, într-o noapte în care durerile de la picioare îl chinaseră mai puțin. Pusese multă amărăciune în textul acela, deplângând cruzimea care continua să fie prezentă în lume – „homo hominem lupus”. Mai folosisese și alte expresii latinești – „hic et nunc”, „ad augusta per angusta”, „Fugit irreparabile tempus”, „O! tempora! O mores!”...

Când, însă, recitise textul dimineața i se păru lipsit de vibrație, convențional, redactat într-un limbaj de lemn, ca și cum l-ar fi compus dorind doar să bifeze un eveniment din existența comunității: „Cea mai grea boală de care suferă omenirea e incapacitatea de a învăța din relele care se abat asupra ei de milenii.”; „Unii oameni continuă să fie fiare pentru alți oameni.”; „Să-i deplângem pe acei neștiuți a căror viață a fost suprimată și să ne rugăm pentru ei.”

Mai bine l-ar face uitat, decât să mai răscolească și el de la amvon sufletele oamenilor. Era și așa prea mult ce zarvă făceau ziarele și televiziunile. Rupse foile fără nicio urmă de regret.

La prânz, însă, între două feluri de mâncare, Emanuel îl abordă pe neașteptate:

— Nu-i bine.

Părintele tresări.

— Ce nu-i bine?

— Trebuie să le vorbiți oamenilor despre cele întâmplate. Toți vă așteaptă o reacție. Sunt tulburați, se simt singuri... Cuvântul dumneavoastră contează, are greutate...

Îl privi surprins. De unde știa că nu mai dorea să li se adreseze enoriașilor în legătură cu faptele cumplite care se comiseseră în urbea lor?

— Nu vedeți că de câteva zile ne calcă mai mulți pragul?

Nu mai auzea ce spune. Cum de aflase de intenția sa?

— Mulți sunt de-a dreptul înfricoșați...

De unde știa? De unde știa?

— Au nevoie de o îmbărbătare...

Era imposibil, nu-i spusese nimic!

— ...de un reazem...

Nu cumva...

— ...de o mângâiere...

...nu cumva Emanuel putea să ghicească gândurile?

Părintele auzise în repetate rânduri despre indivizi capabili să pătrundă în mintea oamenilor. Îi socotise niște șarlatani. Dar dacă, într-adevăr, unii aveau o astfel de înzestrare? Să fie Emanuel unul dintre ei?

Tresări din nou. Dintr-un ungher al minții îi răsăriseră niște imagini pe care dorise să le facă uitate. Imaginile pixului, a gumei de șters și a cutiei de chibrituri de pe biroul criminalistului.

Le văzuse cum se deplasează fără ca nimeni să le atingă. Nimeni din încăpere nu le observase mișcarea, așa că nici el nu spusese nimic, zicându-și că totul fusese o nălucire provocată de stres.

Ah! Blestemele lui dureri de cap! Erau capabile să-l facă să-și piardă mințile.

Dar dacă totul fusese real?

Dar dacă băiatul fusese autorul aceluia număr pe care doar la circ îl puteai vedea?

Ar trebui să se ducă la un prestidigitator care să-i explice cum se face scamatoria asta.

Să fi fost Emanuel, la un moment dat, într-o trupă ambulantă, și de la magicienii ei să fi învățat tot felul de trucuri? Nu-i pomenise de așa ceva. Ar trebui să-l întrebe.

— Și nu-i nevoie de expresii în latinește. Vorbiți-le oamenilor pe limba lor.

Pe asta de unde o mai știa?

— Nu mă ascultați, părinte!

Acesta se dezmetici și-l privi cu nevinovăție.

— Ba da, ba da, dragul meu.

— Nu-i așa că o să țineți predica aia?

— Mai vedem noi, mai vedem. Acum să încercăm tocănița asta. Mm! Ce bine miroase!

Pentru a câta oară se aflau împreună în încăperea unde oficia Thatcher printre trupuri fără viață?

Nici el, nici Warren n-ar fi putut spune. Uneori, când ieșeau la o băută și-i închipuiau pe cei care le vor lua locul. Spre bunul mers al anchetelor, sperau să se înțeleagă la fel de bine cum se înțeleseseră ei doi. Unul calm, echilibrat, afabil, celălalt într-o continuă agitație și gata să explodeze dintr-un fleac, mereu un pachet de nervi. Se completau de minune.

Potrivit obiceiului pe care nu se știe cum îl dobândise, criminalistul trase câteva sertare și zise după ce la împinsese la loc.

— Cred că nu mai ai niciun loc liber.

— Așa e. Unii au fost duși la morga spitalului.

Și de data asta erau numai ei doi. Warren ocupa un scaun metalic, singurul din încăpere. Thatcher stătea rezemat cu spatele de una dintre cele trei mese din zinc aflate în mijlocul încăperii. În mână avea niște hârtii.

— De ce m-ai chemat?

— Am primit rezultatele de la laboratorul din Quantico.

Warren se roti pe scaun ca să-l vadă mai bine.

— Și? Ne-am luminat?

— Ne-am luminat pe dracu'!

— N-au aflat ce-i cu substanțele pe care le-ai găsit în stomacul celor decedați?

— Ba da. Docusat de sodiu, clorhexidină, octoxynal 8, clorură de benzalconi...

— Nu-mi încărcă memoria cu chestii de-astea. Ce-i cu ele?

— Împreună par a alcătui... nici deștepții ăia nu sunt siguri... cred c-ar fi constituenții unui contraceptiv.

— O pilulă din aia pe care o iei ca să nu mai faci copii?

— Exact.

— Știam că așa ceva iau doar femeile.

— Ai dreptate. Dar iată că au luat și bărbații pe care i-am găsit pe câmp.

— Dacă e doar un contraceptiv, de ce toți morții ăștia?

— Pentru că pilula asta e un rebut. Un experiment nereușit. Are ceva în ea pe care organismul omenesc nu-l suportă. Sau, mai bine zis, unii nu-l suportă și le provoacă moartea.

Fără să vrea, pe Warren îl apucă râsul.

— Ce-i, prietene?

— Iartă-mă, dar nu mă pot stăpâni. Adică ești gata de o partidă de amor, dar n-ai chef să te pomenesci cu casa plină de prunci. Așa că ieși frumusește leacul ăsta și zici că te-ai protejat de orice surpriză. Când colo, dai ortul popii.

— Cam așa ceva.

— Și i s-a dat drumul pe piață înainte de a fi testat suficient?

— Nu i s-a dat drumul pe piață. N-ai să-l găsești în farmacie.

— Extraordinar!

Câteva clipe nu mai zise nimeni nimic. Thatcher întrerupse tăcerea.

— În Barintown există o clinică specializată în întreruperi de sarcină, în sterilizări... Cred c-ar trebui să le faci o vizită. Poate careva de-acolo o să-ți explice ce poate fi cu chestia asta.

Criminalistul îl privi cu mirare.

— Și ce să-i întreb? Dacă nu cumva au obiceiul să-și îngroape pacienții morți pe câmpul de la marginea orașului?

Thatcher se mulțumi să dea din umeri.

— Din partea mea, poți să nu te duci.

Slujba din duminica asta strânsese aproape o sută de credincioși.

De multă vreme nu mai fuseseră atâția. Inspirat de asistența numeroasă, părintele Pascal se întrecuse pe sine. Își pregătise un alt text pe care să-l citească, dar după numai un minut renunță la el și vorbi liber. Din inimă. Din experiența lui de peste 70 de ani. Presărase exact când trebuie pilde din *Biblie*. Pe cele mai emoționante. În loc de un lamento pentru cei dispăruți, înălțase un imn vieții mereu biruitoare.

La sfârșit spuseră în cor *Tatăl nostru*, credincioșii citind din cărțile de rugăciuni care se găseau pe pupitrele din fața lor:

*Pater noster qui es in caelis
Sanctificentur nomen tuum
Adveniat regnum tuum
Fiat voluntas tua
Sicut in caelo et in terra
Panem nostrum quotidianum
Da nobis hodie
Et dimitte nobis debita nostra
Sicut et nos dimittimus debitoribus nostris
Et ne nos inducas in temptationem.
Sed libera nos a malo
Amen!*

Enoriașii părăsiseră biserica simțindu-se mai îmbărbătați. În cuvinte simple, pline de căldură, omul în sutană îi întărise în lupta cu spaimile care îi bântuiau. Nu numai de cele provocate de bomba de la *Dinner's Club* și de descoperirea macabră de la marginea orașului.

La plecare îi conduse până pe treptele bisericii. Cu toții îi mulțumiră. Unii aveau lacrimi în ochi, răscoliți de cele auzite. Promisese să vină și duminica următoare.

Îi binecuvântase din tot sufletul: *In nomine Patris, et Filli, et Spiritus Sancti. Amen.*

Emanuel îi sărută mâna.

— Mulțumesc, părinte!

Părintele îl mângâie pe cap.

— Ție ți se datorează, copile! Dragul meu copil!

Spre seară îi făcu o propunere surprinzătoare.

— Hai să ieșim în oraș, să mai vezi și tu lume! Cred că te-ai plictisit stând doar cu un moșneag ca mine. Mă rog, îi mai vezi și pe Shaw Penn și pe Anwell Rees. Alți babalâci.

— Nu vorbiți așa. Iar lume văd destulă la școală.

— Acolo e altceva. Iar acum ești în vacanță. M-am gândit să mergem la Crășma lui Politicosu. E vestită în tot orașul. Se pare că e frecventată de oameni interesanți.

Emanuel era deja îmbrăcat în hainele bune, așa că doar părintele lepădă sutana și se schimbă într-un costum negru.

O porniră agale, pe jos. Străbătură străzi întortocheate și înguste, dar și bulevarde luminate feeric. Din când în când părintele se oprea în fața vitrinelor care prezentau haine și pantofi de firmă, ceasuri la prețuri exorbitante. Emanuel se uita la ele cu indiferență. Doar prin geamurile librăriilor cerceta îndelung titlurile cărților expuse. Din păcate, la ora aceea, toate magazinele erau închise.

Pe lângă ei treceau în viteză, râzând și țipând, băieți și fete pe role, pe skateboard-uri... Emanuel nu le acorda nici lor vreo atenție.

Nu părea interesat nici de zidurile caselor mângălite cu graffiti – unele executate cu destulă pricepere.

Crășma lui Politicosu nu arăta grozav pe dinafară, și nici pe dinăuntru nu rupea gura târgului. Intrară salutându-i pe cei câțiva mușterii care le aruncară priviri curioase, apoi se lăsară din nou absorbiți de ocupațiile lor – jucau șah, table, darts.

Se așezară la o masă de la fereastră. Imediat patronul apărură lângă ei.

— Părintele Pascal! Ce onoare! Am auzit multe lucruri bune despre dumneavoastră. Ne-am și întâlnit de câteva ori pe stradă, da' n-am îndrăznit să vă abordez. V-aș fi vizitat la biserică, da' eu sunt de altă credință.

— Toți suntem fii ai Domnului, indiferent cum îl numim.

— Așa e, așa e! Cu ce vă putem servi?

— Am vrea să mâncăm ceva.

Patronul începu să se miște de pe un picior pe altul, vădit încurcat.

— Vedeți, noi aici avem o vorbă: „Mâncarea e fudulie, băutura-i temelie.” Da' găsim ceva. De băut ce să

vă aduc?

— Eu aş dori un pahar de vin roşu.

— Iar eu o limonadă.

În curând, o fetişcană le aduse comanda. Începură să mănânce cu poftă.

Politicosu îşi făcu din nou apariţia.

— Vedeti... nu ştiu dacă ştiţi, da' aici nu e numai cârciumă, este şi un fel de salon literar... mă rog, e cam pretenţios spus salon literar... Din când în când, fiecare dintre noi citeşte câte o povestire poliţistă. După care fiecare îşi dă cu părerea. Azi e rândul lui Şiş să citească.

— Şiş?

— De, copile, aici ne ştim după porecle. Sunt ca nişte pseudonime sub care ne ascundem. Aşa nu ne facem de râs. Din moment ce nu suntem nişte literaţi în toată puterea cuvântului... Vinu-i din partea casei.

— Nu se poate!

— Nu încape discuţie!

Şiş era un tip ciolănos şi înalt, cu o mustaţă ca de cazac. Îşi dresе îndelung glasul înainte de a începe să citească paginile acoperite cu un scris de mână.

Un Tikker. Un ceas digital ieftin, pe care îl primise în urmă cu şapte ani. I-l dăruise Jim Colbert, partenerul său de afaceri.

Ținea minte, ca și cum lucrurile s-ar fi petrecut ieri, grandioasa petrecere pe care o organizase când împlinise 70 de ani, într-un local scump din Barintown. Se serviseră bucate alese și băuturi fine. Mulți dintre cei peste o sută de invitați dansaseră pe melodiile interpretate de către o orchestră vestită.

Cu ocazia aceea primise o mulțime de cadouri – stilouri cu peniță de aur, serviete din piele, cravate în culori potolite, butoni de cămașă cu diamante... Aproape toate aveau să rămână nefolosite – Nikolas Kliberg avea o sumedenie de stilouri cu peniță de aur, serviete din piele, cravate în culori potolite, butoni de cămașă cu diamante.

Și avea și conturile bine garnisite.

Trecuseră patru decenii de când fondase, împreună cu Jim Colbert, o firmă de creat softuri pentru computere. Dăduseră lovitura de la început – se dovediseră creativi, îndrăzneți și, uneori, fără scrupule pe o piață cu o concurență acerbă.

Așa că an după an au acumulat profituri uriașe. Nici măcar crizele care zguduiseră economia mondială nu-i afectaseră. În timp ce alții concediau salarii, ei se dezvoltau în continuare, angajându-i pe cei mai performanți IT-iști, momiți cu salarii generoase.

Nu construiseră un imperiu, dar deveniseră o firmă puternică – de Solutions for future auzise o întreagă lume.

La 70 de ani, Nikolas Kliberg s-ar fi putut retrage ca să trăiască în liniște pe domeniul său de lângă Barintown, unde își construiseră o vilă cu o puzderie de încăperi – în unele nu intra niciodată. Ar fi putut să pornească în călătorii de plăcere pe toate continentele – până acum le străbătuse în grabă, chemat la diverse întâlniri cu oameni de afaceri care știau să negocieze la sânge contractele.

Nu se căsătorise, nu avea copii din relațiile pasagere cu femeile pe care le cunoscuse.

Toți se întrebau ce se va alege de averea lui după ce va închide ochii.

Nici el nu știa – se gândea să-și lase banii unei fundații care căuta metode de prelungire a vieții. Dar nu se încumeta să-și redacteze testamentul – i s-ar fi părut că își cheamă singur sfârșitul.

Cu zece ani mai tânăr, Jim Colbert avea o familie numeroasă – patru fete și cinci nepoți. Aveau viitorul asigurat nu numai ei, dar și generația următoare.

În colaborarea lor, Colbert aducea noul, câteodată riscant, cutezanța, în timp ce Nikolas Kliberg însemna chibzuință matură, prudență. Se completau de minune.

Când îi oferise cadoul partenerului său, Jim Colbert îi vorbise oarecum încurcat:

— Nu te uita că e doar un gadget. M-am gândit că așa ceva o să te amuze. Citește instrucțiunile și ai să vezi.

Când ajunsese acasă, Nikolas Kliberg trântise pe o masă toate cadourile primite. N-avea ce face cu ele.

Se uitase însă în cutia unde era adăpostit Tikker-ul și citise instrucțiunile însoțitoare.

— Ce tâmpenie!, exclamase el la sfârșit, după ce înțelesese cu ce are de-a face. Mare e grădina Ta, Doamne!

Ceasul pe care îl primise era cu totul și cu totul neobișnuit. El nu-ți arăta ora exactă. Inventatorul lui îl crease pentru a indica purtătorului cât mai avea de trăit.

Pentru a-l programa trebuia să introduci în memoria lui date referitoare la greutatea corporală, înălțime, la bolile mai grave de care ai suferit – aproape tot trecutul medical. Apoi îți scădeai vârsta actuală din rezultat și astfel obțineai valoarea de la care se putea începe numărătoarea inversă.

Nikolas Kliberg îl aruncă într-un fund de sertar.

Dar după câteva luni dădu de el, în timp ce căuta un act pe care îl rătăcise. Mai întâi îl privise cu mirare – ce căuta o asemenea gioarsă în casa lui? Apoi își aduse aminte de seara când îl primise cadou. Îl cântări în mână, se uită la el și pe-o parte și pe alta, reciti instrucțiunile care îl însoțeau. Cumpăni îndelung și, în cele din urmă, răspunse la toate întrebările din chestionar și programă ceasul.

Îndată, pe cadranul lui apăru un șir de cifre. Le citi și se cutremură – mai avea de trăit patru ani, cincizeci de zile, patru ore, douăzeci de minute și 10 secunde.

„Îngrozitor de puțin!”

Avea o sănătate de fier – părinții lui se stinseseră la peste optzeci de ani, își închipuise că și el avea să ajungă octogenar, nu se așteptase la un asemenea verdict drastic.

Mai întâi vru să-l izbească de parchet, să-l calce în picioare, să-l facă fărâme și resturile să le arunce la gunoi. Totuși, inexplicabil, ca în transă, își scoase Rolex-ul de la mână – îl purta pe dreapta – și puse în locul lui ceasul primit cadou.

Între timp, acesta arăta că din viața lui se mai scurseseră patru minute.

„Cred că putem avea o viață mai bună și putem face alegeri mai bune dacă suntem conștienți de apropierea sfârșitului nostru. De aceea consider Tikker un ceas al fericirii.”

Așa își lăuda invenția suedezul Fredrik Cotting. În fiecare intervenție a sa deborda de optimism. Avea tot interesul să-și promoveze produsul, sperând să se îmbogățească de pe urma lui.

Nikolas Kliberg fusese întotdeauna un om echilibrat, care înfrunta cu bărbăție orice împrejurare a vieții, oricât de potrivnică i-ar fi fost. Nu-l doborâseră eșecurile – cunoscuse și căderi – nu-i luase mințile nici succesul.

Râdea de câte ori auzea de inși cuprinși de angoase, de cele mai multe ori cauzate de motive imaginare – îi tortura gândul că și-ar putea pierde slujbele, c-ar putea

să-i înșele nevestele... Auzise de unii care ieșeau cât mai puțin din casă, de teama vreunui accident, de alții care își fereau ușile de la apartamente cu numeroase zăvoare de frica hoților, de ciudați care nu traversau noaptea parcurile ca să nu fie răpiți de extraterestri. Dar din pricina blestematului de ceas își pierduse liniștea.

Zăbovea îndelung cu ochii la cadranul lui, uitându-se ce vijelios trec secunde, minutele... În loc să fie activ ca odinioară, deseori zăcea fără să aibă chef să se apuce de ceva.

Începuse să aibă probleme de sănătate. Îl treceau transpirații reci, respira greu și avea palpitații. Inima îi bătea ca un ciocan în piept. Nu știuse ce-s alea migrenele – acum le suporta zilnic asaltul. Somnul îi era chinuit.

În ziua în care mai avea doar 24 de ore de trăit, se îmbrăcase într-un costum elegant și se așezase într-un fotoliu lângă măsuta cu băuturi. Începuse să bea încă de dimineață. Glenlivet cu gheață. Dar până seara nu reușise să se îmbete.

Prin fața ochilor îi treceau crâmpie din viață. O copilărie fericită datorată unor părinți iubitori... Prietenii legate în școală și la facultate... Primul job care îl convinsese să nu mai fie angajatul nimănui... Greutățile pe care le întâmpinase la început Solutions for future... Gloria care urmase după aceea...

Adormi de câteva ori, în reprize scurte și agitate. Se trezise de o oră și constată că mai are de trăit trei minute. Îl trecu – pentru a câta oară? – un fior din creștet până-n tălpi.

Ultimele lui clipe de viață n-aveau nimic remarcabil. Se scurgeau implacabil și fără rost. Dar viața lui întreagă îi părea acum fără rost.

Închise ochii ca să nu mai urmărească numărătoarea inversă de pe cadranul ceasului. Începu să numere în gând – zece, nouă, opt... Se poticni în numărătoare când în minte îi apărură chipul partenerului său. Râdea de se prăpădea, își freca mâinile de bucurie și parcă zicea: „Ți-am făcut-o, bătrâne! Acum am rămas singur pe felie.”

Dar poate că nimic nu era adevărat și ceasul era doar o escrocherie. Se uită la cadranul lui – mai avea de trăit trei secunde.

De spaimă, inima parcă îi făcu explozie.

Doar când închise definitiv ochii imaginea partenerului său dispăru.

La sfârșitul lecturii răsunară aplauze.

Roșu la față, Șiș se duse la bar de unde își luă o doză de bere. O goli din câteva sorbituri și se întoarse la locul său.

Urmară comentarii însuflețite, dar părintele nu le luă în seamă. Îl preocupa agitația de care fusese cuprins băiatul. Ținea în mână dreaptă o lingură și se uita la ea fără să mai vadă nimic din jur. Se împurpurase la față. Vasele de sânge de la tâmpile i se umflaseră, fiind gata să plesnească. Vru să-l întrebe dacă se simte bine, dar întrebarea îi muri pe buze.

Ceea ce vedea era de domeniul imposibilului.

„Doamne ferește!”

Lingura din mâna copilului începuse să se îndoaie, de parcă ar fi fost din plastilină.

„Doamne feri și apără!”

Se uită în jur să vadă dacă mai era cineva martor la ceea ce se petrecea la masa lor. Toți ceilalți vorbeau și râdeau, unii bătându-l pe Șiș pe spate, în semn de admirație, închinau paharele în sănătatea lui.

Lingura continua să se îndoaie. Mai avea puțin și coada ei ar fi atins cealaltă extremitate.

„Doamne, ai milă de robul tău!”

Își luă curaj și rosti încetisor:

— Emanuel!

Băiatul tresări și se uită în jur mirat, de parcă până atunci fusese într-o altă lume și-acum nu știa unde se află. Fața nu-i mai era congestionată, corpul nu-i mai era încordat. Puse pe masă lingura care acum își revenise la forma normală.

„Iar am avut o halucinație?”

— Da, părinte?

— Te simți bine?

— Drept să spun, nu prea. M-a scos din sărite ceea ce s-a citit.

— De ce?

— Zilele ni le numără Dumnezeu, nu o blestemăție de ceas. Numai Dumnezeu are puterea să decidă când se sfârșește viața unui om. O fi bine scrisă povestirea, nu zic nu, dar e o blasfemie.

— Și asta te-a supărat?

— Da.

— Atunci hai să plecăm!

Cerură nota de plată. Patronul îi anunță din nou că vinul e din partea casei și se arată încântat să-i mai aibă ca oaspeți. Pe furiș, înainte de a plăti, părintele încercă să îndoiaie lingura folosindu-și ambele mâini.

„Ai milă de mine, Doamne!”

Lingura confecționată dintr-un metal dur abia se îndoie.

**Tim Bonnell fusese condamnat pe viață
pentru că își otrăvise soția, cumnatul și
socrii.**

Își pusese planul în aplicare la o masă organizată cu ocazia zilei sale de naștere. Turnase otrava preparată după o rețetă descoperită pe internet în vinul care fusese servit într-o carafă. La o oră după ce comisese crimele anunțase poliția și-și recunoscuse fapta.

James Warren își amintea de interogatoriile pe care i le luase. Ori de câte ori îl întrebase de ce își omorâse familia, mărunțelul îi răspunsese dând din umeri:

— Nu știu.

Și se cufunda într-o muțenie din care nu-l mai scotea nimeni.

Cei care cunoșteau familia Bonnell nu aveau știre despre certuri între membrii ei sau despre comportamentul lor violent. Păreau cu toții niște oameni la locul lor, inclusiv domnul Tim Bonnell, „un domn cumsecade și politicos”, cum îl caracterizase o vecină.

La proces, avocatul invocase ipoteza nebuniei, dar evaluarea la care fusese supus clientul său îl găsisese cu mințile întregi.

Criminalistul își zicea că medicii nu pusese ră un diagnostic corect. Bonnell era nebun. Dar ce-i păsa lui? Ori într-o închisoare, ori într-un spital cu gratii la ferestre nu mai avea să fie liber vreodată. În orice caz era singurul ucigaș din zonă care folosisese otrava.

Îi strânsese pe câțiva dintre membrii departamentului său. O scenă care nu s-ar fi putut petrece în urmă cu decenii, când afro-americanii n-aveau cum să accedă la funcții importante. Ei erau buni să-i distreze pe albi cântând jazz, sau să urce în ringul de box și să-și care pumni, sau să alerge mâncând pământul pentru a cuceri medalii la olimpiade pentru mândra lor țară.

Politically correct ar fi trebuit să pretindă că este afro-american. Însă pe el îl durea în cot de găselnița asta la care se ajunsese pentru a menaja sensibilități, a ascunde frustrări, a pansa răni. Când completa diverse formulare și i se cereau detalii autobiografice, scria fără ezitare că e negru, spre enervarea funcționarilor.

— Dacă-mi spui „cioară”, îmi sare țandăra. Dar dacă-mi spui „negru” zici un adevăr. Unul e alb, altul are pielea de culoare galbenă... Ce atâta tevatură?

În sinea lui se înfoia gândindu-se că afro-americanii se trag direct din *Homo sapiens*, în timp ce europenii îi au ca rubedenii și pe neanderthalieni de la care au moștenit părul drept și culoarea pielii.

Acum avea în față numai albi. Cum să le spună? Caucazieni? Ce-ar fi dacă li s-ar adresa chiar așa: „Dragi caucazieni, mă bucur că vă văd!”

Toți erau transpirați – stăpânul biroului se înverșuna să nu dea drumul la aerul condiționat.

Își dresе glasul înainte de a vorbi.

— Ce ziceți? Poate fi un imitator al lui Bonnell?

Arne Margrave, un bărbat care ar fi putut căra în spinare o mașină de mic litraj, răspunse imediat.

— Nu.

— De ce ești atât de categoric?

— De obicei, imitatorii iau legătura cu idolii lor pe care vor să-i copieze. În trei ani de zile Bonnell n-a primit nicio vizită și nicio scrisoare și nici n-a dat vreun telefon.

— Nu-i obligatoriu să-ți exprimi direct admirația față de un model. Poți foarte bine să acționezi și din umbră. Iar în cazul nostru e un *modus operandi* diferit. Eu una nu cred că s-a dorit moartea acelor necunoscuți. Sfârșitul lor e datorat întâmplării.

În calitate sa de *profiler*, Suzanne Fish, o lungană cu tenul puternic bronzat, intervenise și ea în discuție.

— Zău? zise batjocoritor Arne Margrave. Mai rămâne ca individul care le-a făcut de petrecanie să le caute familiile și să-și ceară scuze.

Fish nu luă în seamă întreruperea.

— Nu cred c-ar trebui să căutăm o singură persoană. Dacă urmărim un ucigaș în serie comitem o mare greșeală.

Warren se ridicase în picioare. Ca să se mai dezmoștească, făcu câteva aplecări în față. Era de o mobilitate uimitoare și, la anii lui, atingea podeaua cu palmele. Ceilalți mai văzuseră scene ca asta, când șeful lor făcea și gimnastică și ținea și o ședință, așa că nu erau deloc contrariați.

— De ce?

— Douăzeci și patru de cadavre înseamnă o mare desfășurare de forțe. Un singur individ n-ar putea omori,

transporta, îngropa atâtea inși, într-un interval de timp atât de scurt...

— Caduc argument. Uiți de Ted Bundy?

Warren se așeză din nou pe scaun. Începea să se enerveze. Toți de-abia așteptau spectacolul care promitea să fie cu atât mai palpitant cu cât furia criminalistului atingea cotele cele mai înalte.

— Nicidecum. Dar el avea o motivație sexuală. Numai așa ajungea să cunoască plăcerea. Apoi, ucigașii în serie nu folosesc otrava.

— Nu *mai* uzitează otrava. Sau poate că nu sunt prinși. Prin urmare ar trebui să ne axăm pe o rețea de ucigași?

— Eu așa cred.

— E o variantă de reținut. De la informatori n-ai aflat nimic?

Clive Snell era săcâit de o muscă intrată pe fereastra deschisă. O alungă înapoi lovind în dreapta și-n stânga cu un ziar.

Warren îl informă pe un ton sec.

— În Suedia nu sunt muște.

Snell se uită la el fără să înțeleagă nimic.

— Pulverizează în aer tot soiul de substanțe care le fac să dispară. Dacă ai un prieten suedez, trimite-i o muscă. O să-l faci fericit, va avea grijă de ea ca de ochii din cap.

Neștiind dacă să creadă sau nu cele auzite, Snell preferă să răspundă la întrebarea care i se pusese, dând neputincios din umeri.

— Și eu, și Orson, și Tanya am bătut străzile de ne-am rupt pingelele. I-am luat la întrebări pe toți informatorii pe care îi avem. Niciunul n-a ciripit ceva, măcar pentru a se da mare. I-am momit cu bani, i-am amenințat, dar au tăcut mâlc. Eu chiar cred că habar n-au de nimic.

Era îmbrăcat în niște haine de căpătat, ca vai de ele, rupte și mult prea largi pentru el, dar de o lună lucra sub acoperire, asta îi era uniforma de serviciu pentru încă o vreme.

— Păcat că nu mai putem apela la mijloace coercitive. În ziua de azi ar fi ceva excesiv.

Arne Margrave îi șopti lui Clive Snell:

— Ce dracu', nu poți veni la ședințe îmbrăcat ca lumea? Puți ca o ladă de gunoi!

— Parcă eu nu știu? Dar m-au anunțat în ultima clipă.

Berth Taylor interveni și el:

— Acu' v-a apucat cearta?

Warren era dezamăgit. Ancheta bătea pasul pe loc. Parcă erau prinși într-un dans scoțian în care partenerii nu prea se deplasau în ring. Le mai lipsea kiltul.

— Prin urmare, nimic mai de Doamne-ajută... Suntem debusolați ca și ieri, ca și alaltăieri... Totul e abscons și falacios în jurul nostru. Ar trebui diversificate metodele de investigație.

Nelly Stratchman se amestecă și ea în discuție.

— Eu ce le zic ziariștilor? M-au năucit cu telefoanele lor. Dracu' m-a pus s-accept să fiu purtătoare de cuvânt!

— Spune-le să se poarte mai puțin execrabil. Și fii mai puțin amiabilă cu ei. Dacă le întinzi un deget îți iau toată mâna.

Berth Taylor ridică două degete.

— Zi!

— Ar fi ceva... Am stat de vorbă cu tipii care locuiesc la marginea orașului... Acolo de unde începe câmpul...

— Și eu am stat de vorbă. O fundătură.

Taylor insistă fără să se descurajeze.

— Unul dintre ei a lipsit câteva zile din oraș. De-abia în dimineața asta am reușit să stau de vorbă cu el.

Warren își aduse aminte că, într-adevăr, pe unul dintre locuitorii de-acolo nu-l găsisese.

— Și?

— Mi-a spus că în mai multe nopți a văzut mașini care au parcat pe câmp.

— Ce fel de mașini? Le-a luat numerele? Nicio propensiune de a ajuta poliția?

— Individul are aproape optzeci de ani. Ce să vadă? De fapt, nici nu l-a interesat. A crezut că e vorba de niște tipi și tipe care-au căutat un loc unde să și-o tragă.

— Mda. Încă o informație futilă.

— Într-o singură noapte a văzut mai multe umbre rătăcind pe câmp. Niște indivizi înarmați cu lanterne.

Warren se uită la Suzanne Fish.

— Se pare că ipoteza ta nu e atât de factice. Acum hai! La treabă! Am nevoie de la voi de o anchetă exhaustivă. Disipați-vă în peisaj! Și mișcați-vă mai alert!

Și nu uitați să duceți înapoi scaunele pe care le-ați adus în biroul meu! Parcă n-ați fi putut sta și în picioare...

Suzanne înțelesese tot ce le spusese șeful. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă. Cu toți o urmărire grăbiți. Taylor nu se putu abține și întreabă cu glas șoptit:

— Ce naiba înseamnă „disipați-vă”?

— Dracu' știe, îi răspunse tot cu glas scăzut Margrave. În orice caz, nu l-am văzut niciodată pe șefu' atât de opărit. Prefer să urle la noi, decât să ne vorbească în pășăreasca asta.

Rămas singur, Warren scoase din sertar un dicționar de neologisme – un alt exemplar îl avea acasă. Îl răsfoi la întâmplare. Privirea îi căzu pe trei cuvinte – abulic, aleator, aserțiune. Deja le știa, așa că închise enervat volumul.

Nu-i plăcea să stea în birou. Avea nevoie de acțiune.

**E un adevăr pe care nu-l poate contesta
nimeni: întâmplarea joacă un rol important
în viața fiecăruia dintre noi.**

De câte ori n-am auzit spunându-se în jurul nostru: dacă datorită unui complex de împrejurări cutare n-ar fi pierdut avionul, s-ar fi numărat și el printre victimele provocate de explozia aparatului ale cărui motoare s-au gripat în timpul zborului. Dacă un altul n-ar fi fost pe stadionul a cărui tribună principală, șubrezită de intemperii, s-a prăbușit, ar mai fi și acum în viață urmărind meciuri la televizor, așa cum l-a sfătuit întotdeauna nevasta – „e și mai ieftin și vezi și reluările”. Dacă altcineva nu s-ar fi aventurat cu mașina în afara orașului într-o zi în care meteorologii anunțaseră o ceață deasă, nu s-ar fi izbit în plin de un vehicul care circula din sens opus... Dacă pe Snell nu l-ar fi zărit un golănaș cum intră dezinvolt în sediul poliției, ca la el acasă, ar fi scăpat de bătaia pe care i-au administrat-o câțiva gealați atunci când s-a întors în cartierul rău famat unde lucra sub acoperire... Dacă Emanuel nu l-ar fi întâlnit pe părintele Pascal destinul lui ar fi luat alt curs... Dacă... Dacă... Sunt mii și mii de exemple care demonstrează ce implicare majoră are hazardul în existența noastră.

Tot din întâmplare, lui Fred Brown îi surâse din nou norocul de a juca un rol de primă-mână în comunitatea în care trăia.

Se afla pe șosea, la vreo treizeci de kilometri de intrarea în Barintown. Își conducea agale mașina de serviciu, revenind în oraș după ce îl dusesse acasă pe un martor care depusese mărturie la tribunal într-un proces mărunț, legat de un jaf mărunț. Asculta, în același timp, fără prea mare atenție, știrile de la radio.

La un moment dat îl depăși o rablă care circula, totuși, cu viteza legală permisă pe această porțiune de șosea.

Acceleră puțin – ceva îl intriga la mașina asta. Unde o mai văzuse?

După ce străbătu câțiva kilometri în spatele ei, își aminti.

Era Fordul care apăruse pe camera de supraveghere a restaurantului *Dinner's Club* în ziua atentatului cu

bombă. Ar fi băgat mâna în foc.

Porni sirena și ordonă la megafon:

— Trage pe dreapta!

Șoferul opri după câteva zeci de metri.

Brown se dădu jos și se îndreptă spre cealaltă mașină. Tânărul de la volan coborâse geamul și îi întinse actele înainte ca ele să-i fie cerute.

Polițistul nu le aruncă nicio privire. Îl scrută cu insistență pe junele care se uita la el întrebător. N-avea nicio îndoială; era cel surprins de camerele de supraveghere.

— Ieși cu mâinile la vedere!

Tânărul nu opuse nicio rezistență când îi puse cătușele. Era calm, resemnat.

Nu demult, Brown scăpase de durerea de dinți. Începu să simtă din nou înțepături în maxilar când descoperi în portbagajul mașinii o bombă. Ceru ajutoare prin stație. Peste o jumătate de oră avea să constate două lucruri: falca i se umflase mai rău ca niciodată, iar ancheta fusese încredințată altcuiva.

Cărți din biblioteca bisericii păstorite de părintele Pascal

Scara dumnezeiescului urcuș – Ioan Scărarul
Scivias, Liber vitae meritorum, Liber divinorum operem – Sfânta Hildegard din Bingen
Liber sententiarum – Petrus Lombardus
Comentariu la Evanghelia după Luca, Itinerarium mentis in Deum, Breviloquium, De reductione artium ad theologiam – Sf. Bonaventura
Summa theologiae – Sf. Toma din Aquino
Noaptea întunecată a sufletului, Urcuș pe muntele Carmel – Sfântul Ioan al Crucii
Castelul interior, Autobiografie, Todas las poesias – Teresa de Avila
Exerciții spirituale – Ignacio de Loyola
Teologul contestatar – Hans Kung
Drama umanismului ateu, Eseu asupra Bisericii – Henri de Lubac
Documente ale și cărți despre Conciliul Vatican II.
Tratat fundamental despre credință – Karl Rahner

Emanuel le lua în mâini, le mângâia copertele, le citea titlurile – pe unele nu le înțelegea – le punea cu grijă în rafturi, întrebându-se dacă va apuca vreodată să le parcurgă.

Și era bucuros dacă atunci când zăbovea în bibliotecă auzea corul repetând în galerie cântece gregoriene: *Salve regina, Libere me, Magnificat...*

Pe Jill Harris o doreau mulți bărbați.

N-aveai cum să n-o bagi în seamă oriunde apărea. Înaltă, cu un chip drăgălaș, zâmbind dulce chiar și când puneă cele mai dure întrebări intervievaților săi.

Dar pe ea n-o interesau bărbații. Și mai era și extrem de selectivă. Cu nasul pe sus, o catalogaseră unii dintre cei pe care îi respinsese. Doar câțiva pășiseră în apartamentul de două camere în care locuia. E-adevărat, cu unii dintre ei putea să poarte discuții interesante și după o partidă de sex. Dar până să-i ajungă în pat trebuiau să se supună unui protocol bine stabilit.

Mai întâi, erau invitați să ia loc într-un fotoliu din livingul cu piese de mobilier modern. N-aveau nimic ieșit din comun, părând a fi mai curând potrivite pentru un birou al unei firme. Doar covorul în culori vii crea o senzație de intimitate.

Gazda aducea pahare cu băuturi și se cufunda și ea într-un fotoliu. După ce schimbau câteva amabilități și se rosteau cuvinte despre starea vremii, despre vreun spectacol de teatru, despre o carte nou apărută, se trecea la subiectul propriu-zis al întâlnirii.

Fiindcă în vreo două-trei rânduri își adusesese acasă informatori necesari pentru anchetele ei. Politicieni, diplomați... Dându-și seama că altfel n-ar scoate o vorbă, acceptase să le cedeze numai pentru a-i trage de limbă.

Musafirul trebuia să-și furnizeze informațiile care o interesau pe Jill. Acestea trebuiau să fie beton, ușor de verificat, și extrem de utile. N-avea ce face cu zvonurile, cu bârfele sau cu născocirile lipsite de temei.

De-abia după ce se convingea că datele care i se comunicaseră erau interesante, își invita musafirul în dormitor. Partida de sex care urma nu-l încânta decât pe bărbatul bucuros că ține în brațe o asemenea frumusețe de fată. Aceasta doar mima extazul – nu simțea nimic. Jill era frigidă. Nimeni nu reușise să topească vreodată sloiul de gheață care era, oricâtă fantezie ar fi avut și la oricâte mijloace ar fi apelat în vreme ce se zbătea deasupra trupului ei.

Pe Jill o amuzau colegele ei care i se confesau descriind partidele de sex sălbatic de care avuseseră parte

în diferite ocazii. N-o interesa ce simțiseră acestea și le asculta cu mintea în altă parte.

În două rânduri se culcase și cu femei. Nici atunci nu simțise nimic. Experiența asta îi confirmase însă că nu era lesbiană și lipsa de interes față de sex se datora unei alcătuiți defecte a organismului ei.

Își corijase imediat gândul ăsta. „Nu sunt defectă, din moment ce mă simt bine așa cum sunt.”

Decât să-și piardă timpul cu diverși parteneri de pat, Jill petrecea multe ore într-o sală de antrenamente de judo. Cu timpul căpătase o adevărată pricepere în proiectarea adversarilor peste umăr, în secerarea și fixarea lor la sol. N-ajunsese până la încununarea supremă – centura neagră – dar câștigase mai multe concursuri; o vitrină din living adăpostea cupele care îi dovedeau performanțele.

În noaptea asta, lângă ea era o femeie extrem de atrăgătoare și, mai ales, extrem de utilă, o comoară de informații la care nu oricine ajungea. Bruneta focoasă, cu forme perfecte, era purtătoarea de cuvânt a poliției din Barintown. Ca să-și ascundă orientarea sexuală, Nelly Stratchman se măritase de tânără și divorțase rapid, pe motiv de nepotrivire de caracter. Chiar dacă vremurile se schimbaseră și n-ar mai fi fost privită ca o paria, era mai prudent să-și țină bine ascunsă taina, dacă voia să înainteze în carieră.

Bând câteva pahare de Chivas înainte de a ajunge în pat, Nelly îi dezvăluise ceva extrem de important. În corpurile bărbaților și femeilor îngropate la marginea orașului se descoperiseră niște substanțe care păreau să fie compuşii unui contraceptiv. Mai mult ca sigur, acestea le provocaseră decesul. Apoi nuanțase: „Cel puțin asta e bănuiala celor de la laboratorul din Quantico.” Și mai adăugase: „Warren vrea să facă o vizită celor de la clinica *Renaissance Salon*.”

— De ce?

— Asta nu știu. O să încerc să aflu. Dar ai auzit că l-au prins pe tipul care a pus bomba?

— Da, dar nu mă ocup eu de afacerea asta.

În vreme ce Nelly o săruta pe tot corpul, pe gură, pe sâni, pe pânțe, o mângâia cu frenezie, respirând tot mai sacadat, Jill își spuse că trebuia să se ducă la clinica aceea înaintea lui Warren.

Partenera ei folosea un parfum destul de scump – *La Vie Est Belle* de la Lancôme. Flaconul de 75 de ml costa peste 70 USD. Cum de și-l permitea? Crescuseră lefurile în poliție?

Bruneta ajunsese cu capul între picioarele ei. Cu ochii în tavan, larg deschiși, urmărindu-și în continuare gândurile legate de cel mai senzațional caz din ultimii ani din Barintown, un caz care-i putea aduce Premiul Pulitzer, Jill scoase un țipăt scurt, mimând orgasmul.

Călcase pe bec mai rău ca Matt Scudder sau Jack Taylor.

Nu i se mai întâmplase de multă vreme așa ceva.

Venise acasă pe la zece seara și imediat se apucase de băut. Nici nu-și scosese costumul. La miezul nopții era deja turtă. Până atunci zăcuse într-un fotoliu și golise pahar după pahar, ca un băutor inveterat scăpat dintr-o clinică de dezalcoolizare. Și se gândise la o mie de lucruri pe care și le amintea vag.

Ultima imagine pe care o mai păstra în memorie era cea a scaunului pe care îl lovise când se dusesse, ținându-se de pereți, la baie.

Și pe urmă?

Pauză.

O gaură neagră.

Ce făcuse în continuare? Se uitase la televizor? Ascultase muzică? Navigase pe net? Sau, Doamne-ferește, vorbise la telefon?

Când se trezise, la nouă dimineața, televizorul mergea, calculatorul era deschis, iar pe jos zăceau câteva CD-uri cu muzica lui Bruce Springsteen scoase din carcasele lor. Și, ce era mai rău, ținea telefonul în mână.

Pe jos mai erau cărți, dosare, câteva pixuri, o pernă... Scaunul de care se izbise stătea cu picioarele în sus. Scrumiera era plină de mucuri – unele căzuseră pe parchet. Pachete de țigări goale, mototolite cu furie. Chiar și fața de harababura care îl înconjura de obicei, era prea mult.

Nu mai rămăsese mare lucru în sticla de Jim Beam pe care o înșfăcase prima când cotrobăise în dulapul din bucătărie.

Dormise pe covor, îmbrăcat în costumul său bleumarin purtat mai ales la ocazii. Doar mai slăbise puțin nodul de la cravată. Hainele îi erau șifonate și impregnate cu ceva lipicios – poate vărsase pe ele un pahar.

Mirosea grețos a fum de țigară.

Ce-l apucase?

Își simțea capul ca pe o baniță în care cineva lovise cu ciocanul ca să-i mai strângă cercurile. Urechile îi vâjâiau. Deschise larg fereastra. Aerul curat îl ameți și

trebui să se țină de pervaz ca să nu cadă. Îi era greață și cumplit de sete. Se duse clătinându-se în bucătărie și bău cu lăcomie, direct de la chiuvetă, ținându-și palmele căuș. Imediat trebui să se repeadă în baie ca să vomite. Doar un lichid de culoare gălbuie. Nu mâncase mai nimic cu o zi înainte.

Își dădu cu apă pe față. Cu chiu, cu vai îndrăzni să se uite în oglindă. Nici el nu se mai recunoștea. Cearcăne mai mari ca de obicei, iar fața i se scofâlcise. Deasupra ochiului stâng avea o tăietură. Unde se lovise? În scaunul acela pe care îl răsturnase? Avusese vreun musafir și sencăierase cu el? Cu vreun vecin care îi bătuse la ușă deranjat de muzica dată prea tare?

Își puse un plasture peste rană. Acum arăta ca un afro-american rănit. Ba nu. Ca un negru rănit. Care nu părea că se trage direct din *Homo sapiens*.

Era un semn bun dacă îi mai ardea de glumă.

Se auzi telefonul mobil, dar nu răspunse. De-abia după ce mai sună de câteva ori, la intervale de vreo zece minute, se uită pe ecran ca să vadă cine-l caută.

Sid Thatcher!

La început nu vru să-i răspundă. Dar celălalt era insistent. Spera să fie ceva legat de anchetă.

Apăsă tasta de acceptare a apelului.

— Da, articulă el cu o voce ce nu-i părea cunoscută.

— James! În sfârșit! Ce faci, prietene? Ți-ai revenit?

— Din ce să-mi revin?

— Din beția de ast'noapte.

— Care beție?

— Las-o jos că măcăne... Ast'noapte m-ai băgat în toți sperieții.

— Am vorbit noi astă noapte?

— Ai uitat? Aproape o oră. Ai spus numai prostii. Că ești bătrân, că ți-ai ratat viața, că ai numai eșecuri, că mai bine ai dispărea... Am și venit la tine ca să te liniștesc. Mi-ai spus prin ușă să mă car dracului.

— Iartă-mă!

— Ca să te iert promite-mi că o să-ți alungi gândurile negre. Și că n-o să mai bei niciodată cât să-ți pierzi mințile. Ce te-a apucat?

— Parcă eu știu?

— Ce-ai băut?

— Jim Beam.

— Mult?

— Cu ce-a rămas în sticlă n-aș îndrăzni să invit pe cineva la un pahar...

Thatcher rămase o clipă tăcut, ca și cum informația l-ar fi cutremurat.

— Cine e Bella?

Afro-americanul care se gândea la el însuși ca la un negru simți o arsură în piept.

— Habar n-am.

— Ai pomenit-o de câteva ori. N-am înțeles nimic, ți se-mpleticea limba-n gură.

— Dacă-ți spun că nu știu cine e...

Medicul nu mai insistă.

— Cazul ăsta nenorocit e de vină.

— Poate. Habar n-am de unde să-l apuc.

— Las' că-i venim noi de hac! Azi să nu ieși din casă. Vrei să-ți aduc ceva?

— Nu, mulțumesc. Am tot ce-mi trebuie. Vreau numai să dorm. Tremură carnea pe mine.

— Așa să faci. Bea multe lichide. Dar nu whisky.

— Nu mai vreau să văd whisky cât oi trăi.

— Odihnește-te! Ne vedem mâine.

Warren se târî cu greu în pat. Înainte de a adormi mai apucă să-și spună în gând:

— Nu din pricina cazului ăstuia blestemat am făcut ce-am făcut. E altceva, mai grav. Mai am puțin și o să ajung o ruină. Sunt într-un autobuz și capătul de linie e tot mai aproape. Asta înspăimântă pe orice om singur.

Își mai spuse că probabil lui Thatcher îi explicase cu mult mai bine ce-l frământa. Bețivii pot fi câteodată extrem de elocvenți. Unii sunt și drăguți. Era exclus ca el să facă parte din această categorie.

Emanuel îi aduse într-o zi un vraf de pagini îngălbenite și zdrențuite pe margini – ferfenițirea lor se datora probabil unor șoareci gurmanzi.

— Astea sunt dintr-o carte. E o scriere franțuzească, despre Iisus, dar nu înțeleg ce fel de scriere e. Am să le pun deoparte, poate găsesc restul paginilor și copertele. După aceea o să încerc s-o recondiționez.

Mai mult într-o doară, părintele se uită puțin pe ele – erau, cu siguranță, tipărite în urmă cu vreo câteva sute de ani, poate chiar de la începuturile tiparului. Grafia era veche, nici nu era de mirare că Emanuel nu se descurcase în descifrarea lor.

— Am s-arunc o privire pe ele când voi avea timp, îl asigură părintele – simțea nevoia să se ducă în camera lui de culcare și să doarmă puțin, doar-doar îi va trece durerea de cap.

Timp de câteva zile uitase de paginile acelea, puse pe noptieră. Însă într-o noapte, când nu avea somn, își aduse brusc aminte de ele. Aprinse lumina și se apucă să le citească, tot mai intrigat pe măsură ce înainta în lectură.

„...Și ieși voios din casă, lăsând-o pe Maria să deretice în urma musafirilor pe care îi avuseseră seara. Soarele dogorea, deși erau de-abia primele ore ale dimineții, Iosif era plecat pe la niște vecini, de la care voia să cumpere un asin.

Pe drum nu era nimeni, așa că porni să sară de pe un picior pe altul, o luă apoi la fugă, dar își contenii goana când lovi cu piciorul desculț o piatră. Se opri să vadă dacă își făcuse o rană – nu, nu curgea sânge, și durerea pe care o simțise îi trecuse fulgerător. Merse însă mai departe agale, așa cum mergeau oamenii mari, atunci când n-aveau nici o treabă. De la depărtare chiar l-ai fi putut confunda cu un bărbat în toată firea, fiind mai înalt decât alți copii de vârsta lui. O pală de vânt îi zburli pletele de culoarea paiului, și îi ridică puțin poalele cămășii lungi sub care n-avea nimic.

— Fii atent că ți se vede rușinea!, îi strigă un băiețandru care venea în întâmpinarea lui.

Iisus încercă să-l ocolească, dar acesta nu se dădu la o parte. Ezechiel avea faimă de bătăuș și de căutător de gâlceavă. Scund, dar

lat în umeri, cu mâini puternice, era spaima tuturor celor care nu făceau parte din ceata lui.

Iisus se opri – bucuria dimineții începea să se risipească.

— Dă-mi pace!, îi zise celui care îl privea batjocoritor. N-am chef de sfadă.

— Dar de o trântă ai chef? Hai! Care pe care!

— Dă-mi voie să trec mai departe!

— Fricosule! Dă-măi găliganul și te porți ca o fată! Am să-ți dau într-o zi o bătaie pe care ai s-o ții minte toată viața.

— Am altele de ținut minte.

Celălalt chicoti.

— Bastardule! Crezi că nu știe o lume că maică-ta nu te-a făcut cu ăla de zice că e taică-tău?

Iisus strânse pumnii, dar și-i descleștă imediat. Se mustră pentru că era cât pe-acți să se lase pradă mâniei. Dacă ar fi vrut, l-ar fi putut pune cu ușurință la pământ pe obraznicul ăsta.

— Tainele rămân taine pentru cei care nu vor să le priceapă.

— Iar tu le pricepi! A, da, am uitat că vrei să ajungi preot la Templu.

Ezechiel se apropie și mai mult – îi simțea respirația urât mirositoare și îi vedea coșurile scârboase de pe frunte. Dar tocmai când cel mai mare dușman pe care îl avea în Nazaret dori să-l apuce de cămașă, dintr-o casă ieși un bărbat.

— Hei! Ce faceți voi acolo?

Ezechiel își pierdu avântul.

— Blegule! Ne-om socoti noi altădată. O să te otânjesc.

O luă la sănătoasa, în direcția de unde venise Iisus. Acesta îl urmări câteva clipe, cu o expresie plină de milă, apoi își continuă drumul. Întoarse însă capul auzind urlatul fîioros al lui Ezechiel. Bătăușul sărea într-un picior de durere, după ce lovise, la rândul lui, piatra de care se împiedicase și Iisus.

Într-o clipă, băiatul cu părul ca spicul fu lângă el. Îi ceru cu glas blând.

— Dă-mi voie să văd!

Ezechiel se așezase în praf, doborât de durere. Degetul mare de la piciorul drept sângera, de parcă l-ar fi ciopârțit cineva cu lama unuia cuțit tăios.

— Lasă-mă, nevolnicule! Numai din pricina ta m-am lovit, zbieră rănitul.

— Dă-mi voie să te oblojesc! Hai acasă la mine să-ți presar niște leacuri pe deget, ca să se oprească sângerarea.

— N-auzi să te duci pe pustii?

Se pare că lovitura era serioasă – praful de la picioarele lui Ezechiel devenise o mîzgă roșiatică.

— Nu e bine să stai așa. Hai să te spăl și să te curăț de murdărie.
Poți trage ponoase dacă nu te îngrijești.

Îl mângâie pe creștet, ca să-i aline durerea. Celălalt sări ca ars.

— Nu pune mâna pe mine, bastardule! Cel ieșit dintr-o legătură nelegiuită e un spurcat! Și mai ești și venetic. Du-te în Bethleem, acolo ți-e locul. Nu mai pângări pământul moșilor mei!

*O porni șchiopătând mai departe, lăsând în urmă o dâră de sânge.
Iisus șopti mai mult ca pentru sine:*

— Iartă-mă dacă ți-am pricinuit vreo supărare! Fie să te faci bine.

*Se aplecă și luă de pe jos piatra de care se lovise și el, și Ezechiel.
Era de culoare vineție și mult mai ascuțită ca prima oară când o văzuse. Sau poate că nu era aceeași. Ba nu, își vedea urmele pașilor în jurul ei Nu-i putea uita nici culoarea. Cum de arăta acum în alt fel?”*

Părintele citi primele pagini cu suflarea tăiată. Durerea de cap era îngrozitoare. Își masă tâmplele, bău un pahar cu apă, mai luă o pilulă. Flacăra candeliei de pe perete începu să pâlpâie, deși nu se deschisese vreo ușă care să provoace curent.

Cine scrisese paginile astea? Și în ce scop? Ca să umple – vorba lui Emanuel – lacunele din știrile despre Iisus? Era vreun romancier de prin secolele XVI-XVII care se încumetase să completeze *Evangelhiile*? Dar cum de îndrăznise să se aventureze într-o astfel de întreprindere fără nicio bază reală? Însă scriitorul nu e un rob al informațiilor exacte – el este în slujba imaginației sale, în numele căreia îi e permis orice. Și totuși, în vremea în care trăise autorul acesta, o astfel de scriere ar fi fost incendiară, i-ar fi atras oprobiul public, iar Papa n-ar fi ezitat să-l excomunică. Oricât își scormonea în memorie, nu-și aducea aminte de cazul vreunui scriitor care să-și fi atras mânia Vaticanului, pentru că s-ar fi abătut de la canonul stabilit de Biserică și ar fi imaginat o istorie cu un asemenea subiect delicat.

Îl munceau prea multe gânduri ca să mai poată continua lectura. O amână pentru a doua zi, deși ardea de nerăbdare să citească mai departe.

Adormi însă cu greu. Scena confruntării dintre copilul Iisus și derbedeul acela, descrisă parcă de un martor ocular, îl urmări și în somn.

Așteptase ca Nelly să adoarmă.

Îi privi expresia mulțumită de pe chip. Îi dădu la o parte cu delicatețe brațul care îi înlănțuise mijlocul. Avea mâini cu degete lungi, ca de violonistă. Ele îi exploraseră cu mișcări experte toate ascunzișurile.

O acoperi mai bine cu cearșaful și se dădu jos din pat. Nu-i era somn. Dorea cu ardoare să se-apuce de lucru.

Făcu un duș, se șterse cu un prosop aspru, ca să-și pună sângele în mișcare, și-și trase pe ea un halat larg. Se dădu și cu parfum – *Vera Wang Sheer Veil* era mai ieftin decât parfumul purtătoarei de cuvânt. Se duse în bucătărie cu picioarele goale. Răceala gresiei o învioră și mai mult. În timp ce apa fierbea într-un ibric, spălă paharele din care băuseră seara. În jurul ei totul era curat și ordonat. Râșni o mână de boabe de cafea *Eight o'clock*. Stinse focul și puse în apa clocotită patru lingurițe din pulberea neagră și catifelată, plăcut mirositoare. Mai adăugă una. Voia să fie în formă maximă.

Cu o ceașcă mare plină ochi cu cafea se duse în camera de zi. Din mers luă o gură din lichidul fierbinte. Era bună. Exact asta îi trebuia.

Lăsă cana pe o măsuță. Se așeză pe fotoliul de alături. Din geanta pe care o pusese pe parchet când venise acasă își scoase laptopul. Un *MacBook Air*. Ușor ca un fulg.

Îi plăcea mai mult să lucreze stând în fotoliul ei de acasă decât la biroul din redacție. Acolo toate i se păreau incomode. Și mai era și rumoarea colegilor, și întreruperile provocate de vreo întrebare care i se punea, sau de șefii care o chemau să-i dea o nouă însărcinare.

Era ora două. Prin ușa deschisă a dormitorului o auzea pe Nelly gemând ușurel – probabil că își continua în vis partida de amor.

Își deschise laptopul și privi ecranul. Pe desktop erau aliniate frumos câteva fișiere. Alese *Yahoo* ca motor de căutare și își începu cercetarea pe web tastând cuvântul „contracepție”.

Peste 300.000 de rezultate.

La început luă site-urile la rând, dar se plictisi repede. Nimic deosebit. Nimic despre care nu auzise sau

citise.

Contracepția constă în totalitatea metodelor folosite pentru evitarea sarcinilor nedorite.

„Da, și?”

În lumea contemporană se folosesc prezervative, pilule, produse injectabile, spermicide...

Urma o lungă descriere a modului lor de utilizare.

„Bravo!”

I s-a stârnit mai mult interes când a aflat că la o fermă din Anglia, în Hambleton, Buckinghamshire, s-a descoperit o groapă comună care conținea rămășițele a 97 de copii, toți morți la aceeași vârstă. Pe vremea romanilor, în urmă cu 2000 de ani, acolo funcționase un bordel, iar infanticidul era tolerat, mai ales în cazul unor femei care practicau cea mai veche meserie din lume.

„Sinistru!”

Din dormitor nu mai răzbătea nimic. „S-o fi trezit? Nu, dar acum susură ca un izvorăș. De-abia se aude.”

Ieși de pe *Yahoo*, dar reintră imediat. De data asta tastă cuvintele „Sterilizarea la oameni”. Cam tot atâtea rezultate ca și la căutarea anterioară.

Sterilizarea femeilor prin legarea trompelor uterine, sterilizarea bărbaților prin vasectomie... Nimic nou sub soare.

Uitase de cafea. Se răcise, dar era bună și-așa.

Jill nu rămăsese niciodată însărcinată, deși nu apelase niciodată la mijloace contraceptive, nici ea, nici partenerii săi. Uneori se întreba dacă nu cumva era nefertilă. Puțin îi păsa.

Mai rătăci pe internet aflând că populația globului trecuse de șapte miliarde, urmând să ajungă la nouă miliarde în 2040, și la zece miliarde în 2060-2065.

Această explozie demografică va duce la dispariția omenirii. Politicieni, savanți de renume trăgeau un semnal de alarmă. La un moment dat, resursele planetei nu vor mai ajunge pentru toți și sfârșitul va fi irevocabil.

Unii calculaseră că pe Pământ ar trebui să trăiască numai cinci sute de milioane de oameni. Alții socoteau mare și această cifră.

Soluția problemei? Un război nimicitor, la nivel planetar. Sau o boală fără leac – Ebola, gripa aviară, boala vacii nebune, gripa porcină, SIDA... Unii comentau pe forumuri că bolile astea nu apăruseră din senin, erau

special create în laboratoare și răspândite în lume pentru a decima populația.

Eugenia.

Un plan al *Illuminati*, menit să creeze rase puternice, perfecte, și să elimine rasele inferioare. Însuși Darwin declarase răspicat: „Supraviețuiește numai cel puternic.”

500 de milioane de astfel de oameni puternici.

Sau mai puțin.

Cei care se declarau împotriva *Eugeniei* se bazau pe argumente umanitariste, fără a oferi soluții salvatoare. Păreau cam copilăroși în indignarea lor.

Chiar dacă nu-i plăceau, ceilalți erau mai convingători.

„Sinceră să fiu, e un noroc că n-am mari șanse să fiu pe-aici în 2060.”

Se făcuse dimineață. Razele soarelui lăsau dâre de lumină pe covor.

Se uită la ceas.

— Dumnezeule! Ce târziu s-a făcut!

Închise laptopul și se repezi în dormitor. Smulse cearșaful de pe Nelly.

— Scoală-te! Întârzii la conferința de presă!

Fără să deschidă ochii, aceasta încercă s-o îmbrățișeze.

— N-auzi că e târziu? N-avem timp să ne giugiulim!

Dar nu era supărată. În cap își croise un mic plan.

Prinderea celui care detonase bomba pe terasa restaurantului *Dinner's Club* stârni o agitație puternică în oraș.

Sute de oameni se strânseseră în fața sediului poliției unde acesta era încarcerat. Țipau în gura mare cerând pedepsirea imediată a vinovatului, ca pe vremea când încă se mai practica linșajul după o judecată sumară. Cineva chiar venise pregătit cu un ștreang și-l aninase de creanga unui copac. Forțele de ordine se străduiau din răzputeri să potolească mulțimea.

Încă de la primul interogatoriu pe care căpitanul Mike Sherwood i-l luase lui Shaun Westgraf, fu părăsită pista unei legături cu vreo celulă teroristă. Atentatorul acționase singur, din proprie inițiativă. El construise bomba artizanală, după indicații de pe internet, el o detonase cu o telecomandă, după care se pierduse în peisaj.

— Și de ce-a pus bomba? se interesă la telefon Warren.

Își revenise după noaptea de comă pe care o trăise. Și chiar dacă doar prietenul Sid știa ce pățise, îi era o cumplită rușine.

Mike avea o voce plăcută, baritonală, care rostea cu grijă fiecare consoană, fiecare vocală. Era precis în tot ce comunica, fără să se piardă în detalii. Dacă îți vorbea mai mult îți venea să adormi. Auzindu-l, n-ai fi bănuțit că de peste douăzeci de ani se afla pe urmele teroriștilor.

— N-o să-ți vină să crezi, dar vrea să ne pedepsească orașul. I s-a pus pata pe Barintown.

— De ce?

— Pentru că aici i-a dispărut iubita. În luna aprilie a acestui an. A venit în orașul nostru în interes de serviciu și de-atunci nu mai știe nimeni de ea.

— Și?

— Și i-a intrat în cap că unul dintre bravii noștri cetățeni a violat-o, a omorât-o și i-a aruncat pe undeva cadavrul.

Lui Warren îi veni o idee.

— Nu cumva o fi una dintre femeile găsite moarte pe câmp?

— M-am gândit și eu la asta... I-am arătat fotografiile făcute acolo... N-a recunoscut pe nimeni.

— Poate că fata l-o fi părăsit... Poate că a găsit pe altul... Poate că nici n-a ajuns în Barintown. Sau poate că a făcut vreo prostie și acum stă ascunsă.

— Perfect posibil. El însă exclude variantele astea.

— N-are o poză cu ea?

— Ba da. N-am găsit-o pe individă în nicio bază de date. N-a avut niciodată de-a face cu poliția.

— Cum o cheamă?

— Judith Ferrel.

— Mă rog, ce-o fi fost rămâne încă un mister. Dar să te-apuci să pui bombe... Să omori și să rănești atâția oameni numai pentru că nu știi unde ți-e pipița... E zdravăn la bibilică?

— Eu cred că nu. Ce individ întreg la minte ar mai folosi o mașină pe care camerele de supraveghere o au înregistrată? Nici măcar n-a încercat să-și schimbe înfățișarea, să-și lase barbă și mustață, să-și lase părul să crească, să-și schimbe măcar hainele... Cred că nici nu pricepe ce-a făcut. O să-l supunem unei evaluări psihiatrice, dar știu de pe-acum rezultatul. În orice caz, ancheta nu mai e de resortul departamentului meu. N-o vrei tu?

— Are vreo legătură cu morții de la marginea orașului?

— Negativ.

— Atunci fă ce vrei cu el. Bagă-l în balamuc, prăjește-l pe scaunul electric, dă-l pe mâna mulțimii... Mie îmi ajung cele douăzeci și patru de cadavre pe care le am pe cap.

Ca să se calmeze, își spuse în gând trei cuvinte: cateter, crioșoc, cupaj. Oare câți dintre subalternii lui știau ce înseamnă?

A doua zi, părintele Pascal se trezi însă complet liniștit.

Avu multă treabă prin oraș, așa că se văzu cu Emanuel de-abia spre seară. Mâncară împreună supă de legume și pește – Anwell Rees se retrăsese în camera lui, probabil descânta acolo o sticlă de vin. Băiatul îi povesti entuziasmat despre progresele pe care le înregistrase cu lucrul la bibliotecă. Îi relatează și câteva întâmplări de la școală. Venise un profesor nou, laboratorul primise o colecție de fluturi mari și multicolori din America de Sud, echipa de baschet a celor mari se calificase pentru un turneu important.

Abia spre miezul nopții, după ce își rostise rugăciunile, părintele luă din nou paginile acelea ciudate. Oare cum ajunseseră în biblioteca bisericii? Nu le mai văzuse niciodată. Nici înaintașul său nu i le semnalase. În timpul zilei nu apucase să se mai gândească la ele. Vederea lor îl tulbură și îl apucă din nou durerea de cap. Se înverșună și nu mai luă nicio pastilă. Aruncă o privire la crucifixul agățat pe peretele de la capătul patului și mai spuse o rugăciune. De-abia după aceea se apucă de citit de unde rămăsese. Dar pasajele pe care le avea acum sub ochi nu le continuau pe cele deja parcurse. Oare pe unde se rătăciseră celelalte pagini? Cu siguranță, până la urmă Emanuel avea să dea de urma lor. Oare Alistair Campbell citise cartea asta? Ce impresie îi făcuse?

«...Lui Iisus îi plăcea să se uite ore în șir la bolta cerească. Se ducea pe pajiștea unde pășteau caprele. Acolo se întindea pe iarbă, cu mâinile sub cap, și încerca să-și ațintească privirea spre soare, până îi lăcrimau ochii. Apoi îi închidea – vedea roiuri scânteietoare care se roteau tot mai repede, într-o spirală luminoasă, până se contopeau într-un punct negru, care se făcea tot mai mic. Îi deschidea speriat și vedea deasupra lui o boltă albastră, pe care nu era niciun nor. Încerca să străpungă transparența aceea cât mai departe, căutând să afle unde s-au ascuns stelele și Luna. Când obosea, se uita la hârjoana fluturilor și urmărirea zborul păsărilor. Apoi privea din nou în văzduhul limpede, de parcă ar fi așteptat de acolo o veste. Dar de-acolo nu venea nici un semn. Totul era la vedere și totuși nimic nu se vedea.

„Cum de poate o cortină limpede ca și cleștarul să învăluie misterul întregii lumi? Noaptea îți dezvăluie aștrii care ne înconjoară,

mișcarea lor. Dacă îți încordezi văzul, ți se arată lumină lângă lumină, de parcă în depărtări e așternut un covor străbătut de ȋnte incandescente, puse unele lângă altele. Pe care dintre ele locuiește Stăpânul nostru? Sau în fiecare noapte se mută în altă parte? Oare doarme vreodată? E asemenea nouă? El, care le-a creat pe toate, de ce e veșnic nemulțumit? De ce nu are liniște? De ce ne trimite molime, secete cumplite, războaie? De ce se răzbună pe cei care au fost creați după chipul și asemănarea Lui? De ce nu ne-a făcut mai buni? Pentru că El însuși este crud și răzbunător? Atunci de ce nu dărmă lumea asta și n-o reface din temelii? O lume mai bună și mai dreaptă, fără robi, fără șarlatani, mincinoși sau ucigași? Nu mai poate? Tocmai El, Atotputernicul? S-a plictisit – să mai fi încercat și altădată, iar alcătuirea de-acum să fie cea mai apropiată de desăvârșire, o alta nemaiputând fi posibilă? Sau se amuză, ca un pișicher mulțumit că i-a reușit șotia? Să fie ca un tată indiferent la patimile fiilor lui? Să nu vrea să-i vindece de boli măcar pe cei care sunt curați și buni? Să nu vrea să-i scape de la moartea pe care nimeni n-a reușit s-o învingă? Îi displace ca măcar o dată un om să iasă biruitor în confruntarea cu ea? Nu-și dă seama că ar fi de o mie de ori mai adorat decât până acum? Nu înțelege că nu-i poate trata la fel și pe cei drepți, care-l venerază, și pe cei răi, care nu-L iau în seamă și-L batjocoresc numele? Cum de idolatrii de romani au subjugat neam după neam? De ce nu coboară urgia asupra lor? De ce vinovatul și nevinovatul sunt puși de-a valma? Nu e acesta un păcat mai mare decât furtul unei pâini sau chiar al unei oi?»

De fiecare dată când se întorcea, în toiul nopții, de pe pajiștea aceea de unde cerul se vedea mai limpede decât din umila așezare a Nazaretului, Iisus se simțea istovit de întrebările pe care și le punea. Doar uneori, înainte de a intra în casă și a se aciua în locul lui, pe rogojina aspră, alături de părinții și frații săi, zărea în cer câte o stea căzătoare, ca un răspuns la frământările lui. Nu știa cum să-l interpreteze. Ca pe o mustrare? Ca pe o încuviințare a tot ce gândise? Din nefericire, n-avea cu cine să stea de vorbă. De multă vreme îi depășise în învățătură pe cei mai înțelepți din jurul său. Simțea nevoia să plece printre alți oameni, mai puțin obosiți de muncile zilnice, mai puțin potopiți de necazuri cărora nu le găseau rezolvarea.”

— Cartea asta e a unui eretic, murmură părintele oprindu-se din citit. Iisus nu putea să-și pună asemenea întrebări care să-l acuze pe Demiurg. Lucrarea acestuia e desăvârșită și nimeni n-are cum s-o pună la îndoială. O capodoperă.

În sinea lui, însă, își zicea că diferența între *Vechiul* și *Noul Testament* e vizibilă pentru orice om de bună-

credință. Nu dori s-o mai aprofundeze încă o dată.

Ca să-și abată gândurile, recită în gând o poezie a Sfintei Hildegard din Bingen:

*O rubor sanguinis,
qui de excelso illo fluxisti
quod divinitas tetigit,
tu flos es,
quem hiems de flatu serpentis
num quam lesit.*

Apoi le recită și în traducere:

*O, sânge rubiniu,
care ai curs din înalturi
și pe care l-a atins dumnezeirea,
tu ești floarea
pe care iarna răsuflării șarpelui
nu o poate veșteji.*

Sunau bine și așa.

Mai bău un pahar cu apă, stinse lumina și se lăsă doborât de somn. De data asta visă un hău întunecat, brăzdat de lumina unui far.

Și totuși, James Warren i-o luă înainte jurnalistei de la *Barintown News*.

La ora 9 dimineața se afla în cabinetul doctorului Albert Pinketts, directorul clinicii *Renaissance Salon*.

Îi dăduse în prealabil un telefon ca să-și anunțe vizita.

Sosise cu un sfert de oră mai devreme, așa că avusese timp să studieze clădirea clinicii pe lângă care mai trecuse și altădată, fără să-i acorde o mare atenție. Un paralelipiped de beton cu două etaje în mijlocul unui parc. N-avea nimic simpatic.

În dreapta ei – impozantul domeniu al familiei Stephenson, una dintre cele mai bogate din oraș.

În stânga – un turn de treizeci de etaje, de formă cilindrică, numai beton și sticlă, unde își aveau sediul multe firme cu capital social uriaș.

La 9 fix o secretară cu înfățișare semeată îl pofti în cabinetul doctorului. Acesta se ridică imediat de la birou și-i veni în întâmpinare.

Era un omuleț care trebuie să fi căutat îndelung un halat pe măsură. Pe craniul său în formă de ou șuvițele de păr erau trase în toate direcțiile pentru a-i acoperi, cât de cât, chelia. Ochii lui albaștri îl săgetau pe interlocutor. Strângerea de mână îi era neașteptat de energică.

— Ce surpriză! Cu ce vă pot fi de folos? Dar haideti să luăm loc. O cafea? Un ceai?

— Nu, mulțumesc, răspunse criminalistul și se așeză unde i se indicase. Am venit cu o problemă.

Afară era o arșiță cumplită, însă în încăpere aerul condiționat funcționa la maximum. Lui Warren deja i se urcase sângele-n cap.

— De natură medicală? se îngrijoră doctorul. Văd că aveți un plastru deasupra ochiului stâng. V-ați infectat? N-am cum să vă ajut. Sper că știți cu ce ne ocupăm noi aici; de întreruperi de sarcini, de planningul familial...

Warren se foi stânjenit pentru că i se adusesese aminte de episodul bahic.

— Da, am citit pe internet. Și n-am nicio problemă de natură medicală.

— Atunci?

— O să fiu direct, dar am să vă rog să fiți cât se poate de discret.

Doctorul schiță în aer gestul închiderii unui fermoar în dreptul buzelor.

— Ați auzit, cred, n-aveați cum să nu auziți, de cadavrele descoperite pe un câmp de la marginea orașului.

Pe fața directorului nu tresări niciun mușchi.

— Cumplit!! Ați aflat vreo pistă pentru elucidarea cazului?

Criminalistul ignoră întrebarea.

— Am aici fotografiile unora dintre cei decedați. Vreo șapte. Nu merita să aduc și fotografiile celorlalți – chipurile lor erau într-o fază prea avansată de descompunere pentru a mai fi recognoscibile. Ați fi amabil să studiați aceste poze? Poate unul dintre ei a trecut pe-aici.

Îi întinse un plic. Directorul se uită la el fără să-l atingă.

— *Renaissance Salon* este o clinică mică. Douăzeci de paturi. Ne ocupăm...

— Știu cu ce vă ocupați.

— Evidențele noastre sunt la zi, ținute cu strictețe. Toți cei care au apelat la serviciile noastre sunt acum la casele lor. Secretul profesional nu-mi permite să le dau numele. Dar dacă veniți cu un mandat judecătoresc puteți să le consultați fișele și puteți vorbi cu ei. Sunt din toată țara. Și sunt sănătoși și în activitate. Nu înțeleg de ce ați venit la noi.

Warren se ridică în picioare.

— Mergem la toate spitalele din Barintown. Poate prindem un fir. Bună ziua!

Se repezi la ușă ca să scape din ghețăria aia și ca să nu-i mai fie strânsă mâna. Ajuns pe coridor își smulse cu furie plasturele. Începu să strănute.

Albert Pinketts rămase în mijlocul încăperii. Nu părea frământat de nimic.

O ușă mascată din spatele scaunului său de la birou se deschise fără zgomot și un alt om în halat își făcu apariția. Și acesta avea probleme cu găsirea unor haine potrivite – era scund, cu un pântec enorm. Și nasul îi era de dimensiuni impozante.

— Ai auzit, Manfred?

— Tot.

— Și?
— Mi s-a făcut frică.
— De ce? De când marelui cercetător Manfred Sutton îi e frică de ceva?
— E clar că poliția bănuiește ceva.
— Aș! Nu bănuiește nimic. Dacă dobitocii ăia și-ar fi făcut treaba cum trebuie, puștiul n-ar fi dat peste cadavrul femeii.
— Afurisit puști! Ce dracu' căuta acolo?
— Vina-i a noastră. N-am verificat bine dacă femeia mai e în viață.
— Mda... și acum ce facem?
— Cum ce facem? Continuăm. Săptămâna viitoare ne mai vine un transport. Un bărbat și o femeie.
— Nu facem o pauză? Să lăsăm lucrurile să se mai liniștească.
— Ești nebun? Acum, când mai avem puțin până la reușită? În câteva luni punem la punct preparatul care va salva omenirea. Păcat că nimeni nu ne va fi recunoscător...

Dimineața își aduse aminte cu claritate visul.

Ce să însemne lumina acelui far? Era oare făgăduința unei rezolvări a neliniștilor tot mai multe de care era bântuit?

Avea oră la un doctor de vârsta lui, care îi cunoștea cazul în cele mai mici detalii. Mai întâi vru să nu se ducă – se simțea mai bine. Apoi își zise că nu se face să contramandeze o vizită la cineva care își făcuse special timp pentru el.

Doctorul îl consultase ca întotdeauna, pe îndelete, dar de data asta nu-i mai prescrise niciun set de analize. Îi recomandase însă multă liniște și o vacanță la o cabană în creierii munților.

Plecuse de la cabinetul prietenului său cu îngrijorarea în suflet. Ceva nu era în regulă din moment ce acesta, deosebit de volubil și veșnic pus pe glume, scosese doar câteva vorbe, chipul fiindu-i îngrijorat, oricât încercase să mimeze relaxarea.

Emanuel îl întâmpinase vesel și-l chemase în bibliotecă. Pe unul dintre pereți, cărțile erau de-acum așezate după criteriile pe care le stabiliseră.

Durerea de cap îl apucă imediat după discuția cu bătrânul clopotar. Anwell Rees primise o scrisoare de la un frate de-al lui, care își simțea sfârșitul aproape și dorea să aibă cineva grijă de el până va închide ochii.

— Nu vă supărați, părinte, mi-e frate mai mare, am o datorie față de el, și el a avut grijă de mine când am fost mic.

Îl asigurase că nu-i poartă pică, îi dăduse tot ce i se cuvenea, ba și ceva pe deasupra, și se îmbrățișară, amândoi având ochii în lacrimi. Aflat de față, Emanuel se oferise ca, de-acum înainte, să bată el clopotele, mai ales că deprinsese oarecum meșteșugul, stând uneori alături de bătrânul care îi părasea. Aflând de propunerea băiatului, acesta își amână plecarea, ca să-l mai școlească în tainele meseriei sale.

Lumea pe care am păstorit-o pe de-o parte se năruie, pe de alta se înalță, își spuse preotul, gândindu-se că unul dintre apropiații lui îl părăsește, în timp ce altul

conturează un spațiu strălucitor, punând ordine în biblioteca atâta vreme lăsată de izbeliște.

De-abia aștepta să se ducă mai repede la culcare, ca să mai citească din acea carte care ajunsese și ea o ruină, având multe pagini lipsă, cele rămase abia mai ținându-se laolaltă. Își rosti rugăciunile în altar, verifică dacă nu arde cumva vreo lumânare, stinse luminile și ieși din biserică, nu înainte de a-și muia degetele în apa sfințită din vasul de piatră. Niciodată nu încuia ușa.

În dormitor mai spuse câteva rugăciuni. Apoi se urcă în pat și continuă lectura paginilor tipărite în alt veac.

„Ploaia fusese scurtă, dar după ce norii își scuturaseră apa, cerul rămase de o limpezime de cleștar.

Iisus se spală pe față, pe picioare, într-un pârâiaș, după care începu să se joace de unul singur. Din nămolul cald făcu douăsprezece vrăbii – ai fi jurat că sunt vii. Dar era ziua de Sabat și n-ar fi trebuit să meșterească nimic.

Un vecin îl văzu și îl pârî lui Iosif. Acesta veni val-vârtej și începu să-și certe fiul.

Iisus se uită lung la el – de obicei nu-l muștra, îi vorbea cu blândețe dacă făcea vreo boroboacă. Apoi se uită la făpturile din glod și bătu din palme strigând:

— Uș! Luați-vă zborul!

Păsările speriate începură să-și fâlfâie aripile și se înălțară în văzduh...”

Lui James Warren îi venea să citească cu glas tare *Dicționarul de neologisme* de la cap la coadă.

Iar apoi să reia lectura de la coadă la cap.

Nu mai avusese parte de o asemenea anchetă. Niciun suspect, nicio pistă. Niciun mobil. Lipsă martori oculari sau ponturi de la informatori. Nu filaje sau urmăriri cu mașini. În van orele de cercetare a CD-urilor cu înregistrări de la camerele de supraveghere. Nu tu scrisori sau e-mail-uri de amenințare, sau cu formularea unor revendicări. Nici măcar ascultări telefonice sau localizări prin GPS. Fără încăierări sau schimburi de focuri.

Nimic, nimic, nimic...

În afară de un morman de cadavre.

Avusese parte din nou de o zi agitată.

Cu toate astea, când se întinse în pat nu se abținu să nu ia în mână paginile acelea tipărite în vechime. Emanuel dormea deja. În casa parohială era o liniște deplină. Doar din când în când se mai auzea mobila veche trosnind. Ca să se cufunde pe deplin în lectură și să se lase cuprins de misterioasa alcătuire a textului, își puse un CD cu coruri religioase înregistrate la Catedrala Westminster. De la primele acorduri muzica în surdina creă în jurul lui un spațiu magic. *O magnum mysterium* de Giovanni Gabriel se potrivea cu starea lui sufletească.

...în șură, unde mirosea îmbietor a paie proaspăt aduse de pe câmp. Erau cu toții acolo: și scundul Toma cu fața roșie, de parcă tot timpul ar sta în preajma unui foc, și fățarnicul Ana, și Iuda tăcutul, și mereu îmbufnatul Ezechiel. Jucau „cea mai apropiată piatră”. Primul azvârlea o piatră, iar apoi ceilalți încercau să-și arunce pietrele lor cât mai aproape de ea. Jucaseră de multe ori jocul ăsta. Doar Iisus nu participa la el. Ca întotdeauna se întreba de ce se însoțește cu ei. N-avea nimic de învățat de la băieții ăștia puși numai pe fapte rele.

— Ți-e frică să nu pierzi, îl zădărești, ca întotdeauna, Ezechiel.

— Eu nu arunc niciodată cu piatra, îi răspunse celălalt.

Ezechiel, care încă mai șchiopăta după ce se rănise în piatra aceea ascuțită, vru să-l apostrofaze, dar se răzgândi.

După un ceas, se plictisiră. Nu știau ce să mai facă.

— Am un praf, zise Toma cu glas șovăitor. Un praf pe care îl trag pe nas romanii înainte de bătălii. De aia sunt atât de curajoși și înving întotdeauna:

Toți se împulziră în jurul lui.

— Dă-mi și mie!

Important ca un comandant roman în fața legiunilor sale, Toma scoase de sub cămașă o punguliță și puse pe degetul arătător al fiecăruia o pulbere fină și albă. Restul și-l turnă în palmă.

— Acum trageți pe nas!

Toți aspirară cu nesaț și cu încântare; despre praful acesta se dusesse vestea în toate zărilor, era scump și greu de procurat, de unde făcuse rost de el Toma, care, ce e drept, era fiul celui mai bogat om de prin partea locului?

Iisus fu singurul care nu întinse degetul să i se pună pudra aceea misterioasă.

— *N-ai curaj, pui de lele!, îl apostrofă Ezechiel. Dacă te-ai născut într-un staul...*

Iisus nu-i răspunse. Simțea cum în el creștea o putere pe care nu o mai avusese niciodată. Parcă el, și nu ceilalți gustase din pulberea albă. O fierbințeală îi cuprinse tot trupul.

— *Se înalță!, exclamă înspăimântați ceilalți.*

Ușa se deschise brusc, izbită ciudat de o pală de vânt. Pulberea rămasă în palma lui Toma se împrășteie în aer. Unii începură să aspire cu ațătare.

Iisus se uită la picioarele sale. Nu vedea nimic neobișnuit. Se uită cu uimire la ceilalți. Oare vor fi la fel de nătângi când vor deveni mari? Și ce vor ajunge? Crescători de capre? Dulgheri? Cărauși? Negustori?

— *A ajuns aproape de grindă!, exclamă unul.*

Și se vor uni cu femeii, și vor naște prunci, gândi mai departe Iisus. Și, la un moment dat, vor îmbătrâni. Toată ziua vor sta pe lavițe privind în gol. Și, dacă i-ar întreba cineva, înainte de a-și da obștescul sfârșit, de ce s-au născut și de ce au trăit, n-ar ști ce să răspundă.

O imensă milă îl cuprinse de toți și de toate. Iar strigătele nu mai conțineau în jurul lui:

— *A dat cu capul de grinda de sus! O să iasă prin acoperiș! O să urce în ceruri ca păsările! Asta-i vrăjitorie!*

Părintele nu mai putea continua lectura. Un sfredel parcă i se înfipsea în creștet și se răsuca nemilos. Se dădu jos din pat, se puse în genunchi și începu să se roage:

— *Ia-mi zilele, Doamne, dar nu mă mai chinui! Simt cum monștrii pun stăpânire pe mine. Alungă-i și pune-mă sub oblăduirea Ta! Fă ce vrei cu mine, însă ia-mi demonii care vor să mă subjuge!*

Dar durerea din cap era tot mai cumplită. Încăperea începu să se rotească, precum o centrifugă. În curând ameți și se prăbuși pe podea.

*De la CD-player se auzea *Adoramus te* de Claudio Monteverdi.*

Vrei să ieși în oraș la cumpărături.

Tocmai când dai să închizi ușa în urma ta, sună telefonul și o secretară cu glas zglobiu te cheamă la serviciu pentru că șeful are nevoie de un „anume dosar”, pe care îl știa „într-un anume loc” și acum nu mai e acolo, „așa că fă bine, dragă, și vino repede, ca să lămurești situația, pentru că domnul și stăpânul nostru scoate flăcări pe nas și pe gură”.

Sau te-ai îmbrăcat în elegante haine de seară, doar nu zilnic te duci la petreceri unde se servește caviar și se bea șampanie Moët Chandon, dorești să te simți bine după atâtea și atâtea zile de tras la șaibă, dar n-apuci să te-nchei la șireturi și în cap pornesc să-ți cadă picături de apă din tavan, fiindcă vecinul din apartamentul de sus iar te-a inundat, transformându-ți în curând casa într-un lac de acumulare.

Iar rudele au obiceiul să dea colțul exact când vrei să pleci într-o călătorie la care ai visat multă vreme, poate încă din copilărie, și în loc să te îndrepti cu taxiul spre aeroport, te îmbraci în negru, te urci în mașină, străbați o jumătate de țară, ca nu cumva să lipsești de lângă catafalcul unui verișor de gradul trei, care a lăsat cu limbă de moarte înainte de a-și da obștescul sfârșit, ca neapărat să fii prezent la înmormântarea lui, pentru că altfel nu și-ar găsi liniștea pe lumea cealaltă, fiind însă foarte relaxat fiindcă a uitat să te treacă în testament.

Și Jill întâmpinase diverse obstacole care o împiedicaseră să ajungă la *Renaissance Salon*. Timp de câteva zile alergă să rezolve o sumedenie de probleme care n-aveau nicio legătură cu ancheta sa.

Când, în sfârșit, intră în clădirea posomorâtă a clinicii, poposi mai întâi la recepția guvernată de o roșcovană cu înfățișare cabalină, aducând cumva cu Fernandel, mai ales când deschidea gura. Avea peste o sută de kilograme și un glas nespus de suav care o ului pe jurnalistă, așa că îi răspunse cu întârziere la fireasca întrebare: „Ce doriți?”

- Aș dori un test de sarcină.
- Aveți programare?
- Nu.

De obicei, o recepționeră de-abia așteaptă să dai răspunsul greșit ca să te șfichiue cu vorba, să se uite la tine cu compătimire, să te facă să te crezi ultimul om, să-ți spună să vii altă dată. Dar roșcovana avea clasă, un pacient nu se refuza, un pacient însemna bani pentru patron și deci și pentru ea, cu un pacient trebuia să te porți cu mânuși, delicat ca și cu un bibelou de cristal.

Așa că puse mâna pe telefon și vorbi în șoaptă cu cineva. La sfârșitul convorbirii era toată un zâmbet

— Aveți noroc. Doctorul Barney e un drăguț. Nu refuză niciodată pe nimeni. Vă primește imediat.

Doctorul Barney era un drăguț și în modul în care se purta cu cei din jur, și ca înfățișare. Avea vreo treizeci de ani, era potrivit de înalt. Nas drept bărbie cărnosă, sprâncene bine conturate, ochi veseli. O privi cordial pe tână îmbrăcată cu un taion și cu o fustă de o croială severă, mai potrivită pentru o doamnă în vârstă.

— Înțeleg că doriți un test de sarcină.

— Da, dar...

— Îl puteați face și singură acasă. Farmaciile vând astfel de teste. E drept e mai sigur într-o clinică.

— Da? Atunci mă scuzați, o să mă descurc singură.

Doctorul o privi fără să înțeleagă nimic.

— Cum doriți...

De data asta nu mai fu un drăguț – nu-i răspunse la salut.

Ieși din cabinetul doctorului, dar în loc s-o ia la dreapta, spre recepția de la intrare, o luă la stânga. Străbătu un coridor luminat cu tuburi fluorescente. De o parte și de alta erau rezerve, unele având ușile deschise. Zări câțiva bărbați și femei în pijamale, unii stând pe marginea paturilor, alții citind sau dormind.

Pe ușa din capătul coridorului scria cu litere mari: **NU INTRAȚI!** Apăsă fără mari speranțe clanța. Spre surprinderea ei ușa se deschise.

Dincolo de ea erau treptele unei scări în spirală.

Era încălțată cu niște pantofi ușori, care nu făceau niciun zgomot. Începu să coboare. Un pas, încă unul... Părea a fi filmată cu încetinitorul.

La capătul scării era un hol spațios. Nu se vedea nimeni. Trei uși duceau nu se știe unde. Încercă să deschidă una dintre ele. Era încuiată. Se apropie de alta. Dar tocmai aceasta începu să se dea în lături.

Abia avu timp să se ascundă după o coloană.

În hol apărură doi bărbați scunzi. Dacă inima nu i-ar fi bătut să-i spargă pieptul și mai multe nu, ar fi răs în hohote de înfățișarea lor.

— Nu înțeleg! Pur și simplu nu înțeleg! Ce-i greșit la preparatul nostru?

— Liniștește-te, dragă Albert! Nu mai e mult și o să-i dăm de rost.

— O să-i dăm, o să-i dăm, îl îngână celălalt. Și până atunci cobaii ne vor muri pe capete.

Se roteau unul în jurul altuia, ca doi cocoși gata să se încaiere.

— Până una-alta trebuie să scăpăm de cadavrul ăsta. Unde să-l ducă?

— Cum unde, Manfred? Tot pe câmp, unde au fost duse și celelalte.

Cel numit Manfred izbucni în răs.

— Ești de comă, dar ai dreptate. Acolo n-o să mai sape nimeni multă vreme de-acum încolo.

Există momente în viață când te acoperi de ridicol exact atunci când ți-e lumea mai dragă. Nici măcar celebritățile nu sunt scutite de astfel de clipe. Cine nu știe vestita fotografie cu Marilyn Monroe căreia curentul de aer dintr-o gură de canal i-a ridicat rochia? Câți n-au vizionat imaginile de pe aeroportul Vnukovo unde conducerea de partid și de stat a URSS îl aștepta pe Iuri Gagarin după ce efectuase zborul lui istoric în jurul planetei? Însă, tocmai când cosmonautul a început să pășească pe covorul roșu, îndreptându-se spre tribună, i s-a desfăcut șiretul de la un pantof, un șiret lung, trainic, sovietic. Dar gaura din pantoful lui Kissinger poate fi uitată? Cel care i-a fotografiat-o s-a umplut de bani.

Jill Harris nu era o celebritate. Ea doar aspira la un Pulitzer. De-abia după ce-l va câștiga va ajunge vestită. Așa că strănutul ei sonor, provocat de curentul care se simțea pe coridor din pricina ușii deschise, n-avea nicio șansă să fie consemnat în marea carte a Istoriei.

Cei doi bărbați se priviră buimaci unul pe altul.

— Ce-a fost asta? strigă Manfred Sutton.

Ar fi putut s-o ia la sănătoasa cât o țineau picioarele, urcând scara, străbătând coridorul unde eventual s-ar fi putut ciocni de doctorul Barney, „un drăguț”, după cum îl caracterizase o anumită recepționeră cu glas suav, ar fi putut să treacă și pe lângă aceasta, fluturând din mână în semn de salut, ieșind apoi ca o vijelie pe aleea parcului

care ar fi condus-o până la poarta dincolo de care era strada unde își avea parcată mașina.

Era prea mult pentru o biată femeie tracasă de corvoada la un jurnal. Așa că ieși de după coloană și întrebă cu glas nevinovat:

— Nu vă supărați... Nu știți unde-i ieșirea?

— Ci... cine ești dumneata? Ce... ce cauți aici?

Manfred începuse să se bâlbâie de emoție.

Răspunse fără a arăta vreun semn de panică.

— Am venit pentru un test de sarcină. La doctorul Barney. Un drăguț. Dar se pare că m-am rătăcit. Vă rog, îmi arătați unde-i ieșirea?

Celor doi bărbați li se alăturase un al treilea. 1,90, peste o sută de kilograme, ochi înfundați în grăsime, ca ai unui porc. Se priviră o clipă nehotărâți. Apoi cel pe care-l chema Manfred ordonă cu glas aspru:

— Grant! Ia-o pe domnișoara asta și fă-i o injecție!

Se trezi spre dimineață, amorțit și fără vlagă.

Se târî cu greu în pat și mai dormi un ceas. Se deșteptă într-o dispoziție sumbră, cum nu mai avusese niciodată. Nu mănăca nimic la micul dejun. Bolborosi o scuză lui Emanuel și rămase în pat.

Își procurase niște antidepresive prescrise de un alt medic – prietenul lui nu l-ar fi sfătuit să ia așa ceva. Luă o pilulă. După o clipă de ezitare mai luă una. Ce-ar fi dacă ar goli tot flaconul?

Întinse de câteva ori mâna spre paginile care îi mai rămăseseră de citit. Nu mai avea însă curajul să le parcurgă. Pe de o parte, simțea o dorință aprigă să le cunoască în totalitate – mai rămăseseră puține file. Pe de altă parte – nu se simțea în stare să ducă la bun sfârșit lectura.

Și totuși, puse mâna pe ele cu lăcomie și se cufundă în citirea lor, fără să-i pese de consecințe.

Romanii!

Strigătul îi scosese pe toți din case. Se uitau unii la alții cu frică, neștiind la ce să se aștepte. Iar când străinii intrară în sat îi cuprinse spaima. Și totuși, ca paralizați, nu fugiră să se ascundă. Așteptară resemnați să vadă ce se întâmplă.

Iisus ieșise și el pe uliță. Nu mai văzuse până atunci cum arată soldații romani. Habar n-avea de rostul lor în lume. Nu se putea pune preț pe știrile care ajungeau în văgăuna unde trăiau, despre procuratorii care conduceau Iudeea, ca și cum ar fi fost proprietatea lor; în complicitate cu preoții de la Marele Templu, tot mai puțin aplecați spre cele sfinte.

Militarii aceia impunători erau călări, pământul se zguduia lovit de copitele unor cai falnici. Mergeau la trap, fără să se uite în dreapta sau în stânga. Nu-și spuneau nimic. Pe cap aveau coifuri strălucitoare, cu apărători pentru ceafă și obraji. Erau îmbrăcați în tunici albe, pieptul fiindu-le apărat de platoșe din zale. La centură le atârna o sabie scurtă. Cu o mână își struneau bidiviii, în cealaltă fiecare ținea o sulică. Unii dintre ei aveau și scuturi cu ornamente care-ți luau ochii.

Erau cam o sută. Străbăteau satul într-o formație ordonată, în rânduri de câte trei. În frunte cineva purta stindardul cu acvila imperială – un vultur cu aripile desfăcute montat pe o placă

dreptunghiulară. Unde se duceau? Să potolească vreo răzmeriță? Să completeze efectivul vreunei garnizoane? Să pornească la un nou război?

Lui Iisus nu i se păreau amenințatori. Nu și-i putea închipui hăcuind trupuri cu săbiile, împungându-și dușmanii cu sulilele din goana cailor. Cu toată fala lor, erau ca niște spectre ivite din neant, fără putere, ca niște duhuri pe care le-ar fi putut risipi o pală de vânt. Niște umbre. Niște amăgiri. Nu-i băgau în seamă pe sătenii încremeniți care îi priveau cu ochi goi. Femei cu prunci în brațe sau cu mâna la gură, bărbați ținând în mâini uneltele cu care lucraseră până atunci, copii ascunzându-se în spatele lor și ițindu-și doar capetele.

„Parcă nici n-am exista pentru ei. Parcă în locul ăsta n-ar trăi nimeni. Și totuși, suntem la fel, chiar dacă unii poartă haine strălucitoare, iar alții – o îmbrăcăminte umilă. Pe toți ne-a creat Dumnezeu.”

Ar fi vrut să-i urască, dar nu-i stârneau decât o imensă milă. Erau departe de casele lor, de familiile lor, printre necunoscuți care n-aveau să le fie nicidecum prieteni, trimiși din ordinul unui împărat lacom de cuceriri să aducă moarte în ținuturi cu seminții pe care nu le înțelegeau, sau să-și găsească acolo, printre străini, propria moarte.

Așezarea rămase cufundată în letargie și tăcere chiar și după ce colbul stârnit de trecerea lor nu se mai zări în aer.

Înainte de a pleca, Anwell Rees îl învățase cum trebuie să bată clopotele.

Într-un fel trebuiau să sune când în biserică se desfășura o nuntă, în alt fel la un botez sau la o înmormântare. Și mai trebuiau marcate diferit și momentele zilei – dimineața, amiaza, seara... Curgerea timpului căpăta astfel o dimensiune liturgică, se cuprindea de sfințenie.

Emanuel deprinsese rapid meșteșugul, așa cum deprindea orice avea de învățat, uimindu-l pe bătrânul clopotar. „Tragi de frânghii ca un meșter. Eu abia după câteva luni am reușit să ajung la priceperea ta”, îi mărturisise acesta. Apoi îi povestise de cel despre care se zicea că introdusese clopotele ca să însoțească slujbele religioase.

„E vorba de Paulin de Nola din Campania. A trăit prin secolul IV. Acestuia i s-a arătat în vis un câmp de flori dinspre care se auzeau sunete melodioase. Când s-a trezit, a ordonat turnarea unor clopote în formă de cupă de floare. O fi adevărat, n-o fi, spun și eu mai departe ce-am auzit de la cel care a fost aici înaintea mea.”

Băiatul a mai aflat că pe unele clopote erau inscripționate cuvinte de laudă la adresa lui Dumnezeu.

„Pe ale noastre nu scrie nimic. Dar sunt vechi, sunt cele de la ridicarea bisericii. Mult n-or să mai reziste. Vor trebui înlocuite. De unde bani? Unele noi costă o avere.”

Exersase și astăzi dorind să se perfecționeze în ceva ce semăna a artă. După care își îngădui un răgaz ca să se odihnească.

La îmbinarea unor grinzi din clopotniță, niște viespi își făcuseră cuib.

„Seamănă cu albinele. De la distanță nici nu le poți deosebi. Au același abdomen galben cu dungi negre. Dar își fac cuibul în formă de fagure din lemn mărunțit cu mandibulele lor puternice, nu din ceară. Și în alveolele unde trăiesc își depun doar ouăle. Iar când înțeapă, nu-și pierd acul, așa cum pățesc harnicele albine. Acestea mor când se apără de dușmani, în timp ce viespile nefolositoare scapă cu viață. De ce-o fi așa rânduiala asta? Albinele ne dau miere dulce, ne dau ceară pentru

lumânări, ajută la polenizare zburând din floare în floare, în timp ce aceste insecte nu produc nimic.”

Se gândi să le distrugă cuibul, mai ales că se agitau furioase atunci când bătea clopotele. Deseori riscase să fie înțepat.

Se răzgândi – Dumnezeu le-o fi creat și pe ele cu vreun scop, ca pe toate viețuitoarele. Planul divin era imposibil de ghicit.

Își aduse aminte de cartea pe care i-o dăduse părintele Pascal. Oare o citea?

Părintele Pascal nu crezuse niciodată că lectura îi poate fi o povară.

De data asta luase cartea cu el în confesional. E-adevărat, îl tulbura, dar nu se putea desprinde din atracția ei. Poate că parcurgând-o ziua o să fie mai puțin răscolită. Trebuia să afle tot ce cuprinde. Nu se putea da bătut.

Avea pungi tot mai mari sub ochi. Lua tot mai multe antidepresive. Fără niciun efect.

Uneori îl bănuia pe Emanuel că-i întinsese o capcană ca să vadă cum va reacționa citind despre întâmplări care nu erau relatate în *Evangelhii*. Își amintea, însă, imediat, înfățișarea lui nevinovată și-și săruta crucea de argint de pe piept zicând cu glas tare: *Retro, Satana!*

Spre seară, după ce-și terminase toate treburile care îi reveneau în gospodărie, hoinărea pe ulițele colbuite de-a lungul cărora se întindeau șiruri de case din chirpici. Arătau umile, dar el nu le zărea înfățișarea sărăcăcioasă; nu văzuse niciodată așezări unde se înălțau palate, pe pardoseala cărora erau așternute covoare scumpe, țesute de meșteri iscusiți, așa cum povesteau cei care umblaseră prin lume. În ambianțele lor fastuoase erau jilțuri comode, confecționate dintr-un lemn adus de la mari depărtări, erau mese pe care slujitorii așezau farfurii de metal cu marginile împodobite cu desene înfățișând animale de prin alte părți – elefanți, lei, tigri – le știa numele, dar nu și cum arătau, se spunea că sunt înfricoșătoare. Mai erau și ulcioare pline cu vin și cu apă proaspătă, pahare din argint. Prin colțuri, în vase cu forme complicate, ardeau substanțe aromate al căror miros te îmbăta. Totul în acel decor însemna fast și bogăție, iar stăpânii acelor bunuri purtau tunici curate, țesute cu fir de aur, alt semn al puterii pe care o dețineau.

Soarele stătea să apună ca un disc însângerat, prevestind noi nenorociri. Cel puțin așa ziceau bătrânii clătinându-și bărbile încălcite. Trecerea romanilor înzăuați prin satul lor nu prevestea nimic bun.

Dar curând aveau să apară stelele, iar sub puzderia aceea de luminițe orice amenințare părea că dispare.

O boare îi răcori fruntea înfierbântată. Era singur, oamenii veniseră de la muncile lor și se pregăteau de cină. Își spălau picioarele, își spălau fețele arse de soare, își spuneau rugăciunile. Odată cu venirea serii, generație după generație executa același ritual.

Nimic nu se schimbase, nimic nu se va schimba.

Deodată, din întunericul care se lăsase, se ivi o femeie cu părul despletit și cu hainele în dezordine.

— Săriți! Moare! Mi se prăpădește bărbatul!

Mai mulți bărbați și femei ieșiră pe uliță.

— Ce-i, femeie? De ce strigi?

Dar femeia nu mai putea vorbi. Arăta doar cu mâna spre casa de unde ieșise.

Câțiva intrară în încăperea unde pe o rogojină era întins un bărbat în floarea vârstei. Iisus se strecură în urma lor.

Un bătrân îl cercetă cu privirea pe cel care zăcea nemișcat. După câteva clipe rosti cu glas încet:

— Nu mai avem ce-i face.

Femeia începu să plângă în hohote.

— Cui m-ai lăsat... Cui m-ai lăsat...

O vecină o cuprinse pe după umeri încercând s-o aline. Ceilalți, unul câte unul, ieșiră în uliță. Rămaseră acolo strânși ciorchine.

Iisus se dădu mai aproape de trupul încremenit. Se uită fix la fața lui galbenă, la ochii care îi fuseseră închiși de mâna cuiva. Dacă i s-ar fi auzit respirația, ai fi crezut că doarme.

Îngenunche. Se aplecă deasupra bărbatului. Își puse palmele pe pieptul lui, în dreptul inimii. Începu să-l apese, așa cum văzuse că se frământă aluatul.

— Ce faci, copile? Ai bolunzit?

Nu-i răspunse nevastei înnebunit de durere. Își continuă mișcările ritmice, cu o forță din ce în ce mai mare.

Femeia era gata să se repeadă la el, să-l înșface și să-l zvârle afară, ca pe un netrebnic lipsit de respect față de morți.

N-apucă să-și pună planul în aplicare fiindcă auzi pe cineva țipând.

— Au! Mă doare! De ce-mi cari pumni în piept? Ce cați aici? Unde ești, femeie? De ce lași străini în casă?

În vreme ce bărbatul ei încerca să se ridice de pe rogojină, nevasta alunecă din brațele vecinei și se prăbuși la pământ...

Unde era?

La întrebarea asta răspunsul era simplu: pe un pat. Simțea sub trup moliciunea saltelei. O pernă care mirosea a proaspăt îi sprijinea capul. Un cearșaf o acoperea. Stătea la fel de comod ca și în patul ei.

Unde se afla?

Iată o întrebare la care nu putea răspunde. Încăperea unde fusese adusă era cufundată în întuneric.

Se putea mișca?

Doar dacă se rostogolea de pe-o parte, pe alta. O puseseră, cu siguranță, într-o cămașă de forță. Mâinile îi erau strânse la piept, picioarele n-aveau nici ele libertate de mișcare. Arăta, probabil, ca o mumie. Numai că ei nu i se scosese încă organele secționându-i toracele și abdomenul, nu-i vârăseră pe nas un cârlig care să-i smulgă creierul din adăpostul său, pregătind-o pentru Marea călătorie. Marea călătorie spre unde?

Avea vreo șansă să scape?

Optimista Jill Harris: „Da.”

Pesimista Jill Harris: „Nu.”

Dandanaua în care se băgase era prea mare. Speranța de a câștiga un Pulitzer se îndepărta cu viteza luminii.

Mai bine făcea testul ăla de sarcină. La urma urmei, doctorul Barney era un drăguț. Fred Barney. Un tip cu numele eroilor din serialul *Aventuri din epoca de piatră*. De tot râsul.

Numai că ei nu-i ardea de răs.

Amorțise. Și o durea capul. Ce tranchilizante foloseau oare ca s-o țină sub ascultare? Asta-i bună, doar n-avea cum să protesteze solicitând un anumit sedativ fiindcă la celelalte era alergică.

Va veni cineva s-o salveze?

Cine să vină? Nu știa nimeni de vizita ei la clinica *Renaissance Salon*. Ținuse totul sub tăcere. A fost firesc să procedeze așa – doar nu voia ca toți colegii și toate colegile să dea buzna aici și să-i sufle premiul. Nu era singura care și-l dorea.

Ce trebuia să facă?

Să aștepte deznodământul. Oricare ar fi el.

De data asta luase câteva pagini din cartea aceea tot mai misterioasă și se dusesse în curte, unde, la umbra unui arțar, era un șezlong.

Îl potrivea astfel încât să stea cu spatele sprijinit. O poziție în care trupul său să mai scape de dureri. Începuse să aibă probleme și la coloană.

Privi în jur – la câțiva metri de el era mormântul părintelui Alistair Campbell, mentorul său de neuitat. Îi invocă în gând făptura puțină și ochii blânzi, de culoarea cerului senin, ca și cum i-ar fi cerut sprijinul într-un ceas de cumpănă. De-abia după aceea își puse ochelarii și începu să citească.

La chemarea lor venise din nou în șură, fără să bănuiască nimic. Oricâte îi făcuseră nu le purtase ranchiună. Îi socotea niște bezmetici care, odată și odată, aveau să-și vină în fire.

— Asta e o zi specială pentru tine, rânjise Ezechiel. Cască ochii ca să știi ce să faci când ți-o veni rândul.

După ce se obișnuie cu semiîntinericul, zări trântită pe un maldăr de paie o fetișcană cu care nu vorbise niciodată, deși drumurile lor se intersectaseră de câteva ori. N-o prea băgase în seamă, nu știa să spună dacă era frumoasă sau urâtă, nici dacă îi mergea mintea.

Se zvârcolea și încerca să țipe, dar unul dintre băieți o ținea de mâini, alți doi de picioare. În gură îi îndesaseră o cârpă nu prea curată. Îi ridicaseră cămașa până sub bărbie. Săniile de-abia îi înmuguriseră, șoldurile încă nu i se împliniseră, smocul de păr dintre picioare era însă des și întunecat.

Obrajii îi erau scăldați de lacrimi.

Ezechiel rămase complet gol. Se trânti peste fată, începu s-o frământa cu mâinile, fără pic de delicatețe, mușcând-o sălbatec, cu ochii scoși din orbite. Intră între picioarele ei și se opinti câteva clipe înainte de a a-și elibera calea râvnită. Fata simți ca și cum ar fi fost străpunsă cu un fier înroșit. Trupul său de adolescentă se încordă de câteva ori, apoi încetă să se mai zbată.

Ezechiel se ridică triumfător și şuieră în timp ce încă găfăia.

— Ezechiel mă cheamă! Asta n-ai să uiți cât ai trăi. Eu te-am făcut femeie!

Se uită la ceilalți care nu știau ce să facă.

— Tonșilor! E-a voastră acum, le zise în timp ce se îmbrăca.

Fără a avea elanul căpeteniei lor, cei patru își luară fiecare partea. Fata nu mai schița niciun gest de împotrivire.

— Idioților! Mai cu vână, zbiera de pe margine Ezechiel. La sfârșit o să spună că nu s-a săturat.

Nici Iisus nu mai încerca să scape din încleștarea celor care îl țineau rând pe rând de brațe. Murmura rugăciuni și își închipuia cum arată bolta înstelată în nopțile senine. Mișcarea neauzită a astrilor I se părea cea mai dumnezeiască lucrare, plină de frumusețe și armonie.

Ezechiel se aplecă asupra fetei.

— Să nu scoți o vorbă când ajungi acasă! Uite ce te-așteaptă dacă nu-ți ții gura.

Scoase cuțitul pe care îl ținea ascuns la brâu.

— Hai că ți-a venit și ție rândul! O fi obosită, vezi să n-adoarmă! Vezi ca nu cumva să pretindă și asta c-a fost fecioară când o naște, ca mă-ta!

Încă surescitați de întâmplarea pe care o trăiseră, râzând și înghiontindu-se, băieții ieșiră în aerul răcoros al nopții.

Se uită la fată. Rămăsese exact în poziția în care o lăsase ultimul care se ridicase de pe ea. Oare se aștepta să-i continue calvarul?

Se așeză încetișor lângă ea. Îi scoase cârpa din gură. Îi trase cămașa până la glezne. Îi mângâie părul, obrazul. Ar fi dorit ca atingerea mâinilor lui să fie ușoară ca o boare.

Îi vorbi despre alcătuirea minunată a Firii.

Îi povesti despre faptele bune ale unor oameni care în veci nu vor fi uitați.

Îi descrie suferințele dintotdeauna ale omenirii din care viața a ieșit întărită.

Îi vorbi cu o blândețe cum nu mai avusese niciodată în glas.

Deodată, ea izbucni din nou în plâns și-i cuprinse genunchii cu brațele.

Se înserase, dar părintele Pascal nu plecase de sub arțar. Pe obraji îi rămăsese urma lacrimilor uscate. Încerca să nu se mai gândească la cele citite. Asculta cântecul greierilor din iarbă, se bucura de parfumul florilor care se deschideau noaptea, se uita la primele stele apărute pe cer. Rămase așa până când începu ploaia.

Criminalistul James Warren obține rapid un mandat de percheziție la clinica *Renaissance Salon*.

E drept, argumentația îi fusese foarte șubredă. Dar ce judecător ar fi îndrăznit să-l refuze când orașul se confrunta cu anchetarea unui asemenea carnagiu?

O zi întreagă, de dimineața până seara, experți ai poliției cercetară documentele puse la dispoziție cu amabilitate de către Alfred Pinketts. Nu găsiră nimic compromițător. Nimic nu atesta că vreunul dintre cei 24 morți descoperiți la marginea orașului ar fi trecut pe aici.

Cercetară întreaga clădire, de la subsol până la etaj. Curățenie, personal amabil și doar trei pacienți care își așteptau externarea, după ce beneficiaseră de un tratament excelent, după cum se exprimaseră ei: „O să recomandăm și altora să apeleze la serviciile celor de-aici.”

„Decorul pare prea frumos!”, își zise Warren. „Parcă e aranjat pentru o reprezentație de gală. Nimic suspect, nelalocul lui. N-am găsit nici măcar un muc de țigară pe jos. Niciunul dintre cei chestionați n-a scăpat vreo vorbă de la care să putem porni vreo cercetare mai amplă. Ca și cum au cu toții canonul muțeniei.”

Dar dacă aici nu era nimic de aflat?

Numai pentru a nu pleca cu coada între picioare, sigilară câteva fișete și luară cu ei un maldăr de dosare, chipurile pentru a le cerceta pe îndelete la sediul Poliției, „unde avem alte condiții.”

Îl auzise vorbind dincolo de pereții încăperii în care era sechestrată.

Glasul răstit al lui James Warren era inconfundabil. Nervos ca întotdeauna și agitat peste măsură, certa pe cineva, sau cerea ceva, sau pur și simplu țipa ca să-și dea importanță.

O clipă se gândi că o căutau pe ea. Nu mai fusese la ziar de... Oare de când? Nu avea niciun reper. Intraseră în alertă. Anunțaseră poliția. Acționaseră ei cumva. Doar nu era o oareșcine.

Dar de ce s-o caute poliția la *Renaissance Salon*? N-avea nicio noimă.

Oare dacă ar striga ar fi auzită? Posibil, deși nu era înzestrată cu un glas de stentor ca al lui Warren. Dar în gură avea un căluș.

Cum era mascat accesul în camera asta încât niciunul dintre cei care tropăiau la doi-trei metri de ea să nu-i remarcă existența?

Acum se lăsase tăcerea. Plecaseră cu toții.

Pentru prima dată de când se afla captivă, Jill Harris izbucni în lacrimi.

N-avea nicio șansă. Nu va scăpa. Dar, dacă ar apuca să scrie despre ce a aflat aici, Pulitzerul i-ar fi asigurat.

Spre deosebire de alte zile, astăzi îl căutaseră patru persoane să se spovedească.

O femeie în vârstă se certase cu o vecină fără un motiv prea important; „pur și simplu am început să răcnesc la ea numai pentru că aruncase o sticlă în tomberonul unde se pune hârtia.” Un bărbat care părea nițel afumat urlase și el la un trecător pentru că își lăsase câinele să se tăvălească pe gazonul din fața casei lui. O fată cu multă rușine în glas îi spusese că se măritase de curând și-și mințise soțul pretinzând că era primul bărbat din viața ei.

Toți se căiseră sincer. Cu inima ușoară îi dezlegase de păcate și le dăduse canon să rostească de zece ori *Ave Maria*. Fetei îi mai ceruse să vină la slujbele de la biserică până la sfârșitul anului și să facă mătănii în fața altarului.

Dar când a dat să plece s-a mai pomenit cu un drept-credincios. Acesta avea o exprimare îngrijită, ușor prețioasă. Hainele îi miroseau ca și cum de-abia le scosese dintr-un dulap unde fuseseră de multă vreme uitate.

Furase o carte de la un prieten. „Nu știu ce m-a apucat de am pus mâna pe ea și am vârat-o în buzunar. Arată într-un hal fără de hal, copertele îi sunt jupuite, titlul i s-a șters, îi lipsesc pagini...”

N-apucase să-i acorde iertarea. După ce-și mărturisise păcatul, necunoscutul plecase ca din pușcă. A ieșit din confesional după el și l-a văzut pășind grăbit pe traversa dintre scaune, ușor cocârjat, cu părul complet alb, îmbrăcat în ceva ce semăna cu o redingotă.

A dat să-l strige, dar n-a reușit să deschidă gura. A încercat să-l ajungă, dar a fost prea târziu. Ușa bisericii se închisese cu zgomot în urma lui.

Ce fusese asta?

Nu cumva necunoscutul dăduse peste paginile care lipseau din cartea găsită de Emanuel?

Cine era prietenul de la care le furase?

Sau totul era o coincidență lipsită de semnificație?

Dar dacă totul fusese doar o vedenie provocată de multele medicamente pe care le lua?

Tresări. Maestrul Penn începuse să cânte la orgă. Se pregătea de un recital.

Altădată părintele s-ar fi așezat pe un scaun și l-ar fi ascultat în extaz. Astăzi, însă, *Toccata și Fuga* în Re minor de Bach nu aveau asupra lui niciun efect.

Ca și Warren, Manfred Sutton se făcuse și el cui după percheziția de la clinică.

Asistase seara la o conferință despre rolul Lunii în formarea Pământului. Tot ce auzise îi păruseră niște bazaconii. Întăritat de câte ineptii debitaseră cu emfază vorbitorii, intrase primul în sala unde era organizat un cocteil. Fără să guste din tarteles cu icre, cu somon, cu paté de găscă cu care fusese îmbiat, se repezise la bar, începând să dea peste cap pahare cu whisky, cu gin, cu votcă, cu martini, spre perplexitatea celui care îi turna băuturile.

În curând se clătina pe picioare și barmanul de-abia îi mai înțelegea comenzile.

Dacă Sutton arăta caraghios în halat, în smocking era de tot hazul.

Într-o clipă de luciditate, văzând cum cei din jur se uită curios la el, unii de-abia stăpânindu-se să nu izbucnească în râs, se hotărî să plece acasă.

Ajunse cu liftul la parcare de la subsolul hotelului Hilton. De-abia își găsi mașina, atât era de amețit. Dar, când să urce la volan, lângă el apăru Pinketts. Roșu de mânie.

— Asta ar mai lipsi, să te urci la volan în halul în care ești!

— Aș! N-am... n-am... nimic.

— Ce te-a apucat? N-avem destule belele?

Din nou Sutton păru să se trezească. Se agăță de partenerul lui. Pe chip avea o expresie înspăimântată.

— Mi-e frică, asta m-a apucat. Mi-e o frică îngrozitoare. Ne paște o mare primejdie. Ești inconștient dacă nu-ți dai seama de asta!

Regreta pentru că-l primise pe Emanuel cu atâta ușurință lângă el, ca pe un ucenic pe care să-l sfătuiască în ale vieții.

Ce drept avea să înrăurească destinul acestui băiat care pătimise atât de mult? Ce să-i spună? Să-l îndemne să urmeze, la rândul lui, o cale în sânul Bisericii, unde și-ar fi găsit alinarea și-ar fi uitat prin ce trecuse? Să facă legământul de supunere, castitate și sărăcie? Cu siguranță, l-ar fi ascultat, așa cum îl asculta în toate. Îl copleșea încrederea pe care i-o acorda acest copil special. Dar oare cariera ecleziastică îi era adevărata menire? Dacă se va căi mai târziu? Nu-l vedea acceptând smerit dogmele care i s-ar fi prezentat. De câte ori se confrunta cu o problemă, despica firul în patru. Nu era mai bine să-i lase deplina libertate de a-și descoperi singur vocația și de a o apuca pe un drum sau altul? Iar el doar să-l supravegheze, fără o implicare directă?

Degeaba se frământa părintele Pascal în ceasurile sale de solitudine. De nicăieri nu venea un răspuns la întrebările pe care și le pune.

Prima oară vorbise cu Albert Pinketts.

Când se dusesse a doua oară la clinică îl cunoscuse și pe Manfred Sutton. Acesta i se păru vag familiar. Unde-l mai întâlnise?

De-abia după ce se frământă o zi întreagă se dumiri.

Nu-l mai întâlnise niciodată. Dar îl văzuse la televizor în urmă cu vreo zece ani. Excelenta lui memorie îl mai ajutase încă o dată.

Într-o seară dăduse drumul la televizor, dornic să urmărească o emisiune de știință. Era înnebunit după emisiunile prezentate de către Stephen Hawking și Michio Kaku. Iar Morgan Freeman își juca rolul vieții ca gazdă în documentare științifice. Celebrul actor fusese prezent în seriale ca *Prin gaura de vierme*, *Morgan Freeman și spațiul cosmic*, spusese pasionant *Povestea lui Dumnezeu*.

Își luase o bere și se instalase comod într-un fotoliu, bucuros că în noaptea aceea nu trebuia să alerge după vreun criminal. După ce urmări teoria acceptată de către cei mai mulți despre Big Bang, nașterea Universului în urma unei explozii colosale a unui grăunte cu o energie infinită, și află uluit cât de rapid se populase cosmosul, cum apăruseră stelele și planetele, despre expansiunea lor, despre mărirea distanțelor dintre galaxii, sau despre eventuala lor colapsare, potrivit unei alte teorii, pe ecran apără figura lui Manfred Sutton. După înfățișare nu l-ai fi crezut un savant. De altfel, după cum el însuși declara, nici nu se considera așa ceva, era doar un om îndrăgostit de știință, un autodidact care făcuse o descoperire extrem de importantă, poate cea mai importantă descoperire din istoria omenirii, și ținea morțiș s-o comunice tuturor.

„E minunat”, spusese el, „să știm care ne este originea, cum am evoluat, dar și mai grozav ar fi să aflăm când ne va veni sfârșitul și cum.” Moderatorul îl întrerupsese îndată: „Așa ceva nu se poate nici măcar aproxima.” „Ba nu, deja s-a aproximat. Când Soarele își va epuiza combustibilul va deveni o gigantă roșie. Gravitația lui va slăbi și flăcările lui vor pârlă planetele care îi sunt mai aproape, Mercur și Venus. Nu va trece mult și Pământul va avea aceeași soartă. Mă rog, vor mai trece miliarde de ani până atunci. Asta ar fi un final

optimist. Poate că, până atunci, ne vom refugia pe un alt corp ceresc. Mă îndoiesc că mai apucăm.” „De ce?” „Peste 300.000 de ani Pământul nu va mai exista.” „Cum așa?” „Spre noi se va îndrepta un asteroid de trei ori mai mare decât cel vinovat de dispariția dinozaurilor acum 65 de milioane de ani. S-a estimat că acela avea un diametru de zece kilometri. Un nor uriaș de praf a acoperit atunci multe luni lumina Soarelui. Dintre viețuitoare, cei mai afectați au fost dinozaurii. Murind plantele, dinozaurii ierbivori n-au mai avut cu ce se hrăni. Ca urmare, nici cei carnivori n-au mai avut hrană. Atunci au pierit 70% din formele de viață. Acum viața va dispărea total. S-ar putea ca planeta să se facă și ea țandări. Polii magnetici se vor inversa. S-ar putea ca miezul Pământului să țâșnească la suprafață și să se împrăstie în spațiu. Mările se vor evapora. Calotele polare vor dispărea. Planeta va căpăta o altă traiectorie, așa cum deraiază un tramvai de pe șine. S-ar putea îndrepta spre Soare, sau ar putea părăsi sistemul solar, rătăcind prin Calea Lactee, izbindu-se de alți aștri. S-ar face țandări. Nimic n-ar mai aminti de ce-a fost odinioară.”

Moderatorul își cam pierduse aplombul. Siguranța cu care vorbea preopinentul său îi clătina scepticismul.

— Dar de ce de atunci nu ne-a mai lovit vreun bolid?

— Ba ne-au mai lovit mulți, dar nu au fost de mari dimensiuni. Amintiți-vă de meteoritul tungus. Avem mare noroc cu Jupiter.

— Cu planeta Jupiter?

— Da. Acest gigant gazos n-a permis ca diverse corpuri cerești să se abată asupra noastră. Cineva l-a comparat cu o bătă de baseball care azvârle în afara sistemului solar orice asteroid, meteorit, cometă care se îndreaptă spre noi. E ca un paznic al spațiului cosmic.

Era vădit că moderatorul nu mai înțelegea nimic.

— Și atunci unde este bolidul care ne va lovi?

— Nu-l vedem încă. El se va desprinde dintr-un uriaș corp ceresc în urma unei ciocniri.

— Cum de știți că va apărea o astfel de... hai să-i zicem ghiulea, care să se-ndrepte spre noi?

— Prin calcule. Ani de zile de calcule.

— Dar de ce alți astronomi n-au semnalat posibilitatea unui astfel de pericol?

— Doar v-am spus: meteoritul acela încă nu s-a format. Prin urmare, n-aveau cum să-l observe prin telescoape, nici măcar cu ajutorul telescopului spațial *Hubble* sau prin intermediul sondelor spațiale.

— Și totuși... E doar o supoziție...

— Haideți să vă dau un exemplu. În Univers mai există și o altă materie decât cea pe care o cunoaștem, din care suntem făcuți noi și tot ce e în jurul nostru. Cei mai mulți o numesc *materie neagră*. Ea poate fi pusă în evidență numai prin formule matematice. Sunt locuri în Univers în care ar trebui să existe aștri, dar locurile acelea par neocupate. Eroare. Acolo există ceva pe care noi nu-l zărim.

Moderatorul nu știa dacă să rămână sau nu serios.

— Și noi nu putem să ne împotrivim acestei amenințări?

— Ce, vreți să-l trimiteți pe Bruce Willis ca să detoneze stânca aia care se va prăvăli peste noi, ca în filmul *Armageddon*? Imposibil!

— Dar Jupiter de care ați pomenit?

— De data asta își va rata lovitura.

— Sigur?

— Mai mult ca sigur.

— Atunci nouă ce ne mai rămâne să facem?

— Nu ne mai rămâne decât să ne așteptăm sfârșitul. Mă rog, nu noi, urmașii urmașilor noștri.

Moderatorul îi mulțumi lui Manfred Sutton pentru participarea la emisiune. Acesta ieși semeț din platou.

Imediat începură să sune telefoanele. Savanți din întreaga lume desființară în cuvinte dure teoria cercetătorului autodidact. O gogoriță, o născocire care nu și-ar găsi loc nici într-un SF, produsul minții unui șarlatan sau a unui nebun... O crasă necunoaștere a legilor care guvernează mișcarea astrelor... Rușine celor care acceptă să difuzeze la ore de maximă audiență astfel de elucubrații care înspăimântă populația! Presa e în cădere liberă, emisiunea asta e o dovadă clară a lipsei de profesionalism. Iată la ce se pretează jurnaliștii în goana lor după senzațional și după rating!

De atunci, Warren nu mai auzise de Manfred Sutter. Cum de-și făcuse apariția în clinica *Renaissance Salon* din Barintown?

Flerul lui de copoi cu ștate vechi de serviciu îl avertiza că la clinica aceea el era vioara întâi.

Paginile rămase de citit din cartea aceea veche se împuținaseră.

Ar fi putut să le termine într-o noapte. Dar părintele Pascal prefera să le parcurgă încetul cu încetul, zăbovind câteodată asupra unor fraze ca și cum ar fi dorit să le memoreze. Deseori își întrerupea lectura, își ridica ochii de pe text, fără să se uite la ceva anume. Era complet răvășit.

Iar antidepresivele nu-și făceau efectul.
Și nici somniferele.

...pe unul dintre puținele dâmburi din jurul Nazaretului. Erau aceiași din șură. Ezechiel însă era înverșunat împotriva lui Iisus, cum nu mai fusese niciodată.

— Te dai mare, hă! Zbori prin aer? Te crezi mai presus decât noi? Pe el! Hai să-i scoatem gărgăunii din cap!

Se repezică la un semn asupra lui, ca un stol de păsări de pradă. Iisus rămase inert, neînțelegând nimic din ce se petrece în jur. Îi sfâșiară cămașa, i-o traseră pe cap, îi scoaseră sandalele pe care astăzi le avea în picioare. Rămăsese complet gol.

Ezechiel chicoti văzându-i pe omoplat în dreptul inimii, patru alunițe puse în cruce.

— Iată semnul – pedeapsa e pe măsură.

Iisus continua să se uite la ei fără să înțeleagă. Doar un cucui care îi crescuse în creștetul capului continua să-i aducă aminte de scena din șură. Oare unde se lovise?

— Măi băieți, potoliți-vă, protestă el cu glas moale.

Dar aceștia erau din ce în ce mai ațâțați.

— O să fii pedepsit după cum meriți!

De unde scosese crucea aceea din lemn? Când o pregătiseră? Cine avusese răbdarea și măiestria s-o meșterească?

Îl doborâră la pământ, suflând din greu, cu ochii scoși din orbite – oare nu gustaseră din nou din praful acela blestemat? Oare nu erau iarăși sub vraja lui?

Apoi îl răstigniră pe cruce, răsând, înghiontindu-se, îndemnându-se unul pe altul să-i lege mâinile, picioarele, cu frânghii trainice, cu noduri temeinate. După care se opintiră și ridicară crucea, punând-o cu un capăt într-o groapă deja săpată – cum de n-o văzuse până acum?

Aruncară pământ ca să astupe groapa, îl bătuciră bine, apoi începură să se hlizească bezmetici, ca și cum ar fi realizat o faptă

măreață.

Iisus respira tot mai greu, dar tot nu-i venea să creadă că tovarășii lui de joacă, la care ținea, în ciuda a tot ce pătimise din pricina lor, îi hărăziseră o batjocură de care numai romanii erau în stare, lor plăcându-le să-i crucifice pe tâlhari și pe ucigași și pe falșii profeți, ca să fie de învățătură de minte tuturor celor aplecați spre rele.

— Iartă-i. Doamne, că nu știu ce fac!

Se mai hliziră o vreme în jurul lui, apoi plecară spre casele lor. De-abia spre seară un păstor îl descoperi, abia mai trăgându-și suflarea. Cu un cuțit îi tăie legăturile, îl așeză pe pământ, și-i dădu să bea apă dintr-un ulcior.

— Cine ți-a făcut osânda asta?, întrebă el, nevenindu-i să creadă că aieva era făptura aceea pe care o salvase din ghearele morții.

Iisus îi mulțumi, dar nu mai zise nimic altceva pe drumul spre casă, oricât încercă bărbatul să obțină vreo lămurire.

În aceeași seară, toți cei care îl pusese pe cruce pe Iisus se îmbolnăviră dintr-odată de o boală pe care nici un vindecător nu știu să spună ce e. Și nu trecură trei zile până când și ultimul dintre ei sfârși în chinuri groaznice. Iar Iisus îi plânse cu lacrimi de sânge.

Părintele se tulbură și mai mult. Dar nu din pricina acestei crucificări, o prevestire a celei care avea să urmeze, cu piroane bătute cu ciocanul, în mâini și picioare, sfărâmând oase, provocând hemoragii. De-abia aștepta dimineața ca să verifice un gând care nu-i dădea pace.

Însă în zori n-avu timp – la biserică sosiseră mai multe ajutoare pentru o zonă care suferise cumplit de pe urma unui uragan. Contabiliză baxurile de apă minerală, cutiile cu conserve, îmbrăcămintea și alte provizii aduse de oameni generoși, și organizează grabnic un transport, astfel încât aceste lucruri trebuincioase existenței să ajungă în bună stare la cei năpăstuiți.

De-abia spre seară reuși să obțină confirmarea unei observații pe care o făcuse mai demult. Intră peste Emanuel în baie, ca și cum nu și-ar fi dat seama că aceasta este ocupată, descoperindu-l pe băiat sub duș. Își ceru iertare și închisese ușa la loc. Simți nevoia să se rezeme de un perete. Pe omoplatul stâng al lui Emanuel erau patru alunițe dispuse în cruce. Le remarcase și în prima zi în care îl cunoscuse. Acum avea certitudinea.

Deși de-abia ieșise din biserică, se reîntoarse și îngenunche în altar, cu mâinile încleștate pe parapetul de lemn. După aceea se aruncă pe jos, cu brațele în lături. Se

rugă îndelung, presimțind că se apropie o nenorocire. De altfel, pentru prima oară, zărea umbre neliniștitoare prin ungherele bisericii, iar flăcările lumânărilor tremurau, deși nu se simțea nicio adiere. Parcă un duh neprietenos țesea în jurul lui o plasă în care râvnea să-l prindă ca să-i secătuiască puterile.

„O, Doamne, cu ce ți-am greșit? *Salvate animam meam!*”

Într-un târziu se ridică de pe jos și se duse în casa parohială. După ce se spălă, păși amețit spre pat. Durerea de cap era insuportabilă. Se îmbracă în pijama și se vâri în așternut. Deși afară continua să fie cald, lui îi era frig, tremura de-a dreptul, așa că se înveli cu încă o pătură.

Și totuși, după câteva minute, întinse mâna după carte.

În deseale lui viziuni din timpul somnului, era în multe locuri, dar nu-l vedea nimeni.

...Pe treptele Marelui Templu era o mare înghesuială. Credincioși se înghesuiau să aducă jertfe prin care să obțină iertarea celui Atotputernic. Negustorii de păsări și de animale își laudau marfa. Zarații zornăiau monedele de pe tarabele lor. Preoți în odăjdii scumpe treceau grăbiți la treburi necunoscute muritorilor de rând.

Mirosuri iuți se amestecau cu altele dulci.

Fumul se ridica din vasele unde ardeau viețuitoarele sacrificate.

Degeaba îi trăgea de haine. Nimeni nu-i acorda nicio atenție, de parcă n-ar fi existat.

Sau se vedea pe o corabie care înfrunta o furtună. Trăgea și el de frânhii laolaltă cu marinarii, ca să strângă pânzele ude de la ploaie și de la valurile uriașe. Striga și el, dar nimeni nu-l băga în seamă. Cum de nu era auzit, cum de nu-i simțeau trupul de care se loveau în vânzoleala lor?

Sau se afla în mulțimea care participa la o încăierare a unor gladiatori cu animale sălbatice. Arena era stropită cu sânge. Bărbați și femei urlau ațățați, ridicându-și brațele spre cer. Degeaba țipa și el ca să se oprească spectacolul cumplit. Nu i se arunca nicio privire. Doar el își auzea glasul.

Nici dacă se pomenea pe un câmp de bătălie nu reușea să se facă văzut. Zbârâneau săgeți prin aer, săbii se încrucișau de săreau scânteii, sulițe se înfingeau în trupuri, cai cădeau zdrobindu-și călăreții sub povara lor. Se auzeau vaiete, îndemnuri la atac, o larmă de sfârșit de lume. Nicio armă nu-l atingea, ca și cum ar fi fost un duh pe care nimic nu-l putea vătăma...

Alăturat unor cete de pelerini, mergea în rând cu ei, intonând aceleași rugăciuni, oprindu-se din loc în loc ca să atingă țărâna cu fruntea. Zadarnic le adresa vreo vorbă, niciunul nu avea vreo tresărire cum că i-ar asculta spusele.

Se trezea lac de sudoare, pe rogojina lui, alături de ai săi. Se întreba cum de pot dormi atât de liniștiți când el se frământa, gemea, se chinuia în timpul somnului, pentru că nimeni nu-i simțea prezența în visele care îl bântuiau, de parcă încă n-avea acea putere care avea să vină odată și-odată.

Era obișnuită ca ea să pună întrebări.

Își lua interlocutorul cu binișorul, până îi adormea vigilența. Care-i sunt primele amintiri din copilărie, cine i-a înrăurit viața, ce l-a determinat să-și aleagă cariera...

Începutul unei conversații amicale.

Cel din fața ei își spunea: „O găsculiță. O mănânc cu fulgi cu tot.”

Treptat-treptat, însă, ceva se schimba. Rămânea la fel de surâzătoare, vorbea la fel de calm, fără să ridice vocea, dar dezvăluirile pe care le cerea îi provocau celuilalt o tot mai mare neliniște.

Pentru că nu aborda pe nimeni înainte de a se documenta la sânge.

Așa îl demascase pe un dezvoltator imobiliar care spăla bani pentru a-și spori averea, așa îl prinsese și-l dăduse pe mâna poliției pe un traficant de droguri, așa adusese la cunoștința opiniei publice matrapazlăcurile unor funcționari de la primărie.

Cazuri care stârniseră vâlvă, dar nu erau de Pulitzer.

De-abia acum putea să dea lovitura.

Era însă o condiție: trebuia să scape din încăperea unde fusese sechestrată.

Niciodată nu fusese în fața unei provocări mai mari.

Însă pesimista Jill Harris câștiga teren în fața optimistei Jill Harris.

Bine măcar că n-o torturau ca s-o facă să vorbească. Nici n-o mai țineau în întuneric.

Încăperea în care o mutaseră după descinderea polițiștilor avea doar un pat. Pereții erau capitonați. Dacă ar fi vrut să-și curme zilele izbindu-se de ei, n-ar fi avut nicio șansă să-și facă vreun rău. Mai mult ca sigur niciun zgomot de-aici nu răzbătea în afară.

O uimea cât de multe putea să observe într-o cameră cu obiecte puține. Într-un colț o grămăjoară abia vizibilă de praf, de pe tăblia patului se desprinsese în câteva locuri vopseaua, perna crăpase puțin pe la cusături...

În condiții normale n-ar fi observat astfel de lucruri. Dar trebuia să se gândească la ceva. Altfel mintea i-ar fi luat-o razna.

O hrăneau, o lăsau să folosească toaleta, îi permiteau să se spele, fiind dusă într-o sală de baie minusculă. Doar

atunci scăpa de cămașa de forță. Își făcea nevoile, își biciuia trupul cu apa de la duș sub privirile impasibile ale zdrahonului cu ochi porcini care veghea ca nu cumva să profite de ocazie și să-și facă seama.

Oare la ce se gândea matahala uitându-se la o femeie goală cu trupul perfect? Nu încercase niciodată s-o abuzeze. Acționa numai potrivit ordinelor primite de la stăpânii săi.

Doi omuleți care, din când în când o vizitau și îi puneau întrebări.

„Cine știe că ai venit la clinica noastră? Ce știi despre activitățile de-aici? Cum ai aflat de noi?”

Un interogatoriu purtat pe un ton politicos.

Ea rostea aceleași și aceleași fraze: „Sunt Jill Harris. Lucrez la *Barintown News*. Am venit aici pentru un test de sarcină. La doctorul Fred Barney. Un drăguț.”

Nu mai spunea nimic altceva. Parcă era un militar căzut în mâinile inamicilor și recita textul pe care fusese învățat să-l rostească într-o astfel de împrejurare: „Sunt Mike Mallory din armata SUA. Număr matricol 121458.”

Cei doi nu-și pierdeau răbdarea. O asaltau cu aceleași întrebări. La care ea repeta aceleași cuvinte. Întrebându-se cât va mai dura acest spectacol grotesc.

Oare o căutau? Oare aveau s-o găsească?

Din nou pesimista Jill Harris dădu un răspuns nemilos: „Nu.”

Barintown – un oraș ca multe altele, cu aceleași probleme pe care le are orice altă urbe.

Țevile de canalizare s-au învechit, trebuie înlocuite pentru că pe multe străzi se produc inundații.

Și rețeaua de gaze se confruntă cu probleme și în câteva rânduri puțin a lipsit ca explozia unor acumulări de metan să nu provoace explozii devastatoare.

Cei dornici să folosească bicicletele cer mai multe piste pentru a se deplasa în siguranță, nu strecurându-se printre mașini.

Posesorii de automobile solicită mai multe spații de parcare. Părinții vor mai multe locuri de joacă pentru odraslele lor. Ecologiștii reclamă inexistența unui plan viabil de reducere a poluării.

Numărul celor fără adăpost e în creștere și în curând vine iarna, și iarăși prin ganguri se vor găsi trupuri înghețate.

În multe zone au apărut gropi pe străzi.

Banii sunt puțini și trebuie drămuți cu grijă. Nu știi de care proiect să te apuci mai întâi.

Dar cu așa ceva se confruntă orice oraș.

Însă nu orice oraș are la marginea lui un câmp pe care să se fi descoperit douăzeci și patru de cadavre.

Nu în toate orașele locuitorii se uită cu teamă în jurul lor atunci când ies din case, scrutându-se unii pe alții, ca nu cumva să fie atacați.

Nu în toate orașele un criminal atât de periculos se află în libertate.

Poate fi oricine. Bărbatul cu tatuaje pe brațele lui de culturist, distinsul domn cu înfățișare de profesor universitar, aparent inofensivul tânăr care livrează pizza la domiciliu.

Mai e puțin până se instalează panica. Iar atunci nimeni nu va ști de ce e în stare să facă o comunitate înspăimântată. S-au mai văzut cazuri în care oamenii au luat-o razna și s-au transformat în horde care au devastat magazine, au incendiat mașini, s-au înjunghiat unii pe alții.

Nu-ți trebuie antene speciale pentru a desluși apropierea unui coșmar.

Emanuel venise de la școală într-o bună dispoziție molipsitoare.

Văzându-l atât de voios, părintele Pascal uită de grijile sale. Mai era și o zi în care durerile se milostiviseră de el și nu-l mai chinuiau atât de tare.

— Ce-i, copile? Ce s-a întâmplat?

Se așează pe un scaun în fața preotului care stătea la biroul său.

— Astăzi, drept recompensă pentru că unii dintre noi, în vacanță, am lucrat la ierbarul școlii, am ajutat la reparațiile din sălile de cursuri, am vopsit dulapurile unde ne ținem lucrurile, ne-au proiectat un film documentar despre nașterea Universului. Cu Michio Kaku ca prezentator. Un astrofizician.

— Am auzit de el.

Părintele simți o împunsătură în inimă – precis nu avea să urmeze o discuție prea plăcută.

— Ați auzit de el? Mare om. Tobă de carte. Și foarte simpatic. Și mai știe să și vorbească pe înțelesul tuturor.

Trebuia să parze lovitura din start, pentru a nu fi prins pe picior greșit.

— Și ce te-a impresionat de ești atât de surescitat?

— Părinte, în documentarul ăsta e vorba despre Big Bang. Despre uriașa explozie care a avut loc acum 3,7 miliarde de ani în urma căreia au apărut toate câte sunt.

— Da. Energia acumulată într-o particulă infimă s-a transformat în materia care a populat întregul cosmos. Totul într-o milionime de milionime de milionime de milionime de secundă, dacă ții bine minte. Toată energia care va exista vreodată provine din acea explozie.

Emanuel se uită la el intrigat.

— Ați văzut și dumneavoastră documentarul ăsta?

— Nu. Am văzut altele cu același subiect. Și am citit.

— În primii 380.000 de ani a apărut hidrogenul. Pe urmă alte elemente ușoare, ca heliul și litiul.

— Iar datorită gravitației au apărut galaxiile. Prin comprimarea norilor de praf și gaz.

— Da, părinte, da... Dar totul era lăptos. Ca o supă. Nu se vedea nimic. De-abia pe urmă au apărut stelele.

Cineva a comparat momentul acela cu aprinderea luminilor în bradul de Crăciun.

— Minunată comparație!

— Apoi s-au format și planetele, din reziduuri cosmice, din praf și resturi de la formarea stelelor. Dar mai aveau să treacă miliarde de ani până când să apărem noi. Și, de fapt, noi suntem pulbere de stele.

Părintele se întreba cum de reținuse atâtea lucruri.

— Și galaxiile astea sunt într-o goană teribilă, sunt într-o continuă expansiune. Nu se știe dacă ea va dura la infinit și Universul va sfârși cu un mare îngheț, sau dacă toate corpurile cerești se vor contopi printr-o mare implozie.

— Ei, până la urmă o să se afle ce se va întâmpla. Dar asta nu ne privește pe noi – mai e până atunci.

Emanuel se uită la el cu ochi mari.

— Dar ce-am aflat azi contrazice *Facerea* din Biblie.

— Cum așa?

— Dacă totul a început cu acest Big Bang, unde mai e locul lui Dumnezeu în această poveste?

Părintele îl privi muștrător.

— Copile, copile... Dragul meu... Nu te lăsa ispitit de îndoieli... Prin urmare, savanții tăi spun că totul a început cu o mare explozie. Ca și cum ar fi explodat o bombă de o putere colosală, cum nici nu ne putem închipui.

— Da.

— Dar minunații tăi învățați ți-au spus și cine a aprins fitilul?

De câte zile era sechestrată?

N-avea nicio idee. Puteau fi zile sau săptămâni. Se plictisea îngrozitor. Știa în amănunțime decorul în care se afla.

Într-o zi – sau într-o noapte – își aduse aminte de un reportaj despre Ermitaj. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, pânzele și sculpturile muzeului fondat de către Ecaterina a II-a fuseseră evacuate dincolo de Munții Urali. Clădirea devenise un adăpost pentru locuitorii Leningradului pe care nemții îl asediaseră aproape nouă sute de zile.

După multe săptămâni de la sfârșitul războiului aveau să revină comorile de artă care îi aduseseră faimă Ermitajului. Mai întâi, însă, clădirea trebuia reparată.

Și totuși, muzeul nu ducea lipsă de vizitatori.

Un bătrân muzeograf organiza tururi ghidate.

Îi conducea pe pasionații de artă prin sălile goale și neîncălzite și le vorbea cu însuflețire.

— Aici puteți vedea o minunată lucrare a lui Tintoretto – *Nașterea lui Ioan Botezătorul*. Femei trebăluiesc în jurul noului-născut. Lăuza încă nu și-a revenit din chinurile facerii și se odihnește în pat. Fericitul tată contemplă cam derutat întreaga scenă. Predomină culoarea roșie, ca o prevestire a sfârșitului cumplit care îl așteaptă pe pruncul alăptat la sânul unei doici.

Dincoace este un Tizian – *Sf. Sebastian*, cel străpuns de săgețile romanilor. În prim-plan martirul, iar fundalul sugerează o învălmășeală ca de furtună. Natura însăși pare să se fi dezlănțuit din pricina supliciului.

Caravaggio cel sumbru a cunoscut și momente de intensă fericire. Aici puteți să-i admirați *Cântărețul la lăută*. Însuși maestrul o considera cea mai bună lucrare a sa. Tabloul exprimă seninătatea pe care o aduce arta atunci când cântă iubirea. Flori, fructe pe masă, partituri, o vioară... Nimic amenințător.

Să mai mergem câțiva pași. Acum iată-ne în fața unei pânze care pur și simplu îți tulbură simțurile. Nu numai pentru că înfățișează o superbă femeie goală, pe *Danae*. Patul cu baldachin pe care e așezată, pernele din jurul ei, catifeaua care acoperă o masă de lângă ea

transformă decorul într-o ambianță potrivită pentru cele mai mari desfătări. Rembrandt a izbutit să surprindă cu finețe moliciunea unui trup și a obiectelor din jurul lui.

Aici e un El Greco. *Sf. Petru și Sf. Pavel*. Doi bărbați care se uită la noi fără să ne vadă, cufundați în ei înșiși. Ce zăresc în sufletele lor pare cu mult mai important decât tot ce este în jur.

Cu *O propunere jenantă* de Watteau pătrundem într-un alt univers, bucolic, arcadian, în stilul strălucitoarelor sărbători galante. Șăgălnicie, badinerie, o oarecare frivolitate...

În sala următoare vom admira tapiserii lucrate cu multă migală...

Explica meșteșugul fiecărui artist, modul în care combina culorile, temele pe care le aborda, oferind și detalii biografice, unele dintre ele picante.

Bătrânul descria cu o asemenea putere de evocare tablourile printre care trăise, încât cei care îl ascultau aveau impresia că într-adevăr le văd. Ca printr-un miracol, pereții goi, jupuiți de tencuială se acopereau cu pânze de o frumusețe care-ți tăia respirația.

Amintindu-și de bătrânul muzeograf, începu și ea să proiecteze pe pereții albi diverse imagini încântătoare din copilăria și adolescența sa. Atunci fusese cu adevărat fericită. Unde fuseseră ascunse până atunci acele scene încântătoare? Nu se mai gândise de multă vreme la ele.

Ea la trei ani într-o excursie în munți împreună cu părinții... Ea recitând, roșie de emoție, la o serbare... Ea sărutând pentru prima oară un băiat... Ea împreună cu prietene care făceau haz din orice... Ea la balul de absolvire a școlii...

Dintr-odată nu s-a mai simțit singură și înfricoșată.

Doamna Stephenson era supărată.

Un proiect în care se implicase cu trup și suflet amenința să eșueze. Nu-și permitea așa ceva – investise prea mulți bani, prea mult timp, prea multă energie. Încerca, totuși, să nu-i transmită celuiilalt starea de nervozitate în care se afla. Nu voia să-l demoralizeze.

Stătea pe o canapea din living. În dreapta ținea receptorul, în stânga strângea cu putere o piatră de culoare roșiatică luată de pe o etajeră. Când degetele i se albeau de efort, slăbea strânsoarea.

— Tot nu înțeleg cum de-au apărut astfel de piedici. Dar mă rog, să nu ne mai gândim la ele. Trebuie să continuăm ce-avem de făcut.

Ascultă răspunsul celui cu care vorbea la telefon. În același timp se ridică și aprinse un lampadar. Dintr-odată încăperea căpătă un aer mai prietenos.

— Și zici că proiectul e aproape de finalizare?

Probabil că primise asigurări în acest sens deoarece fața zbârcită i se ilumina.

— Bine, foarte bine... Dar trebuie mai multă atenție. Duceți calculele la bun sfârșit. Cooptați și alți specialiști. Mi-ar părea rău să vă sistez finanțarea. Cei care îmi administrează averea au început să pună întrebări.

Puse receptorul în furcă. Își continuă gânditoare jocul cu piatra.

Intrase în bibliotecă pe nesimțite.

Emanuel stătea la masa de lucru înconjurat de mai multe tomuri vechi. Dar nu le cerceta. Aproape zilnic căuta paginile lipsă din cartea aceea în limba franceză, tipărită în alt secol.

În fața lui se afla un pachet de cărți de joc. Părea extrem de concentrat. Luă una din teanc și o întoarse cu fața în sus. Era un as. După câteva clipe mai extrase o carte. Tot un as. Mai repetă de două ori aceeași mișcare.

Patru ași erau etalați în fața lui.

Îi privi câteva clipe. Îi puse la loc în teanc. Amestecă din nou cărțile.

Fără grabă începu o altă rundă de extrageri. De data asta, la sfârșitul ei, patru șeptari se aflau pe masă.

Neauzit, părintele Pascal se retrase cutremurat.

Sid Thatcher îl sunase spre sfârșitul zilei pe James Warren.

— Ce mai faci, James?

Acesta mormăise ceva din care se înțelegea ce mare chef de viață avea în clipa aceea. Tocmai participase la o întâlnire cu primarul. Acesta tunase și fulgerase. Nu-l văzuse niciodată pe Chris Darrell atât de pornit.

— Domnule Warren, se pare că te apropii de vârsta pensionării.

— Da, și?

— Ai început să dai rateuri. Vezi că sunt o groază care ar vrea să-ți ia locul.

Criminalistul se înfuriase.

— Dați-mi o hârtie și un pix!

— De ce?

— Să-mi scriu demisia.

Primarul se speriasse – dacă-l pierdea pe Warren putea să pună cruce unui nou mandat. N-avea cu cine să-l înlocuiască pe criminalistul care trăgea zi și noapte la jug.

Deveni dintr-odată numai lapte și miere.

— Dragul meu, n-o lua așa... Dar trebuie să dăm de capătul poveștii ăsteia. Locuitorii orașului nu mai pot fi ținuți în frâu.

Discuția lor se terminase în coadă de pește.

Auzi din nou glasul lui Thatcher în receptor.

— Ce vești mai ai?

— Nimic important.

— Am eu în schimb. Pot să trec pe la tine?

— Mda.

După o jumătate de oră stăteau în biroul criminalistului unde domnea aceeași harababură ca întotdeauna. Amândoi erau mai încercănați ca de obicei.

— Nicio știre despre Jill Harris?

Criminalistul se scărpină pe cap.

— Nu. Nu că i-aș duce dorul. Dar băgăcioasă cum o știu, să nu fi intrat într-o belea legată de cadavrele astea.

— N-o fi plecat într-o vacanță?

— Fără să spună în redacție? Ar fi dată afară imediat, oricât de bună ar fi ca jurnalistă. Patronii de ziare taie în carne vie.

— Parcă șefii noștri cum sunt? Să fi primit un pont și-l verifică în alt oraș?

— N-auzi că ai ei n-au habar de nimic?

Se scărpină din nou pe cap. Ce naiba avea? Să nu se fi molipsit de ceva de prin locurile sordide pe unde umbla câteodată.

— Am auzit c-ai făcut percheziție la clinică. Ai găsit ceva?

— Am găsit pe dracu'! Pierdere de vreme. Am făcut percheziția aia mai mult ca să le dau peste nas lui Albert Pinketts și lui Manfred Sutter. Prea se cred mari și tari. Își dau niște aere...

— Ce părere ți-au făcut?

— Niște pămpălăi cu pretenții de mari specialiști. Iar Sutter e dus cu pluta. Știi ce susținea acum zece ani?

— Știu.

Criminalistul sări ca propulsat de pe scaun.

— De când știi?

Doctorul îl potoli cu un gest.

— De ieri. Timp de cinci ore am umblat pe internet după amândoi.

— Eu n-am avut nevoie, l-am văzut în direct pe Sutter cum susținea la televizor fantasmagoria aceea. Acu' vreo zece ani. El m-a hotărât să nu trăiesc încă 300.000 de ani. N-aș avea niciun chef să văd cum cade bolovanul ăla din cer.

— O să râzi, dar mulți îl iau în serios.

— Fugi de-aici!

— E așa cum îți spun. A apărut și o sectă. *Ultimii ani* îi spune.

— Poetic! Ce mai vor și ăștia?

— Cer ca toți să ne pocăim... Bla bla bla... Și știi cine se numără printre adepții ei?

— Manfred Sutton.

— Era de la sine înțeleș. Și altcineva?

Avea să-și facă o rană dacă se mai scărpină pe cap.

— Nu știu.

— Albert Pinketts! zise doctorul triumfător.

— Îl credeam un om cu capul pe umeri.

— Da? Am găsit pe net o postare mai veche de-a lui. Am printat-o ca să ți-o arăt. Hai, citește!

Nu era mult de citit.

„Ieri seară reputatul cercetător Manfred Sutton a tras un semnal de alarmă la care omenirea ar trebui să ia

aminte. Peste aproximativ 300.000 de ani, un uriaș corp ceresc va lovi planeta și o va face țandări. Dacă va rezista impactului, Pământul va rămâne fără nicio formă de viață. Nici viețuitoarele din oceane nu vor scăpa. Poate doar câteva microorganisme vor supraviețui. Într-o evoluție de zeci de milioane de ani, din ele poate că vor apărea ființe din ce în ce mai complexe. Dar nimic nu garantează că oamenii vor mai stăpâni vreodată Pământul.

Prin urmare, sfârșitul omenirii va fi cumplit. Ne putem închipui groaza celor care vor fi pe planetă peste 300.000 de ani. Vor vedea cerul cuprins de o vâlvătaie care va pârloli totul. Aerul va deveni irespirabil. Strigătele oamenilor, urletele animalelor vor răsună pretutindeni. Trupurile se vor carboniza mai înainte chiar ca bolovanul acela să lovească Terra. Au fost multe momente de coșmar pe care le-a trăit omenirea. Acela din viitor nu va avea egal.

O să spuneți că nu putem face nimic, că asta e pedeapsa lui Dumnezeu. O să ziceți că asta nu ne privește pe noi, ci pe cei care vor trăi atunci. Ar fi vorba de încă o dovadă de egoism din partea seminției noastre.

De data asta nu mai e vorba despre înmulțirea irațională a populației. Malthus ne avertiza încă din 1798, în *Eseu asupra Principiului populației*, despre periclitarea traiului pe această planetă, din moment ce populația crește în progresie geometrică, iar mijloacele de subzistență în progresie aritmetică. El credea că sărăcia, bolile, epidemiile, războaiele restabilesc echilibrul necesar omenirii pentru a-și continua existența.

Dar nu la astfel de soluții trebuie să apelăm acum. E nevoie de ceva mai radical.

În condițiile în care peste 300.000 de ani Terra va trece printr-un moment dramatic, va trebui să alegem o altă cale. Fiindcă există o cale care îi poate scuti pe urmașii urmașilor noștri de trăirea unui eveniment de o asemenea violență și cruzime. Dar cine va avea curajul s-o urmeze?”

Warren îi înapoie doctorului coala de hârtie.

— Sunt nebuni! Sunt într-o dungă amândoi!

— Și ca ei sunt și alții.

Criminalistul se stăpâni să se scarpine iarăși.

— Dar ce vrea să spună cu calea aia?

— Mister total! Am căutat ore în şir şi n-am mai găsit nimic postat de Albert Pinketts.

— Curios! Foarte curios!

Căscară amândoi în acelaşi timp. Se uitară unul la altul şi, fără să-şi mai spună o vorbă, se ridicară de pe scaune şi ieşiră.

Warren îi mulţumi în gând colegului său că nu pomenise nimic despre noaptea aceea în care scăpase hăţurile şi se făcuse cui.

**Într-o zi, venind de la cumpărături,
Emanuel se abătu de la drumul lui obișnuit
și intră în Central Park.**

Dorea să se recreeze puțin printre florile care răspândeau un miros îmbătător, printre copacii în care se agitau păsări în căutare de hrană.

A văzut o scenă improvizată chiar lângă un loc de joacă pentru copii. În jurul ei erau vreo treizeci-patruzeci de oameni. Pe un banner atârnat între doi copaci scria cu litere stacojii: ULTIMELE ZILE.

Cineva cu glas melodios vorbea la microfon. Era îmbrăcat complet în alb. Doar la butonieră avea un trandafir roșu. Gesticula mai puțin decât alți oratori pe care îi cunoscuse la școală. Și își alegea cu grijă cuvintele, fără să se precipite, pe cele mai cu miez și mai însuflețitoare.

Timp de o oră a stat și Emanuel să asculte, mutându-și sacoșa dintr-o mână în alta. După care s-a repezit într-un suflet acasă, a dus cumpărăturile în bucătărie și a început să-l caute pe părintele Pascal. L-a găsit îngenunchat în altar, cufundat în rugăciuni. A așteptat respectuos să se ridice.

— Ce-i, copile, de ce ești așa de agitat? Ai mai văzut vreun documentar?

Emanuel n-a așteptat încă o invitație și a început să turuie ca și cum i-ar fi fost frică să nu uite ceva.

— Părinte, am aflat ceva care m-a lăsat cu gura căscată. Se pare că peste 300.000 de ani Pământul va fi lovit de un corp ceresc care îl va face fărâme. Un asteroid mai mare decât cel care a căzut pe vremea dinozaurilor. Vă închipuiți groaza celor care vor trăi atunci? Nu va mai rămâne nimeni în viață. Toți vor muri sufocați, arși de vii, înghițiți de ape...

— Omul în sutană îl privi șocat.

— Unde ai auzit balivernele astea?

— În parc. Un bărbat le vorbea oamenilor de pe o scenă. Un domn foarte serios. Le mai spunea...

— Ce le mai spunea?

— Că ar trebui să nu mai apară pe lume copii. Pentru ca atunci când se va petrece catastrofa, Pământul să fie pustiu și să nu sufere nimeni.

Părintele se închină de câteva ori.

— Și oamenii ce ziceau?

— Unii râdeau, alții ascultau cu luare-aminte...
Dumneavoastră ce ziceți?

Preotul își dresă glasul și se mai închină de câteva ori privind la crucifixul aflat deasupra altarului.

— Multe nerozii am auzit în viața asta lungă a mea. Dar asta le-ntrece pe toate. Numai un nebun ar putea susține o asemenea enormitate. De unde știe el ce va fi peste 300.000 de ani?

— Un astronom a descoperit asta.

— Un astronom? Un om de știință? Și printre ăștia sunt nebuni. Dar cum de n-am auzit de el? De ce nu se vorbește de cataclismul care ne pândește?

— Cel de pe scenă pretindea că totul este ținut ascuns pentru a nu-i speria pe oameni.

Părintele se înfurie.

— O aiureală! Auzi: să nu mai aibă loc nașteri! Să nu mai fie oameni! Omul este cea mai desăvârșită ființă creată de Dumnezeu, după chipul și asemănarea Sa. Cum să-i distrugi creația? Până și un copil ca tine înțelege că așa ceva ar fi o blestemăție! Dar cum de-l lasă pe un nebun ca ăsta să vorbească mulțimii într-un parc, unde sunt și copii?

Omul în sutană se închină din nou. Emanuel abia îndrăzni să răspundă în șoaptă.

— Așa e, dar dacă domnul acela are dreptate, e îngrozitor ce-i așteaptă pe cei care vor trăi atunci. Ar trebui să ne pese de ei.

Părintele se înfioră auzindu-l, dar nu mai zise nimic. Așteptă să vină cât mai repede seara. Cartea aceea veche îl aștepta.

...Apăruseră pe neașteptate într-o zi mai înnorată ca de obicei. Nu mai mulți de treizeci-patruzeci. Bărbați, femei, copii.

Negri ca tăciunii din vatră, cu părul sârmos și cârlionțat, cu nasurile turtite. Unii purtau în urechi cercei mari, de argint.

Se vedea că străbătuseră drum lung. De-abia își mai târau picioarele.

Arătau obosiți, murdari, flămânzi. Fețele le erau supte. Straietele lor viu colorate nu mai aveau strălucirea pe care o cunoscuseră când le croiseră mâini meștere. Atârnav zdrențuite și pline de pete pe ei.

Pe unii mai în vârstă îi purtau asini numai piele și os.

Și vorbeau o limbă pe care n-o înțelegea decât Samuel, care colindase prin multe ținuturi. Dar nici el n-o deslușea prea bine și-a trebuit deseori să dea din mâini ca o morișcă pentru a se face priceput.

— Vin de dincolo de apa cea mare de la Apus. Au fugit de urgia unui război care nu se mai termină de ani de zile. Acolo acum e foamete, și bolile îi seceră cu mic, cu mare. Au fost mulți care au pornit încoace. Doar atâția au mai rămas. Ne roagă să-i lăsăm să-și ridice corturile la marginea satului. Ne mai roagă să le dăm la schimb pâine, curmale, smochine, măslina. Ne dau pentru ele pietre prețioase pe care le scoteau din pământurile de unde au plecat. Promit să nu ne facă niciun necaz. Ar mai vrea să-i lăsăm și să-și pască oile și caprele pe pășunea noastră.

Așa le-a spus oamenilor după ce a vorbit cu bătrânul care îi conducea pe străini. După un scurt sfat între înțelepții din Nazaret, li s-a dat voie să facă popas acolo unde voiau. La urma-urmei, mulți dintre ei știau ce înseamnă bejenia.

La început n-au avut nicio supărare din partea lor. Veneau doar câteodată prin sat ca să facă schimbul de care se vorbise. Dar și în mica așezare mâncarea era puțină. Degeaba jinduiă femeile la pietricele acelea care-ți luau ochii, n-ai cum să cumperi la nesfârșit podoabe când nu ai ce pune pe masă.

Uneori puteai vedea pe ulițe plozi ai străinilor, care cerșeau. Desculți, murdari, cu nasuri care le curgeau tot timpul, plini de bube. Nu se alegeau cu mare lucru. Dar mulți îi priveau chiorâș. Așa ceva nu se mai pomenise aici.

Nu-i vizita nimeni pe pribegii ăștia care, în sfârșit, trăiau într-un loc unde nu mai vedeau cum oamenii se măcelăresc zilnic. Doar Iisus se ducea pe la ei după apusul soarelui și se așeza lângă focul mare aprins în mijlocul taberei lor.

Pe jos așezau diverse figurine din piatră și abanos. Idolii lor de la care cereau sprijin.

Vorbeau puțin – graiul le era melodios, ca al unei seminții care cunoscuse odinioară zile senine și îmbelșugate. Dacă încă mai erau la masă îl serveau și pe el cu un terci foarte gustos, cum nu mai mâncase niciodată.

Câteodată începeau să cânte. Iisus nu mai auzise ceva atât de răscolitor. Probabil erau cântece izvodite după ce-și părăsiseră căminele. O jale fără leac răzbătea din glasurile lor. Băiatul își puneă capul pe genunchi și asculta cu ochii închiși, copleșit de emoție. Prin minte îi defilau scene cutremurătoare, provocate de acea înlănțuire de sunete tânguitoare: bărbați schingiuiți înainte de a li se tăia capetele, femei violate până nu mai suflau, prunci ținuți cu capul în jos și spintecați dintr-o lovitură de sabie, animale și păsări fugind îngrozite

în toate părțile, case mistuite de flăcări, oameni luând calea pribegiei și mergând prin arșița zilei până cădeau de oboseală, tot mai departe de tărâmul unde văzuseră lumina zilei, unii despărțiți de părinți, alții de bărbații, de femeile, de copiii lor, tot mai departe, tot mai departe, risipindu-se în patru vânturi...

Într-o zi, larma îi scoase pe toți în ulița mare.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Înspre mulțimea adunată cu mic, cu mare se îndreptau câțiva dintre străinii care se opoșiseră lângă ei.

În fruntea lor pășea un flăcău de-al lor, cu brațele legate cu o frânghie. Când încerca să scape cu fuga, imediat cineva care ținea de capătul frânghiei o smucea cu putere.

Samuel s-a apropiat de straniul alai. A vorbit ceva cu unul dintre necunoscuții mai în vârstă. Apoi s-a întors spre ai săi.

— L-au adus pe cel care a dat iama în asinii noștri. Până acum ne-au dispărut patru. Vor să-l pedepsească în fața noastră.

Frânghia a fost smucită încă o dată, cu mai multă forță, și prizonierul a căzut în colb. De îndată câțiva dintre străini și-au ridicat ciomegele de care se sprijineau în drumurile lor și le-au abătut peste picioarele osânditului.

S-a auzit un pârâit de oase și un urlat îngrozitor. Cei din neamul lui Iisus au încremenit.

Ciomegele au lovit iar și iar corpul căzut care se zbătea. De la picioare loviturile s-au abătut asupra mijlocului, asupra brațelor, asupra pieptului... Ultima i-a zdrobit capul care s-a crăpat cu un pârâit sec.

Patru bărbați au ridicat trupul din balta de sânge și s-au îndreptat spre sălașul lor purtându-l pe umeri, ca și cum ar fi dus pe ultimul lui drum o mare căpetenie.

„Un mort trebuie respectat chiar dacă în viață a fost un ticălos. Moartea e cel mai mare mister.”

Cei care se uitau cum alaiul se îndepărtează încet gândeau ca și Iisus. Mulți aveau lacrimi în ochi. Chiar și stăpânii asinilor despre care nu mai avuseseră știre de mai multe zile.

Își începea întotdeauna ziua cu un ritual de la care se abătea numai atunci când serviciul nu-i permitea să-l respecte.

Se trezea cu noaptea în cap și, înainte chiar de a se duce la duș sau să-și ia micul dejun, se așeza într-un fotoliu în fața laptopului.

Accesa, folosind o parolă, lista cu persoane dispărute pe care FBI-ul o actualiza zilnic.

Era un tabel cu nume și prenume, cu data dispariției și care era situația fiecărui caz. Unii erau găsiți – sufereau de Alzheimer și nu mai știuseră să ajungă acasă, alții își luaseră câmpii pentru că nu se mai înțelegeau cu familia, erau și dintre aceia care aveau necazuri financiare și doriseră să li se piardă urma din pricina creditorilor. Mulți copii fuseseră uitați în cărucioare prin magazine și era o întreagă tevatură ca să se dea de părinții lor.

Mai erau cei răpiți, pentru care se pretindeau recompense.

Unii, însă, cu siguranță, fuseseră uciși. În special femei. Li se curmase viața după ce fuseseră violate.

În trei decenii – mii de dispariții din diverse motive. Doar câteva sute se întorseseră în căminele lor.

Și totuși el se încăpățâna s-o caute pe Bella Pakula pe care n-o mai văzuse nimeni exact din ziua în care împlinise nouăsprezece ani. Marea și singura lui iubire.

Cu ea petrecuse cele mai frumoase ceasuri pe care le poate trăi un tânăr cu o fată. Cu ea dorise să întemeieze o familie, să aibă o droaie de copii și să trăiască fericiți ca în basme, până la adânci bătrâneți.

Își dorise să împartă bucuriile și necazurile cu această caucaziană isteță și veselă.

Dar venise lovitura aceea năprasnică și dintr-odată lumea s-a prăbușit pentru el.

Degeaba a căutat-o poliția. Degeaba s-au oferit recompense celor care aveau informații despre ea.

Zadarnic a căutat-o și el, după ce-a devenit dinadins polițist, având la dispoziție mijloace de investigație tot mai sofisticate, pe măsură ce înainta în carieră.

A căutat-o și printre cadavrele descoperite la marginea orașului. Inutil. Nicio femeie îngropată acolo n-avea mai mult de 30-35 de ani. Ca, de altfel, nici bărbații.

Nimeni n-a aflat ce s-a ales de Bella, de parcă în urmă cu trei decenii ar fi înghițit-o pământul.

Poate că era chiar așa.

Și totuși el mai păstra o brumă de speranță și o căuta în fișierul acela cu nume necunoscute, sperând ca într-o zi, la rubrica unde era trecută ea, să descopere cum cineva a adăugat: CAZ CLASAT. PERSOANA A FOST REGĂSITĂ.

Până atunci el trebuia să-și ocupe timpul, să nu fie multă vreme singur, să muncească zi și noapte pentru a-și mai uita durerea pe care n-a putut s-o vindece, cu mulți ani în urmă, nici cu ajutorul alcoolului, nici în brațele altor femei.

Adică să fie un afro-american *workaholic*. Ba nu. Un negru obsedat de muncă.

Și iubitor de neologisme. Zece cuvinte noi învățate zilnic.

Iar când îi va veni sfârșitul, îl vor duce cu pompă la groapă. Colegii vor fi în uniformă de gală. Încordați și solemni. Toți cu mănuși albe. Se vor trage trei salve cu armele îndreptate în sus. „Prezentați arm’! Ochiți! Foc!” Un trompetist va suna stingerea. Îl vor saluta pentru ultima oară. Se va împături steagul înstelat care-i acoperise sicriul. Cu mișcări precise, îndelung exersate. Apoi el va fi înmânat...

Cui?

Poate lui Sid Thatcher, dacă va mai fi în viață. Nimănui altcuiva.

Nu dormea niciodată după-amiaza.

După prânz îi plăcea să-și bea cafeaua stând în picioare lângă o fereastră de unde vedea splendidul parc de pe domeniu. Gazonul perfect tuns, pâlcurile de trandafiri albi și roșii, tufișurile de buxuși. Un grădinar venea de două ori pe săptămână și aranja totul cu pricepere.

Tresări când sună telefonul. Puse ceașca pe pervaz și se duse să ridice receptorul.

— Da.

Ascultă cu luare aminte vreo zece minute. La sfârșit doamna Stephenson nu spuse decât atât:

— E bine. E foarte bine. Așa să faceți.

Nelly Stratchman nu putea lăsa lucrurile la voia întâmplării.

De o săptămână n-o mai văzuse pe Jill. De câte ori o suna pe mobil nu răspundea decât robotul. „Ai sunat la o viitoare câștigătoare a Premiului Pulitzer. Momentan nu pot răspunde. Lasă un mesaj.”

Îi lăsase mesaje până i se umpluse mesageria vocală. Nu primise niciun răspuns.

O sunase și la redacție. Nu știa nimeni nimic de ea, și colegii ei erau îngrijorați. Se dusese personal până la ziar – nu cumva frumoasa reporteriță și-a găsit pe altcineva și ei i-a dat papucii? Nu era în niciun birou de la *Barintown News*.

Fusese și acasă la ea. Îi sunase la ușă în disperare. O vecină de palier ieșise și-i spusese că n-a văzut-o de multe zile, „dar așa sunt ziariștii, umblă mult pe teren, de-aia fac ulcer, mănâncă pe unde apucă, numai mâncăruri nesănătoase de la fast-food-uri.”

Îi era dor de ea. Noaptea visa că o strânge în brațe la fel de aprig cum se întâmplase și în ultima noapte petrecută împreună.

Ultima noapte? Dă Doamne să nu fie așa! În fiecare zi își întreba colegii dacă aflaseră ceva despre ea. Unul dintre ei chiar o și repezise: „Ți-e gagică de întrebi atâta de ea?”

Îi întorsese iute spatele, roșie ca focul în obraji.

Trebuia să se liniștească și s-o ia metodic.

Când se întâlniseră ultima oară – ah, nu, nu ultima oară! – se ocupa de cazul cadavrelor descoperite la marginea orașului. Discutaseră mult despre asta – știa că o trage de limbă, doar nu era proastă! – însă nu-i spusese nimic important. Nu că i-ar fi ascuns ceva, dar polițiștii chiar nu aflaseră nicio pistă pe care să se avânte.

Și totuși, parcă îi zisese ceva care o interesase, o simțise tresărind lângă ea când îi spusese... ce naiba îi spusese... Fir-aș a dracului de uitucă!, a, da, că James Warren vrea să facă o vizită la *Renaissance Salon*.

Să se fi dus și ea acolo? Sub ce pretext? E cunoscută ca un cal breaz, ar fi dat-o în șuturi afară, de teamă să nu se vadă încondeiați într-un articol „vitriolant”, vorba criminalistului-șef.

Bine, s-admitem c-a fost acolo. A găsit ea o modalitate ca să se strecoare înăuntru și să stea de vorbă cu careva. Și după aceea? Unde naiba a dispărut? Doar nu și-o fi descoperit vreo boală și s-a internat.

Ei, aș!

Își aminti trupul perfect al jurnalistei, carnația ei splendidă, obrații ei plesnind de sănătate, și-și alungă imediat și acest gând.

Totuși, a doua zi, îmbrăcată în uniformă și dată din belșug cu *La Vie Est Belle* se înființă la *Renaissance Salon*. O întâmpină o recepționeră numai lapte și miere, deși arăta ca o luptătoare de Sumo...

— Ați venit în interes personal? Cu probleme de serviciu? Au mai fost colegi de-ai dumneavoastră pe-aici...

Nelly își zise că n-are de ce să meargă pe ocolite.

— O caut pe Jill Harris.

Recepționera își arcui sprâncenele.

— Pe jurnalista Jill Harris? Scuze, pe vestita jurnalistă Jill Harris?

— Da.

— N-a trecut pe la noi. N-a solicitat niciun interviu.

— Poate c-a venit pentru vreo problemă medicală.

— O, nu, aș fi știut. În registrul acesta sunt trecuți toți cei pe care i-au consultat doctorii noștri.

Bătu cu palma ei ca o lopată coperta unui catastif.

— Dar de ce o căutați?

— A dispărut de-acasă.

— Și tocmai aici credeți că o s-o găsiți?

În glasul femeii ironia era evidentă.

Nelly n-avea încotro, trebuia să plece cu coada între picioare. De-abia dispăru pe ușă și Alfred Pinketts se repezi la recepție.

— Ce-a vrut?

— S-a interesat de jurnalista Jill Harris. A întrebat dacă n-a trecut pe-aici.

— Da?

— A crezut că mă poate impresiona cu uniforma ei de rahat. Și mai trăsnea și a un parfum prost de-ți muta nasul din loc!

Urcându-se la volanul mașinii sale, un Ford Escort la mâna a doua, pe Nelly o podidi plânsul.

Era limpede, Jill o părăsise.

În drum oprise la un McDrive și își luase un Cheeseburger, un McFish și o plăcintă cu vișine.

La intrarea în bloc dădu nas în nas cu vecinul din apartamentul de dedesubt. Se salutară trecând în viteză unul pe lângă altul, bărbatul în vârstă uitându-se curios la el.

Auzise cum se răsturnase scaunul în noaptea aceea? Îl deranjase muzica dată prea tare?

Intră în apartament se dezbracă rămânând doar în chiloți și o bluză de corp. N-avea poftă de nimic, dar se sili să mănânce, ca să mai prindă puteri. Își luă o bere Miller din frigider, dar nu reuși s-o bea, nu mergea după plăcintă. Goli sticla în chiuveta de la bucătărie și o aruncă în coșul de gunoi.

Așa ar fi trebuit să facă și cu sticla de Jim Beam înainte de-a o bea aproape pe toată.

Făcu o serie de flotări și una de genuflexiuni. În urmă cu câțiva ani alerga zilnic măcar cinci kilometri. Acum se lenevise, nu-i mai ardea să se scoale în zori și s-o ia la goană pe străzi. Noroc că rămânea „un om subțire”, ca personajul lui Dashiell Hammett, un erou la care trebuia să privești de două ori ca să-l vezi o dată.

Făcu un duș și se vâri în pat. Nu reuși să adoarmă. Se duse din nou în bucătărie, luă o altă sticlă de bere și se instalează într-un fotoliu în fața televizorului. De data asta băutura rece nu i se mai păru respingătoare.

Încercă să se uite la reluarea unui meci de fotbal. Los Angeles Galaxy cu New York City. Unul dintre jucători introduse mingea în poarta adversă. Ca să-și manifeste bucuria începu să alerge pe tot terenul sugându-și degetul mare de la mâna dreaptă. I se făcu scârbă, așa că mută pe un canal care transmitea un film polițist. Până la un moment dat, reuși să urmărească intriga. Apoi adormi. Când se trezi, constată că nu mai recunoaște personajele și nici relația dintre ele. Între timp începuse un film de dragoste. Adormi la loc.

Visă ceva minunat – o zi în care în întreaga lume nu se auzi nicio împușcătură și nimeni nu muri înjunghiat, strangulat sau otrăvit. O zi în care numele domnișoarei

Bella Pakula nu mai figura la rubrica de persoane dispărute.

La ora opt dimineța era în biroul lui. În față avea o cafea adevărată, luată de la Starbucks. Și o mai avea și pe Samantha Key, o fetișcană care își închipuia că o să ajungă o mare criminalistă. Uniforma îi venea ca turnată. Odată cu ea, în aerul stătut al încăperii se simți mirosul unui parfum plăcut.

— Ce vrei? îi zise el fără chef, deși visul din timpul nopții îi mai alungase umoarea neagră de care era cuprins în special la primele ore ale zilei.

Fata nu părea să se intimideze cu una, cu două.

— Am stat toată noaptea și am purecat dosarele alea.

— Care dosare?

— Alea de la clinica *Renaissance Salon*.

— Și vrei ore suplimentare?

Fata cu ochii roșii de oboseală îi ignoră întrebarea pusă pe un ton batjocoritor.

— Am...

Criminalistul o întrerupse.

— Dar parcă pe dosarele alea trebuia să se uite altcineva...

— S-a uitat, da' mi-am zis să mă mai uit și eu.

— Bravo! Ți-am spus: n-am bani pentru ore suplimentare.

— Am cerut eu așa ceva?

— Atunci ce vrei?

— Am...

— Ai milă de mine!

Îl mânca din nou în creștetul capului. Fata îl privi surprinsă cum se scărpină cu degetele de la ambele mâini.

— Mai ești aici? Zi odată ce vrei!

— Am descoperit ceva ce poate fi important. Ceva in-nex-tri-cabil!

— Sau nu, mormăi criminalistul, uimindu-se de neologismul pe care îl folosisese fata. Nu cumva făcea mișto de el?

— Terenul pe care e clinica *Rennaissance Salon* e o donație.

— Da, și?

— Terenul a fost donat unei fundații condusă de către Albert Pinketts.

— Norocosul!

— Cea care l-a donat fundației *Concorde* este doamna Abigail Stephenson.

Warren uită să se mai scarpine.

— Cine?

— Doamna Abigail Stephenson.

— Ia dă-mi hârtiile alea încoace!

Se uită la ele mult, de parcă brusc uitase să citească.

— Și deșteptul care s-a uitat înaintea ta n-a observat chestia asta?

— De, a fost un volum mare de muncă... Iar femeile sunt mai atente, mai tipicare...

— Nu încerca să-l scuzi pe dobitocul ăla. Bravo...

— Ar mai fi ceva... Timp de câteva zile am supravegheat intrarea în clinică...

— Cine ți-a dat voie?

Fata se prefăcu a nu auzi întrebarea.

— Și am văzut intrând pe poarta ei un număr mare de oameni.

— Și ce-i cu asta? Clinica o fi inspirând încredere pacienților. I s-o fi dus buhul.

— Nu erau pacienți.

— Dar ce erau?

— I-am văzut pe unii prin parc, fumând, îmbrăcați în halate de doctori.

— Și?

— E un număr prea mare de doctori față de câți pacienți au.

— Zău?

— Și nu figurează pe ștatele de plată pe care le-am cercetat.

Warren se uită la ea cu admirație.

— Și te-ai întrebat ce caută acolo?

— Dumneavoastră nu v-ați fi întrebat?

Nu-i răspunse.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Samantha Key.

— Bravo, Samantha Key! Dar tot n-am de unde să-ți plătesc orele suplimentare.

— Pot să plec?

— Da. Nu.

Îl privi întrebătoare.

— Cu ce parfum te dai?

— *Carolina Herrera*.

— Miroase frumos. Să mai treci pe aici.

Fata ieși cu obrajii împurpurați de bucurie. Criminalistul privi la ușa închisă în urma ei și-și spuse că poate ar fi bine să se radă în cap, doar-doar o scăpa de mâncărimea aia insuportabilă.

Din nou hazardul avea să joace un rol în viața lui Fred Brown.

O urmărea de câteva zile.

Și era tot mai convins că fata pe care o căutase cu atâta disperare nebunul care pusese bomba lucra la un salon de coafură.

Salonul avea două încăperi – cea de la intrare, destinată bărbaților dornici să se radă sau să se tundă, următoarea fiind rezervată femeilor pentru a li se aranja părul în coafuri savante și în culori câteodată de-a dreptul fistichii, dar și pentru manichiură și pedichiură.

În urmă cu ani, descoperise aici un frizer care mânua foarfecele mai abil decât mulți alții. Era și un pasionat de operă. Deseori fredona în *sotto voce* arii din *Bărbierul* lui Rossini.

Într-o zi, stătea pe scaun cu un șervet curat legat la gât și încerca să fie atent la sporovăiala bătrânului meșter – azi n-avea chef de cântat. Nu se simțea în largul lui, poziția în care era așezat îi aducea aminte de cabinetul dentistului pe care îl frecventa. Scăpase de durerea aia cumplită. Din fericire aici mirosea a spumă de ras, a loțiuni de păr, a creme, a șampon, a fixative și nu a pansamente dentare.

Deodată auzi în spate vocea unei femei care vorbea precipitat la telefonul aflat lângă casa de marcat.

S-a uitat în oglindă și a văzut-o. A tresărit. Frizerul a tresărit și el speriat.

— Ce s-a întâmplat? V-am ciupit?

Brown l-a liniștit cu un gest, scoțând mâna de sub șervet.

Fata era de înălțime potrivită, cu o perucă de un blond țipător. Purta un halat deschis la primii doi nasturi. La fiecare ureche avea atârnați câte trei cercei de dimensiuni diferite.

S-a întors ca s-o privească mai bine, stârnind protestele meșterului. Ochi negri, nasul ușor cârn, buze cărnoase. Peruca nu-i putea ascunde adevărata înfățișare. Ea era! Fata din fotografia găsită la Shaun Westgraf.

În următoarele zile, sub diverse pretexte, și-a făcut timp ca să mai treacă pe la salon și s-o privească mai bine. N-avea nicio îndoială – o găsisese pe cea dispărută.

A așteptat-o la ieșirea de la serviciu și a abordat-o direct:

— Domnișoară Judith Ferrel!

A tresărit speriată și a dat s-o ia la fugă. Brown a apucat-o de braț.

— Nu vă fie frică! Vreau să vă pun doar câteva întrebări.

Se uită nefericită la el.

— De ce vă ascundeți?

Izbucni în plâns.

— Domnule polițist... dacă ați ști în ce coșmar am trăit în Michigan...

— Din pricina lui Shaun Westgraf?

— Da. Luni la rândul m-a hărțuit... Mi-a declarat că mă iubește... Mi-a zis că mă omoară dacă mă vede cu altcineva... M-a cerut de nevastă... M-a urmărit oriunde mă duceam...

— De ce nu te-ai dus la poliție?

— N-aveam cum.... E fiul celui mai bun prieten al tatălui meu.

— De ce n-ai avut o discuție cu tatăl tău și al lui?

— Am avut. Nu una. De față cu el. A pretins că mint. A zis că nu sunt în toate mințile. C-ar trebui să fiu internată într-un balamuc. Așa că...

— Ți-ai luat lumea în cap.

— Nu știam ce să mai fac.

— De bomba pe care a pus-o în oraș ce zici?

Se uită aiurită la el.

— El a pus bomba aia?

— Nu i-ai văzut fotografia în ziare?

— De bombă am auzit de la colege, de la cliente...

S-a vorbit zile-n șir. Dar nu citesc ziarele și nu mă uit nici la televizor.

— Am pus mâna pe el. Chiar eu l-am arestat.

Se uită înfricoșată în ochii lui.

— Cum? E în oraș? Trebuie să mă mut din nou. N-am altă scăpare.

— Fii fără grijă, nu mai poate să-ți facă nimic.

De-abia acum îi dădu drumul la braț și o lăsă să plece.

— Mulțumesc, domnule polițist.

Porni pe trotuar cu pași grăbiți.

— Stai!

Își întoarse fața îngrozită.

— Nu mai purta peruca aia. Ești mai drăguță fără ea.

Ar fi putut să-i anunțe pe cei de la criminalistică de descoperirea sa. Poate că, în sfârșit, ar fi crescut în ochii lor. Da' de unde! L-ar fi tratat cu aceeași lipsă de considerație ca și până acum. Niște șmecheri, indivizii ăștia! Niște băieți de băieți.

Mai bine să tacă mâlc și să-și râdă în barbă de ignoranța lor.

Brown n-a deschis vorba despre subiectul ăsta câte zile a mai avut de trăit.

Pe Emanuel îl copleşise oratorul pe care îl ascultase în parc.

Ar fi vrut să-l mai întâlnească, să stea cu el față în față și, potrivit obiceiului său, să-i pună întrebări, să-l descoasă îndelung.

Mai trecuse dinadins prin parc, dar scena fusese demontată și bannerul dispăruse.

Se interesase dacă mișcarea *Ultimele zile* avea un sediu în oraș – nu-i dăduse nimeni nicio lămurire, cei mai mulți nici nu auziseră de ea, iar cei care auziseră o luaseră în batjocură.

Se încăpățâna să-i caute – până la urmă avea să dea de urma lor.

În ziua aceea când îl ascultase pe oratorul îmbrăcat în alb simțise o tresărire, un fior, o iluminare.

Și o milă sfâșietoare pentru cei care, peste 300.000 de ani, aveau să se afle în mijlocul unui dezastru de neimaginat, în cel mai cumplit coșmar din istoria omenirii.

Alți copii se visau oameni de știință, cosmonauți temerari, sportivi vestiți, militari de elită.

Pentru prima oară Emanuel știa și el ce va deveni când va fi mare. Va fi printre cei care vor defila sub stindardul mișcării *Ultimele zile*.

Va fi chiar în fruntea lor.

Cu toată pasiunea. Cu toată energia. Cu toată voința.

Dacă va fi nevoie, își va jertfi și viața în slujba acestei cauze.

Primarul Darrell simțea că i se clatină tot mai tare scaunul pe care dorea să-l mai păstreze măcar un mandat.

Nu numai din pricina anchetei lui Warren care trena.

Un funcționar care n-avusese de lucru cotrobăise în arhivă după niște acte și descoperise un fapt uluitor.

Clinica *Renaissance Salon* n-avea autorizație de funcționare.

Potrivit unei hotărâri a Consiliului general al Primăriei, nicio unitate spitalicească nu se putea construi în zona unde aceasta fusese ridicată.

Cum de se produsese o asemenea greșeală? Fusese mituit cineva? Era vorba doar de o simplă neglijență?

Mă rog, eroarea se comisese în timpul predecesorului său. El trebuia tras la răspundere.

Dar el, Darrell, trebuia să reacționeze și să aducă la cunoștința managerilor clinicii că se aflau în ilegalitate și să ia măsurile care se impuneau.

Asta însemna o încordare a relațiilor cu doamna Stephenson. Or, așa ceva nu-și putea permite când alegerile băteau la ușă. Nu-și putea pierde cel mai puternic aliat.

Mai bine să facă uitată povestea și să spere că presa n-o să afle.

Pentru asta trebuia să aibă grijă ca nenorocitul ăla de angajat să-și țină gura.

Doctorul Fred Barney – „un drăguț” – se vârase singur într-o mare belea.

Îl pusese naiba să-l întrebe pe Pinketts ce era în încăperile de la subsol unde nici el, nici alții n-aveau acces. Era acolo o anexă a clinicii?

Directorul îi răspunsese cu aroganță că nu-l privește.

Barney nu se dăduse bătut și întrebase și ce-i cu inșii în halate albe pe care îi vedea cum coboară în încăperile acelea.

Primise același răspuns. De data asta pe un ton mios.

— Dragă Barney, de ce nu-ți vezi dumneata de treburile pentru care ești plătit? Slavă Domnului, ai o leafă frumușică. Și nu prea cred că te spetești cu munca. Pentru banii ăștia, un altul ar da în brânci ca să-i câștige. N-aș vrea să fiu silit să caut pe altcineva în locul dumitale.

Barney n-a mai insistat. Dar a început să observe cu mai multă atenție ce se petrecea în jurul lui.

Într-o noapte și-a parcat mașina la câteva zeci de metri de clinică și s-a pus pe așteptat. A stat la pândă până în zori. Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit. Nici în următoarele nopți. S-a umplut doar de niște bubițe apărute, după cum bănuia, din pricina unui consum exagerat de cafea.

Tocmai voia să renunțe la această supraveghere în zadar când, într-o noapte, o furgonetă a intrat pe poarta clinicii și s-a oprit în dreptul ușii de acces. Din ea au coborât doi bărbați. Pe unul l-a recunoscut, chiar dacă doar Luna lumina decorul. Pe Grant, zdrahonul cu ochi porcini era greu să-l confunzi cu altcineva.

Amândoi au pătruns în clădire, după ce au descuiat ușa.

Imprudent, Barney s-a dat jos din mașină și s-a apropiat de grilajul clinicii. A așteptat vreo zece minute. I-a văzut pe cei doi revenind. Purtau o targă pe care era întins cineva. Au deschis ușile din spate ale furgonetei, au urcat targa, au închis la loc ușile. Apoi Grant s-a suit la volan, iar celălalt alături de el. Mașina a pornit încet spre poartă și a ieșit în stradă, prinzând viteză.

Tocmai atunci un automobil s-a năpustit de după colț cu faza mare aprinsă. Lumina puternică l-a orbit pe Grant care a pierdut controlul volanului și a izbit un stâlp de beton. Automobilul cu șoferul vitezoman s-a îndepărtat în și mai mare grabă. Din pricina impactului, ușile din spate ale furgonetei s-au dat în lături. Brancarda a căzut în stradă și din ea s-a rostogolit o femeie care nu părea să mai fie în viață.

Barney a rămas stană de piatră.

Cei doi și-au revenit din șoc și au coborât din nou de pe scaunele lor. Înjurând de mama focului au pus înapoi targa și au aruncat peste ea și trupul femeii, ca pe un sac de cartofi. S-au uitat cu atenție în jur și atunci l-au zărit. A rupt-o la fugă mai înainte ca vreunul dintre ei să se ia după el sau s-apuce să strige.

A alergat într-un suflet acasă. Ajuns în apartament a încuiat cele două yale de la ușă. A pus și un scaun în dreptul ei.

Ceva era necurat cu clinica la care fusese angajat.

Să se ducă la poliție? S-ar fi băgat singur în gura lupului. Ar fi dat de o altă belea.

În urmă cu câțiva ani fusese acuzat de malpraxis. Scăpase ca prin urechile acului, mituind un procuror care clasase cazul din lipsă de probe.

Acum înțelegea de ce îl angajase *Renaissance Salon*. Aveau informații despre ceea ce făcuse odinioară, așa că puteau să-l țină sub ascultare ca pe un cățeluș, sau puteau să-l șantajeze la o adică.

L-a recunoscut Grant? Nu l-a recunoscut? Nu putea să riște.

Trebuia să plece numai decît din oraș. În aceeași noapte.

Peste câteva zile, în fișierul cu persoane dispărute se putea citi și numele Fred Barney. Dacă rubrica destinată lui ar fi fost completată de o anumită asistentă, ar mai fi adăugat cu siguranță două cuvinte: „Un drăguț”.

Disparația fusese semnalată de către Alfred Pinketts. Un director de clinică preocupat de soarta angajaților săi.

Părintele observase că Emanuel dispărea câteodată fără să spună unde se duce.

Într-o zi își călcă pe inimă și o luă pe urmele lui, îmbrăcat într-un costum care-l făcea de nerecunoscut. Îl uitase probabil clopotarul în graba lui de a ajunge la fratele bolnav.

Haina îi era cam largă, dar pantalonii îi veneau de minune. Pe cap își trăsese o pălărie cu boruri mari, care îi ascundea chipul.

Emanuel o luase pe niște străzi întortocheate pe care părintele nu călcase niciodată. Nici băiatul nu părea familiarizat cu ele. Din când în când oprea câte un trecător, îl întreba ceva, la care acela dădea din umeri, ca și cum n-ar fi știut răspunsul.

Îl urmărea de pe trotuarul celălalt, lăsând între ei o distanță de vreo douăzeci de metri. Când băiatul se oprea, rămânea și el locului, prefăcându-se că se uită în vreo vitrină, sau că se interesează ce se anunță pe un panou de afișaj.

Era să-l piardă când băiatul intrase într-un gang care dădea într-o altă stradă, dar apăruse rapid de-acolo, părând dintr-odată bucuros, pășind mai vioi, aproape topăind.

Părintele trebuise să grăbească pasul ca să se țină după el.

Niciunul, nici altul nu știa că pe urmele lor se furișa un bărbat cu părul alb, ușor cocârjat, îmbrăcat într-o redingotă.

După vreo zece minute, Emanuel se opri în fața unei clădiri mohorâte. Părea a fi sediul mai multor firme după cum indicau plăcuțele de la intrare.

Băiatul apăsă pe unul dintre numeroasele butoane de sonerie. Imediat ușa se deschise și el pătrunse într-un hol neluminat.

Preotul deghizat într-un oarecare cetățean din Barintown așteptă câteva clipe ca și cum n-ar fi știut încotro s-o apuce. Apoi se apropie de ușa prin care dispăruse băiatul. Citi numele firmelor de pe plăcuțele de alamă fixate pe perete. La ultimul etaj se afla sediul mișcării *Ultimele zile*.

Descoperirea nu-l surprinse.

Traversă strada și așteaptă în fața unui magazin de electrocasnice. Se uita chipurile la aspiratoare, la mașinile de râșnit cafea, la mașinile de spălat... În același timp urmărea și clădirea sumbră reflectată în geamul magazinului.

Un vânzător ieși să-l întrebe dacă dorește ceva. Părintele se mută câțiva metri mai încolo.

Emanuel apărură peste o oră. În brațe avea un teanc de pliante pe care începu să le împartă trecătorilor. Unii dintre ei se fereau din calea lui. Alții luau pliantul întins de micuțul îmbrăcat cu îngrijire și cu o înfățișare plăcută. După ce aruncau o privire pe prima pagină cei mai mulți îl îndesau neinteresați în primul coș întâlnit.

Emanuel se îndepărtă împărțind pliante în dreapta și-n stânga. Cel care îl fila aștepta să dispară după un colț și luă unul abandonat într-un coș. Avea patru pagini A 4 color, cu text puțin și cu fotografii multe. Într-una dintre ele, un orator îmbrăcat complet în alb și cu un trandafir roșu la butonieră vorbea de pe o estradă unui grup de oameni.

Suzanne Fish, *profiler*, era singură în biroul pe care îl împărțea cu Clive Snell.

Acesta se refăcea acasă după chelfăneala încasată, având un picior și o mână în ghips.

Suzanne privea îngândurată pe fereastră, fără a vedea nimic din ce era afară.

Sorbi din ceașca de cafea pe care o avea în față. Luă un pix și începu să scrie într-un blocnotes. Avea un scris frumos, ca de caligraf.

1. Ucigaș în serie? Nu. Volum de muncă prea mare. E vorba de cel puțin trei-patru persoane.

2. Vor să ucidă? Nu. În corpurile celor decedați substanțele evidențiate de laborator sunt în cantități diferite. Prin urmare nu e vorba de o otrăvă obișnuită.

3. E vorba de un contraceptiv? Posibil. Dar de unul de tip special.

4. De ce nu pot fi identificate cadavrele? Pentru că totul trebuie să fie secret. Nu e vorba, însă, de secretul pe care îl are în vedere un ucigaș pentru a-și ascunde faptele. E vorba de altceva. De ce anume?

5. Cum poate fi păstrat un asemenea secret? Cu ajutorul unei logistici impecabil pusă la punct.

6. Ce presupune asta? Bani. O finanțare.

7. Are vreun amestec vreo organizație guvernamentală? E vorba de o organizație particulară? Oricare ipoteză poate fi verosimilă.

8. Indiferent despre cine ar fi vorba, structura respectivă e secretă. De asta niciun informator n-a „ciripit”. Habar n-au de nimic.

Suzanne Fish umplu două file din blocnotes cu scrisul ei caligrafic. La sfârșitul lor notă încă o întrebare.

„La ce concluzie putem ajunge?”

Fără să șovăie mai scrise un singur cuvânt, cu litere mari:

„EXPERIMENT”

Sublinie cuvântul cu trei linii.

Apoi îl sună pe Warren.

Mai avea puțin de citit din rămășițele acelei cărți bizare.

De fapt, mai erau doar câteva file scrise de mână. Dar nu îndrăznea să se atingă de ele. I se făcuse frică.

Dar aparțineau ele cărții?

Își luă inima-n dinți și se adânci în lectura lor, după ce mai murmură o rugăciune, cu ochii la crucifix. Cristul însă avea în continuare propriile lui probleme și nu părea dispus să-i vină în ajutor.

Povestea lui Iisus nu se termină odată cu înălțarea Sa la ceruri. E drept, ne-am putea întreba ce face toată ziua stând de-a dreapta Tatălui. Asta rămâne o taină. Probabil că supraveghează, de veacuri, cum îi respectă învățăturile seminția omenească. Nu e greu de crezut ce simte când vede că nu se respectă mai nimic din ceea ce ne-a lăsat moștenire.

Manuscrisul acesta care istorisește numai adevăruri despre viața lui Iisus a fost opera unui om care l-a cunoscut îndeaproape, încă din copilărie, și l-a acompaniat în toate peregrinările Lui. N-a fost unul dintre ucenicii Lui și nici nu i-a înțeles toate vorbele pe care le-a rostit, povețele sau pildele Sale. A fost un simplu rob, nebăgat de nimeni în seamă. Dar relatarea sa e exactă și mult mai completă decât toate Evangheliile compuse decenii mai târziu, după o tradiție orală, după informații ciuntite sau înflorite. În modestia sa, autorul a dorit să rămână anonim, deși a avut norocul să trăiască lângă cel mai minunat om care s-a născut pe acest Pământ. De fapt, așa se și cuvine cuiva care a fost doar martor la întâmplări mărețe, dar n-a fost implicat în ele.

Robul acela cu știință de carte înțelegea prea bine la ce și-ar expune scrierea, dacă ar face-o publică. În cel mai bun caz, cineva și-ar fi însușit-o, proclamându-se autorul ei – un sclav nu poate emite pretenția de a fi autor. Dar și mai sigur e că manuscrisul ar fi fost rupt bucăți, ori de către romani, ori de către trușaii preoți ai Templului. Nici unii, nici alți n-ar fi avut interesul să difuzeze o lucrare potrivnică lor. Nici măcar ucenicilor Lui nu le-ar fi convenit o scriere care îi înfățișa ignoranți, lași, trădători. Iar dacă ar fi ajuns pe mâna celui care a ales doar cele patru Evanghelii, ar fi fost neîndoielnic dată de-o parte, socotită eretică, aruncată în flăcări...

Acest martor din umbră, disprețuit, batjocorit ca orice rob, a preferat să-și încredințeze manuscrisul unui prieten, atunci când și-a simțit sfârșitul aproape. L-a pus să jure că nu-l va arăta nimănui. În

eventualitatea în care ar fi început să devină ilizibil, ori el, ori cel căruia i-l va lăsa moștenire, ori urmașul acestuia, să se ostenească și să facă o copie, distrugând originalul. Așa ceva trebuia să se petreacă de-a lungul veacurilor, un lanț de scribi trebuind să transcrie manuscrisul, ori de câte ori era primejduit de trecerea vremii. Fiindcă, nu-i așa? – fugit irreparabile tempus.

Nu știu în ce limbă a fost scrisă pentru prima oară această carte măreață. Copia pe care eu am primit-o era în grecește. Am tradus-o în limba franceză, deoarece se împuținează numărul celor care mai cunosc greaca veche. Latina este și ea tot mai rar folosită. Cea mai frumoasă limbă pe care a vorbit-o vreodată un om.

Între timp, meșterul Gutenberg a inventat tiparul. Cu ajutorul acestei invenții minunate, am tipărit un singur exemplar. Eu însumi am ales literele și le-am potrivit în tiparnița de la subsolul castelului. Pe care nu știu cui să i-l las acum, când zilele mele au început să fie numărate, și văd cum nisipul din clepsidră e tot mai puțin și curge vijelios.

Întreaga Europă e în război. Alianțe se fac și se desfac, lupta pentru a pune mâna pe tronuri e tot mai acerbă. Zăngănitul spadelor și bubuitul bombardelor alungă păsările, fiarele din păduri, în alte ținuturi. Iar unii varsă sângele altora proclamând că luptă în numele lui Iisus. Sărmanii! N-au înțeles nimic din jertfa Lui.

Voi rupe pagini la întâmplare din cartea asta și le voi da câtorva dintre cei pe care îi socotesc oameni de onoare. Dacă unul, sau doi dintre ei își vor pierde viața, și avutul lor va fi cotropit de incendiile pe care le provoacă armatele cumplite în trecerea lor, măcar câteva fragmente să se păstreze pentru viitorime. E un semn de omagiu pentru acel anonim care a trudit să ne lase cel mai prețios document despre Mântuitorul nostru, căruia el îi spunea Jeshua. Eu am preferat să-l spun Iisus, așa cum ne-am obișnuit să-I spunem de veacuri în această parte a lumii.

În câteva zile castelul în care am trăit zeci de ani, ca bibliotecar al unui senior bun și înțelept, va fi înconjurat de către trupele străine, puse pe jaf și omor. Nu va scăpa nimeni. Mai am puțin timp ca să trimit câțiva soli cu aceste fragmente prețioase, în teritorii în care urgia războiului n-a ajuns încă. Pachetele sunt deja pecetluite. Mai rămâne doar acest fragment în care ultimele rânduri le scriu cu o pană muiată în cerneală. Apoi îl voi introduce și pe acesta într-un pachet și îl voi pecetlui cu ceară roșie.

Ora pro me! și nu uita, cititorule, ca, la rândul tău, să multiplici acest text. Îți vei găsi astfel iertarea tuturor greșelilor pe care le-ai săvârșit, cu voie sau fără de voie, după cum zic preoții. Dar, atenție! – Iisus va veni din nou pe Pământ. Nu se vor împlini două milenii de la înălțarea Lui la cer și va fi iarăși printre noi. Fără să știe că este

Iisus. Fără să știe că va trece prin chinuri și mai îngrozitoare decât prima oară. Crucificarea va părea o mângâiere față de torturile pe care le va îndura ani în șir. Cizma spaniolă, tragerea pe roată, arderea cu fierul roșu sau arderea pe rug vor fi cazne minore în acea vreme. Atunci când El va reveni, vrăjmașii a tot ce e frumos și bun pe lume vor acționa nu numai asupra trupului său, cu torturile rafinate ale aceluia timp, ci mai ales asupra luminoasei sale minți, ca să se dezică de El însuși și de Tatăl ceresc, pentru ca Acesta să uite pentru totdeauna de seminția omenească și s-o lase de izbeliște, pradă deznădejdii și forțelor întunericului... Iar El îi va conduce pe toți pe o cale a pierzaniei, îndemnând bărbații și femeile să nu mai facă prunci, pentru ca frământările, suferințele, chinurile să nu se mai perpetueze în lume, asta fiind singura cale de mântuire.

Astfel, cea mai minunată creație divină va pieri pentru vecie.

Închei aici – la ușă așteaptă solul care îmi va purta micul pachet prin păduri, peste ape, ocolind armatele încăierate, satele și orașele cuprinse de flăcări.

Ora pro me, cititorule necunoscut!

Părintele Pascal rămase multă vreme cu ochii pironiți pe ultima pagină a manuscrisului. De-abia într-un târziu o puse peste celelalte pagini pe care le citise.

Finis coronat opus. Dar presimțea că lucrarea lui de-abia acum începea.

În piața din fața Primăriei se adunaseră câteva mii de oameni.

Scandau împotriva primarului, împotriva polițiștilor incompetenți, împotriva celor care reprezentau orașul Barintown în Congres.

Un cordon de poliție asigura perimetrul clădirii.

Darrell se uita pe fereastră la mulțimea care se tălăzuia ca o mare cuprinsă de furtună. Era negru de furie și scrâșnea din dinți.

— Asta e mâna lui Saul Carther! El îi ațâță pe oameni împotriva mea. Profită de blestematele alea de cadavre! Vrea să-mi ia locul! O să mi-l ia când și-o vedea ceafa!

Începu să se plimbe ca un leu în cușcă, lovindu-se de masa cu douăsprezece scaune, de biroul pe care se afla o sumedenie de acte la semnat.

Cei din încăpere priveau unii la alții neputincioși. O fi fost mâna lui Carther, dar și cetățenii aveau dreptate – ancheta privind bărbații și femeile îngropați pe câmpul de la marginea orașului se dovedise până acum un fiasco.

Primarul se apropie din nou de fereastră. După o clipă izbucni din nou.

— Hei! Ce fac nenorociții ăia? Nu cumva să se ncaiere cu oamenii! Numai asta ne-ar mai lipsi – câțiva cetățeni cu capetele sparte! Duceți-vă și spuneți-le să nu-i mai amenințe cu bastoanele! Să nu-i întărâte mai tare! Să-ncerce să-i ia cu binișorul! La o adică, ăia n-au decât să trimită o delegație ca să discut cu ei.

Se închipuia un comandant de oști stăpân pe situație. Se vedea că-i plăcea rolul. Dar nu i se potrivea. Iar „ăia” nu se potoleau deloc.

Protestatarii erau gata să ia cu asalt Primăria.

Deodată, Pământul începu să trepideze. La început ușor, apoi din ce în ce mai tare. Clădirile intrară în vibrație. Un huriu se auzi din adâncuri.

Țipătul izbucni din mii de piepturi:

— Cutremur!

Piața se goli în câteva clipe.

În ziua aceea, trei evenimente s-au petrecut cam în același timp.

La ora 11 dimineata, James Warren, șeful Secției Omucideri din poliția orașului Barintown, însoțit de Samantha Key, detectiv, au sunat la ușa masivă a casei doamnei Abigail Stephenson. Amândoi erau în uniformă.

Au sunat îndelung. Au avut timp să studieze construcția cu turnulețe, cu un solid brâu de piatră și multe ferestre înguste, cu un parapet ce proteja o terasă și cu câteva basoreliefuri pe ziduri, reprezentând scene de vânătăoare.

Într-un târziu, ușa s-a deschis și în prag a apărut menajera Dora Falcon. Cu un glas sever i-a anunțat că nu sunt bineveniți nici comis-voiajorii, nici vânzătorii de *Biblii*.

Cei doi și-au prezentat legitimațiile. Menajera le-a studiat cu atenție.

— Da, și?

— Am vrea să stăm de vorbă cu doamna Stephenson.

— Nu vă poate primi. Ați venit neanunțați.

Și-a dat să închidă ușa.

De undeva din casă a răsunat un glas:

— Cine e, Dora?

— Doi polițiști vor să vă vorbească.

— Lasă-i să intre.

Îi întâmpină în holul larg. Era îmbrăcată într-o rochie neagră de o croială simplă. La gât purta un colier de perle. Avea ținuta dreaptă, dominatoare. Arăta ca o femeie care întotdeauna a știut ce vrea.

N-aruncă nicio privire către legitimațiile celor doi. Îi invită în living.

— Vă rog să luați loc pe canapeaua aceea.

Își însoți vorbele cu un gest larg al mâinii stângi, în timp ce cu dreapta își trăgea un fotoliu ca să fie mai aproape de ei.

— Cafea? Ceai? Apă? Poate ceva mai tare?

Avea un glas care picura în suflet liniște. Fiecare sunet pe care îl rostea era perfect articulat, de parcă ar fi luat lecții de dicție de la un maestru al teatrului. Și gesturile îi erau studiate.

— Nu, mulțumim, nu stăm mult. N-am vrea să vă deranjăm.

Distinsa doamnă zâmbi amar.

— De mulți ani n-am mai ieșit din casă. Nici vizite nu mai primesc. Astăzi fac o excepție. Dar cred că asta nu e o vizită. Cu ce vă pot fi de folos?

Criminalistul vru să se scarpine în creștetul capului, dar se abținu la timp.

— O să încerc să fiu cât mai concis. Am venit în legătură cu doctorul Albert Pinketts.

Doamna Stephenson se uită cu mirare la el.

— Doctorul Albert Pinketts? Nici nu-l cunosc.

— Dar ați donat fundației lui un teren pe care s-a ridicat o clinică. E la câțiva pași de dumneavoastră.

— Așa e, tinere. Dar asta nu înseamnă că-l cunosc. De acte s-au ocupat avocații.

Criminalistul era complet dezumflat. Și i se mai spusese și „tinere”.

— Prin urmare nu ne puteți spune nimic despre el?

— Îi apreciez munca în folosul femeilor. Dar altceva nu mai știu. Nici nu știu cum arată.

De când intrase în casă, Samantha nu se mai sătura să cerceteze ambianța opulentă. Prin urmare așa trăiau unii! Măsuțe, scaune, scrinuri din lemn de stejar, fag, nuc, cu picioare frumos curbate... Fotolii tapițate cu stofe și mătăsuri viu colorate... Pe pereți, tablouri mari din alte secole... Pretutindeni o ornamentație cum nu mai văzuse – cochilii asimetrice, buchete de flori gingașe, păsări cu un penaj care îți lua ochii... Amorași și animale fantastice... Lambriuri aurite...

Dădu din cap de parcă ar fi dorit să-și revină din transă.

— Și în folosul bărbaților, zise ea în doi peri.

Doamna Stephenson o privi surprinsă.

— Nu înțeleg.

— La clinica asta nu apelează și bărbați?

— Din câte știu eu, nu.

În clipa aceea se auzi o bufnitură și bibelourile de pe etajere fură cuprinse de un ușor tremur.

— Ce-a fost asta?

Loviturile se auzeau tot mai dese și mai puternice. Dora veni din bucătărie uitându-se speriată la cei trei.

**La ora la care cei doi detectivi sunau la
ușa doamnei Abigail Stephenson, Emanuel
se afla singur în bibliotecă.**

Clasa lui plecase într-o excursie de care n-avea chef. Preferase să rămână acasă și să mai trebăluiască.

Pe masa de lucru descoperi un exemplar din *Barintown News*. Nu-l pasionau ziarele. Știrile din ele i se păreau mai puțin interesante decât paginile cărților.

Vru să-l dea mai la o parte – poate că părintele nu-l citise încă. Dar privirea i se opri pe o fotografie de pe pagina întâi. O recunoscu pe jurnalista care încercase să-i vorbească.

Începu să citească textul tipărit sub fotografie. Așa află Emanuel despre dispariția reporteritei Jill Harris.

„Primejdie! Domnișoara Jill e în primejdie.”

Simți o durere la tâmpile, o încordare în trup. Începu să tremure. Părea o marionetă pe care un păpușar o zguduia pradă furiei.

Fuuuuugi!

Urletul lui se propagă în jurul bibliotecii, găsi o cale de scăpare din încăperea ticsită de cărți, ieși din biserică, străbătu străzile, ocoli obstacolele, se strecură prin crăpături, prin orificii, până ajunse la destinație.

Fuuuuugi!

Se prăbuși pe podea zvârcolindu-se, lovindu-se de masă, de scaune, umplându-se de sânge, împrôșcând totul în jur cu salivă.

Fuuuuugi!

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraz, își rupse hainele de pe el, se zgârie pe piept cu unghiile, mai avea puțin și își înghițea limba, deja și-o mușcase.

Și, dintr-odată, mai zvâcni doar de câteva ori din brațe, din picioare și se liniști. Zăcea pe jos sleit de puteri, fără să-și mai amintească nimic din ce i se întâmplase.

La ora la care cei doi detectivi sunau la ușa doamnei Abigail Stephenson, Jill Harris primea vizita domnilor Albert Pinketts și Manfred Sutton.

Ultimul împingea o măsuță pe roțile pe care erau siringi, un pahar plin cu un lichid incolor, flacoane, pansamente. Arăta sigur pe el însuși, își alungase spaimile care-l copleșiseră în urmă cu câteva zile în parcare hotelului Hilton.

— Ai avut destul timp să te gândești dacă îți dai drumul la gură sau nu, zise Pinketts.

Jill se ridică la marginea patului și începu să-și recite poezia.

— Sunt Jill Harris, jurnalistă la *Barintown News*. Am venit aici pentru un test de sarcină. Am stat de vorbă cu doctorul Fred Barney. Un drăguț.

— Nici măcar nu ești amuzantă, îi spuse rece Pinketts.

— De fapt nu ne mai interesează ce cauți aici. Am aflat și că nimeni nu știe unde ești. Ai putea să stai în încăperea asta până la adânci bătrâneți fără ca să dea careva de tine. Dar n-avem timp să așteptăm până atunci. Ne ești mai utilă pentru experimentul nostru.

Sutton ridică paharul de apă și i-l puse în fața ochilor.

— Vezi, în paharul ăsta e un lichid pe care va trebui să-l bei.

— După care voi da ortul popii, ca și oamenii aceia găsiți pe câmp.

Pinketts ridică din sprâncene.

— Zici că ești jurnalistă. Ar trebui să știi că multe leacuri s-au descoperit după ce s-au făcut experiențe pe cobai. Nu de puține ori s-au folosit și cobai umani.

— Chiar îmi amintiți de niște personaje din anturajul lui Hitler.

Pinketts începu să râdă.

— Hitler! De ce nu vii mai în vremurile noastre? N-ai auzit de pildă de experimentul MKULTRA de manipulare a ființei umane? Se pare c-a dat bune rezultate în controlul minții.

Sutton deveni nerăbdător.

— Haideți să n-o mai lungim. Bei de bunăvoie paharul ăsta?

— Nici în ruptul capului!

— Atunci suntem nevoiți să te adormim și să ți-l turnăm cu de-a sila pe gât.

Sparse o fiolă și îi transferă conținutul într-o seringă. Îi acționează pompa și un jet subțire de lichid țâșni prin ac.

Pinketts o eliberează din cămașa de forță și îi imobiliză brațul drept.

— Fă-i injecția, Manfred!

În clipa aceea un singur gând puse stăpânire pe ea.

Fuuuugi!

Începu să se zvârcolească, încercând să scape din strânsoarea medicului, amintindu-și procedeele de la judo prin care își domina adversarii. Se aruncă la podea, lovi cu pumnii și cu picioarele în stânga și-n dreapta, fără să-i nimerească pe bărbații care nu se așteptaseră la o astfel de reacție din partea ei.

Fuuuugi!

Părea cuprinsă de nebunie. Părea un animal căzut într-o capcană din care căuta cu disperare să scape. Urla, se agăța de halatele celor doi, își holba ochii în toate părțile căutând ceva cu care să le zdrobească țestele. Îl dădămă pe Sutton și-i smulse siringa din mâini, înfigându-i imediat acul în gât și apăsând pistonul până la refuz. Instantaneu acesta rămase nemișcat.

Pinketts se târa spre ușă, încerca să se ridice din coate și genunchi, în picioare, dar prizoniera lui turbase, îi curgeau balele ca unei fiare rănite de moarte și cu un salt îi sări în spate, îl apucă de păr, îi întoarse fața spre ea și-i înfipse acul siringii în ochiul drept.

Acum urla și el, rostogolindu-se pe jos de durere, ținându-și mâinile la ochiul însângerat, dar ea nu-l luă în seamă, smuci cu furie de clanța ușii și se repezi pe coridor.

Fuuuugi!

O luă la dreapta în goană, dar după câțiva pași se izbi de o ușă din metal pe care nu reuși s-o deschidă. Se întoarse și, fără să-și încetinească fuga, o porni în partea cealaltă. La capătul coridorului era o altă ușă de metal, închisă și aceasta.

Se uită în jur scoasă din minți, ce să facă, ce să facă, înșfacă dintr-un colț un stingător de incendii și începu să

izbească din toate puterile ușa, metalul pe metal făcea un zgomot infernal, ca într-o fierărie, dar ei nu-i păsa, urla și lovea ca și cum ar fi mânuit un berbece, și nici măcar n-o mai interesa cine avea să-i deschidă.

— Iute! La subsol! strigă Warren, și o dădu la o parte pe Dora care-i stătea în cale.

Samantha Key îl urmă fără să stea pe gânduri.

Coborâra scara întortocheată, sărind câte două-trei trepte deodată. În curând se pomeniră în fața unei uși metalice pe care cineva o lovea cu toate puterile.

Ușa era încuiată.

— Unde-i cheia? se răsti Warren la Dora care coborâse și ea.

— Nu știu. Nu-i la mine. Nu umblu niciodată aici.

Bubuiturile nu conteneau.

Criminalistul scoase din buzunar un briceag prevăzut cu mai multe ustensile. Se aplecă și începu să meșterească la broasca ușii. Un val de neologisme se revărsa din gura lui.

De-abia după vreo zece minute reuși să deschidă ușa. O dădu larg de perete. Trebui să se ferească pentru a nu fi lovit cu un extingtor în cap.

N-o recunosc pe cea care îl ținea în mâini. Coșmarul zilelor lui de la *Barintown News* avea fața schimonosită de frică și roșie de efort. Ea, în schimb, îl recunoscuse imediat.

— Domnule Warren!

De-abia atunci își dădu seama și criminalistul cine era femeia îmbrăcată în pijama, cu părul vâlvoi.

— În sfârșit, v-am găsit!

Și fără să vrea o strânse la piept.

Ea însă se smulse din strânsoare cuprinsă din nou de agitație.

— Chemați o ambulanță! Un om e pe moarte! Și chemați-vă și colegii! Aveți niște arestări de făcut.

Anunță prin telefon ce descoperise la clinica *Renaissance Salon*. În curând locul foia de polițiști.

Din livingul pe care îl părăsiseră în trombă se auzi un țipăt:

— Săriți! S-a omorât!

Criminalistul o lăsă pe Samantha să conducă operațiunea de la parter și de la subsol, iar el urcă în fugă scara. Sus îl aștepta Dora care-și smulgea părul din cap.

— Cine s-a omorât?

— Doamna Abigail! Vai! Ce nenorocire!

Era întinsă pe pat fără să aibă nimic sub cap.

În aceeași lungă rochie neagră cu care fusese îmbrăcată atunci când îi primise. Părul cărunt îi fusese de curând periat. În mâinile împreunate pe piept ținea o piatră de culoarea rubinului.

După ce luase otrava cu siguranță că se zbătuse. Din gură îi ieșise o spumă, fața i se desfigurase de groaza morții iminente, chiar dacă și-o provocase singură.

Acum, însă, părea că doarme. Dădea impresia asta mai ales dacă o priveai în oglinzile mari.

Din dragoste pentru stăpâna sa, Dora o aranjase mai înainte să-i anunțe moartea.

Warren se apropie de trupul fără viață și doar de formă îi mai controlează pulsul. Bătrâna servitoare plângea într-un colț.

Fusese o zi nebună. Dar cazul cadavrelor de pe câmp urma să fie rezolvat.

De-abia după ce aprinse lumina zări hârtia de pe noptieră. O luă cu o batistă și vru s-o bage într-un săculeț de probe. Dar nu mai avea răbdare. Își puse ochelarii și începu să citească textul scris cu un stilou. Cerneala se mai dusese, semn că data de ceva vreme.

Dacă altcineva decât ochii mei vor citi aceste rânduri va însemna că proiectul căruia m-am dedicat a eșuat. Un proiect în care m-am implicat cu trup și suflet, fără să urmăresc un interes personal.

După cum știe o lume, băiatul meu a murit în condiții misterioase. În timp ce se afla în deșertul Nevada, cineva l-a lovit în cap și i-a curmat viața. De ce? N-a fost jefuit, deși avea câteva sute de dolari la el. Nu legase niciodată prietenii dubioase, n-avea niciun dușman, nu curta vreo fată pe care o râvneau și alții.

M-am dus și eu în locul acela blestemat. Am privit cu atenție jur-împrejur. Am încercat să înțeleg ce s-a petrecut. Și am zărit o piatră roșiatică, netedă, lucioasă, cum n-am mai văzut niciodată.

Am avut o presimțire. Am luat piatra și am trimis-o unui laborator. După o săptămână a venit răspunsul pe

care îl bănuiam de la bun început piatra era o bucată de meteorit.

În deșertul Nevada cad deseori meteoriți, de parcă i-ar atrage un magnet. Unul dintre ei mi-a omorât băiatul. N-a fost niciun ucigaș, degeaba îl caută poliția și în ziua de azi. Pierdere de vreme.

N-am spus nimănui concluzia la care am ajuns. Nici măcar soțului meu, care și-a sfârșit zilele convins fiind că fiul nostru a fost victima unui criminal.

Au trecut anii și, la un moment dat am auzit de teoria lui Manfred Sutton. De la bun început mi s-a părut interesantă, perfect plauzibilă, chiar dacă somități ale științei n-au luat-o în seamă, socotind-o o fantasmagorie.

Apoi am auzit și de medicul Albert Pinketts. Am aflat ce cale propunea omenirii să urmeze pentru a-i salva pe nenorociții aceia care s-ar afla pe Pământ peste 300.000 de ani.

În curând mi-a încolțit un gând: ce-ar fi dacă i-aș chema și le-aș cere să realizeze un proiect pe care l-aș finanța?

Amândoi au fost entuziasmați și s-au pornit pe treabă.

Le-am construit o clinică în care să se ocupe de problemele femeilor însărcinate. Am angajat medici. Dar am angajat și cercetători care să încerce să realizeze un produs cu ajutorul căruia omenirea să devină stearpă. Toți aceștia sunt membri ai sectei **Ultimele zile**.

Nimeni n-a luat în seamă avertismentele celor doi. Dimpotrivă, au râs de ei. Eu n-am râs. În urechi aud tot timpul vâjâitul acelei bucăți de meteorit care i-a curmat viața fiului meu. Cu siguranță că și el l-a auzit și îmi închipui clipele de groază pe care le-a trăit înainte de a fi lovit și a cădea la pământ.

Cu puterea minții mi-am imaginat groaza care îi va cuprinde pe oamenii de peste 300 de milenii zărind cum un obuz incandescent se îndreaptă spre planeta lor. Cât va dura până la impact? Luni? Zile? Nici cel mai mare scriitor al lumii n-ar putea să descrie ce vor simți ei atunci. Nici cel mai mare pictor al lumii n-ar putea să le redea pe pânză chipurile desfigurate de groază.

Sub casa mea sunt mai multe încăperi pe care nu le-am folosit niciodată. Acolo am amenajat laboratoare pe care le-am dotat cu tot ce mi-au cerut Pinketts și Sutton. A fost săpat și un tunel care să comunice cu clinica.

Subsolul era mereu închis – cheia e la mine. N-o întrebați pe Dora – ea nu știe nimic. Ea crede că acolo am dus lucrurile lui Kyle, ca să nu mă mai răscrolească vederea lor.

Ori de câte ori cei doi aveau nevoie să stăm de vorbă, îmi dădeau telefon și eu le deschideam ușa. Desigur, mai întâi mă asiguram că Dora s-a dus la culcare. Are somnul greu, nu ne-a surprins niciodată conversând în living.

În unele locuri copiii au ajuns un produs de lux, cum se exprima cineva. Nu toți își pot permite să aibă prunci. În China, Africa, India promovarea controlului nașterilor e o preocupare la cel mai înalt nivel. Pretutindeni se vorbește de planificarea parentală.

S-au descoperit multe metode de distrugere a puterii de procreare. S-au creat gene care fac sămânța masculină sterilă și pe cea feminină neprimitoare.

S-au creat plante modificate genetic.

S-au declanșat dinadins epidemii cu viruși creați în laborator.

*Dar nu asta doream la **Renaissance Salon**.*

Medicamentul pe care căutam să-l obținem e foarte greu de realizat. Cei mai mulți oamenii ar fi refuzat să-l ia de bună voie; trebuia să găsim soluții ca să li-l administrăm fără ca ei să știe. Un praf pe care să-l împrăștiem în aer, în rețelele de apă, deasupra culturilor... Deja avem mii de prozeliți care de-abia așteaptă să se ocupe cu pulverizarea lui pe întreg Pământul.

Pentru a testa produsul ne trebuiau cobai umani. Au fost mai simplu de găsit decât ne-am fi așteptat. Cu toții avem nevoie de bani. Am oferit sume tentante unor femei, unor bărbați care s-au supus de bunăvoie experimentelor în laboratoarele noastre. A fost o selecție riguroasă și destul de anevoioasă. Ne-am asigurat că nu-i va căuta nimeni – i-am ales din locuri îndepărtate, nu le-am ținut evidența în actele clinicii. Majoritatea n-aveau rude care să le reclame dispariția.

Din păcate, primele încercări au dat greș. Au murit peste treizeci de oameni – nu douăzeci și patru, cât au scris ziarele. Dar ținând cont de scopul pe care îl urmăream, mi se pare o cifră infimă. Știința a progresat deseori recurgând la sacrificii umane.

Desigur, eu una n-aș fi dorit ca experimentele noastre să se soldeze cu victime. Sunt prima care regretă cele întâmplate. Nici Alfred Pinketts și Manfred Sutton nu sunt fericiți de tragicul sfârșit al cobailor umani.

Acum știți totul. Rămâne omenirii să aleagă drumul pe care dorește să meargă. Să ne continue cercetările punând în mișcare forțe de care eu n-am dispus, astfel încât, treptat-treptat, seminția omenească să se stingă? Să-i lase pe nenorociții aceia ca peste 300.000 de ani să se confrunte cu o apocalipsă? Cu siguranță că această ultimă cale va fi preferată. E cea mai comodă, nu implică riscuri. Ce legătură sufletească avem noi cu niște urmași atât de îndepărtați? Lasă-i pe ei să-și bată capul, doar e problema lor!

Eu am conștiința împăcată – am încercat să le aduc salvarea, scutindu-i de trăirea unei experiențe oribile.

După ce termină lectura, Warren rămase cu ochii în gol. Nu citise niciodată o mărturisire mai îngrozitoare.

Aruncă o privire spre trupul femeii în negru. Piatra rubinie din mâinile ei scliea ca o nestemată.

Era aceeași piatră pe care o văzuse într-o vitrină din living.

— Mare-i grădina Ta, Doamne!, murmură el. Unde mă-ntorc dau numai peste inși cu mințile rătăcite. Dementul Shaun Westgraf a pus o bombă ca să pedepsească orașul unde îi dispăruse iubita. Înnebunită să-și facă meseria chiar și cu prețul vieții, jurnalista Jill Harris se vâra singură în gura lupului și doar o minune o scapă. Nebuni erau și acei bărbați și femei care deveniseră de bunăvoie cobai umani. Pretinșii savanți Pinketts și Sutton, al căror loc era de mult la balamuc, făceau experimente pe ei, chipurile pentru a salva omenirea de la un sfârșit apocaliptic. Nu erau niște escroci care se înfruptau din banii altuia; erau, pur și simplu niște alienați. Doamna Stephenson, mai ținută decât toți, îi finanța, închipuindu-și că fiul ei murise din cauza unui meteorit care i-a căzut fix în cap.

Sau e cineva și mai sărit de pe fix decât ea?

Unde te-ntorci – numai oameni bolnavi.

Parcă el era mai zdravăn? Auzi: de cinci ani – ba nu, de șase – nu-și mai luase concediu.

Coborî la colegii săi fără să-și poată răspunde.

O lăsa pe Samantha Key să culeagă în continuare datele preliminare ale anchetei. Poate că, la urma urmei, merita ca orele suplimentare pe care le efectuase să-i fie plătite.

Mai mulți medici cu cătușe la mâini protestau în timp ce erau împinși în afara clădirii ca să fie urcați în dub. Într-un fel, unii aveau dreptate să vocifereze: nu toți luaseră parte la complotul celor doi scelerați.

Se uimi de bucuria pe care o manifesta Nelly Stratchman văzând-o teafără pe Jill Harris. Din când în când, purtătoarea de cuvânt a Poliției o îmbrățișa, de parcă fuseseră prietene de când lumea. Jurnalista scăpă de efuziunile ei doar când urcă într-o ambulanță care o duse la un spital, pentru investigații.

Îl evita pe Sid Thatcher. Acesta își dădu seama că nu e în apele lui și-l lăsa în pace.

Se simțea obosit; poate propunerea lui Darrell de a se retrage merita să fie luată în seamă.

Nu mai avea niciun chef să se agite, să pună întrebări, să acuze, să arunce infractori în închisoare. De-abia se termina o anchetă și începea alta.

Poate că varianta aleasă de Matt Scudder și de Jack Taylor era cea mai bună. Te făcea să uiți de toate. Ce noroc că nu-și aruncase rezerva de whisky!

Forfota din vila doamnei Stephenson și de la clinica *Renaissance Salon* îi provoca amețală.

Pentru prima oară, tot ce se întâmplase în ultima vreme în Barintown îi apărea ca o poveste în care nu era implicat.

O poveste poate avea o sumedenie de personaje. Nu știi toate unele de altele. Acțiunile lor nu par a avea legătură între ele.

Însă, de la un moment dat, încep să-și intersecteze drumurile. Ceea ce părea o mișcare haotică, capătă un sens.

Și chiar dacă totuși nu ajung să se cunoască, se influențează reciproc, fără să știe.

Așa se întâmplă și cu unele râuri care izvorăsc din munți diferiți. La început curg vijelios la vale, la depărtare unul de altul, își încetinesc apele când ajung în câmpie, vărsându-se într-un târziu, toate, într-un fluviu care înaintează măreț și liniștit spre mare.

Pe Warren nu-l mai atrăgea să mai descopere un parcurs care altădată îl fascina.

„Am ajuns un filosof. Un filosof afro-american. Ba nu. Un filosof negru.”

Încercă să-și închipuie ce s-ar întâmpla dacă „proiectul Stephenson” ar fi pus în aplicare.

În fiecare an pe Pământ ar fi tot mai puțini oameni.

Cu timpul, din șapte miliarde se va ajunge la șase, apoi la cinci...

Până când nu vor mai fi decât grupuri izolate ici-colo, trăind fără electricitate, fără mașini, fără avioane... Hrănindu-se ca niște culegători de odinioară din roadele pământului, sau din vânarea animalelor, cu arme primitive.

Până când nu va mai rămâne decât un singur om care își va aștepta înfricoșat sfârșitul, sub un cer tot mai purpuriu din pricina asteroidului care se apropia.

„Așa ceva nu se va întâmpla niciodată. Totul e scorneala unor nebuni.”

Fără să-și poată explica de ce, simțea că îi scăpa, totuși, ceva important din această poveste. Păstrând comparația pe care o făcuse mai înainte, era ca și cum unul sau mai multe râuri nu ajunseseră în fluviu ci dispăruseră, pentru totdeauna, în adâncurile Pământului, unde nu le mai putea vedea nimeni.

O săptămână părintele nu se dădu jos din pat.

Avu aproape patruzeci de grade. De câteva ori bolborosi cuvinte în mai multe limbi, fără înțeles pentru doctorii chemați în grabă de către Emanuel. În tot acest timp, băiatul nu dormi aproape deloc. Veghe îngrijorat la căpătâiul bolnavului, îi puse comprese pe frunte, aproape că îl constrânse să-și ia medicamentele prescrise de către medici. De mai multe ori îi schimbă așternuturile și pijamaua, ude de transpirație. Părintele părea să nu dorească să lupte cu boala – catalogată drept o răceală banală, dar agravată de vârsta pacientului, de posturile la care își supusese trupul timp de atâtea decenii. Când își revenea din letargia în care zăcea și îl vedea pe copil, ochii lui scânteiau, ca pe urmă să capete o lumină ciudată, ca ochii unui om înspăimântat.

— Ce e, părinte? Vreți să plec?

Părintele îi căuta mâna și o strângea cu putere.

— Copile, copile! Sărmanul meu copil!

— Lăsați, părinte, că o să vă faceți bine! Când o să coborâți în bibliotecă, nici n-o s-o mai recunoașteți. N-am prea avut răgaz de lucru în ultimele zile, dar o să recuperez timpul pierdut.

— O să recuperezi timpul pierdut, îngâna părintele, dar cuvintele astea păreau să aibă un alt înțeles pentru el.

Se liniștea și adormea. Imediat era asaltat de coșmaruri.

Fără să știe de comparația lui Warren cu apele care, la un moment dat se întâlnesc, curgând apoi în aceeași albie, presimțea că destinul lui Emanuel se va intersecta dramatic cu istoria Mișcării *Ultimele zile*.

Slujba de duminică nu se ținu. Însă, în câteva rânduri, Emanuel avu grijă ca grupurile de turiști să poată admira în voie lăcașul sfânt.

Nu-și mai aducea aminte episodul pe care îl trăise în bibliotecă; dar se bucurase aflând că Jill Harris scăpase și începuse o serie de articole fulminante despre clinica *Renaissance Salon*. Nu simțise niciun imbold să le citească.

Chiar în ziua în care se dădu jos din pat, părintele își îngrămădi mai multe lucruri într-o valijoară.

— Unde plecați, părinte?, îl întreabă speriat Emanuel. Boala v-a slăbit. Trebuie să vă întremați. Nu vedeți ce palid sunteți?

— Am o datorie de îndeplinit!

Emanuel bătu din picior, uimit el însuși de îndrăzneala lui.

— Nu plecați nicăieri! Îi chem pe doctori.

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, preotul se răsti la el:

— Îți poruncesc să nu chemi pe nimeni! Piei din ochii mei!

— Dar ce-am făcut, părinte? Cu ce v-am supărat?

Bărbatul în vârstă nu-i răspunse, continuând posomorât să-și pregătească bagajul.

Emanuel se refugie în bibliotecă. Avea lacrimi în ochi. Auzi doar uși deschizându-se și închizându-se, semn că părintele plecase, fără ca măcar să-și ia rămas bun de la el. Ce i se întâmplase oare? Unde fusese chemat atât de urgent? La căpătâiul unui bolnav dintr-un alt oraș? La înmormântarea unei rude de care nu-i pomenise?

**Sid Thatcher stătea într-o căsuță cochetă
aproape de centrul orașului, scăpată ca prin
minune de lama buldozerelor.**

Era înghesuită între mai multe blocuri turn, așa că doar câteva ore pe zi razele soarelui pătrundeau în încăperile nu prea spațioase.

Dar pe cei care locuiau în ea nu-i deranja.

Doctorul primise multe oferte, unele destul de ispititoare, de a-și vinde proprietatea, însă nici el, nici doamna Thatcher nu voiau să renunțe la căsuța unde-și petrecuseră cei mai frumoși ani din viață. Aici își crescuseră copiii – o fată și-un băiat, aflați acum la rosturile lor în alte orașe, aici doreau să-și încheie socotelile cu viața.

De o bucată de vreme, însăși Primăria era interesată să pună mâna pe un loc potrivit pentru construcția unui bloc de birouri. Cazul ajunsese la tribunal.

La cei aproape cincizeci de ani, Betty Thatcher robotea neobosită și la serviciul pe care îl avea într-o bancă, și acasă unde totul era îngrijit și ordonat. Pe mobilele vechi, rămase de la părinții amândurora, nu se vedea niciun firicel de praf.

Se îmbrăca întotdeauna cu gust și avea grijă ca Sid să nu poarte două zile la rând aceeași cămașă sau să plece cu pantalonii necălcați sau cu pantofii nelustruiți.

Un singur of avea – bărbatul ei muncea prea mult. Chiar dacă nu-i pomenea decât rareori despre problemele cu care se confrunta zilnic, nu de puține ori îl vedea obosit și abătut.

Mai ales după ce la marginea orașului fuseseră găsite cadavrele acelea, lipsea uneori și nopțile, se ducea la muncă și în weekend. Căpătase în obraji o paloare care nu prevestea nimic bun.

— La anii tăi ar trebui să ai mai multă grijă de tine, nu te lua după Warren, el n-are ce face acasă, trage de tine fără milă, ar trebui să te duci la un doctor, nu ți-ar strica un consult...

Thatcher îi răspundea mimând veselia – de fapt, nu se simțea prea grozav, înțepăturile din coșul pieptului nu anunțau nimic bun.

— Să mă duc la un doctor? Dar eu ce sunt?... Nu mă dau pe mâna nimănui. Și autopsia o să mi-o fac tot eu.

Mâncase la micul dejun ouă cu șuncă, băuse și un pahar cu suc, își savuraseră împreună cafeaua, ca în vremurile bune, când nimic nu-i zorea.

Era gata să plece când se auzi soneria de la intrare.

— Du-te tu, dragă, să vezi cine e. Eu sunt cu mâinile în chiuvetă.

Deschise larg ușa. În fața lui stătea poștașul pe care îl cunoștea de o viață.

— Ce-i, Tom, ne-au scris copiii?

Celălalt îi întinse fără să zâmbească un plic. Își luă rapid la revedere – de obicei stătea să mai schimbe o vorbă.

Doctorul se uită la plic și înțelese rapid de ce plecase celălalt atât de zorit. Plicul avea antetul Primăriei.

Chiar înainte de a-l deschide înțelese că ținea în mâini un ordin de evacuare.

Îl luă amețea. O fierbințeală îi cuprinse tot corpul. În piept simți o durere cumplită.

— Cine e, dragă? întrebă Betty apărând din bucătărie cu un ștergar în mâini.

N-apucă să-i răspundă. Încercă zadarnic să se sprijine de un perete. Căzu chiar în pragul ușii.

Prima oară părintele poposi în Cleveland, orașul în care se născuse Emanuel.

Însuși numele lui părea să fie un semn. Emanuel – copilul Domnului. Cu ajutorul unui taximetrist binevoitor și atoateștiutor, descoperi căsuța în care micuțul își trăise primii ani de viață. Dar cei care o ocupau acum nu știau nimic despre locatarii de dinainte.

Părintele își luă inima în dinți și încercă prin vecini. Unii îl priveau suspicioși – nu cumva era un hoț deghizat în preot? – nu, nu părea să fie, arăta prea distins și vorbea prea politicos, și avea un șirag de mătănii în mână. Nici unul nu știa nimic despre familia Norton, se mutaseră de curând, plecau la serviciu dimineața și se întorceau seara, n-aveau timp să stea la taclale cu cei de pe aceeași stradă cu ei. După mai multe tentative eșuate, părintele voia să-și abandoneze cercetările. Dar taximetristul pe care îl rugase să-l aștepte – de ce nu, dacă aparatul merge? – se implicase și el în căutările al căror rost nu-l pricepea.

— Haideți să batem și la ușa casei din capul străzii!

Cea care îi ieși în întâmpinare părintelui era o doamnă cochetă și cu poftă de vorbă. Putea să fie la optzeci de ani, dar se ținea bine. Își pofți oaspetele într-un salonaș unde îl servi cu o cafea. Obosit de drumul cu trenul, preotul îi mulțumi recunoscător.

— Familia Norton! Sigur că am cunoscut-o. Mare nenorocire s-a abătut asupra ei.

Sorbi cu distincție din ceșcuța de cafea, o piesă dintr-un serviciu de porțelan scump.

Părintele stătea ca pe ghimpi.

— Vai, ce nepoliticoasă sunt! Veniți de pe drum – din Barintown parcă ziceați? N-am călcat niciodată pe acolo. Tocmai am copt niște plăcințele. Îmi ies întotdeauna delicioase. Trebuie neapărat să gustați măcar una!

Omul în haine preotești fierbea, mai ales că iar începuse să-l doară capul, parcă în el se hârjonea un roi de albine. N-avu însă încotro, o așteptă pe gazdă să vină cu plăcințelele ei calde, numai bine rumenite, răspândind o aromă îmbietoare. Adevărul era că i se făcuse foame, așa că luă una din farfurie și mușcă zdravăn din ea. O asigură că sunt excelente.

— Spuneți despre o nenorocire legată de familia Norton...

— Așa e, dragă domnule – au, ce gafă am făcut, doar vorbesc cu o față bisericească! – părintele însă o liniști cu un gest și o îndemnă să continue. Da, dragă..., uf, părinte, cei doi s-au luat dintr-o mare dragoste. Totul părea să meargă perfect în căsnicia asta. Până când s-a născut băiatul.

Părintele se foi neliniștit, uitând să mai muște din plăcintă pe care o ținea în mână.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— În primii doi-trei ani nu s-a întâmplat nimic. Dar într-o seară Jozef a venit afumat din oraș. Așa ceva nu mai făcuse. Susținea că auzise pe unii discutând despre Mary că e o poamă, știți, una dintre acelea, și că prostul care o luase habar n-avea că nu el e tatăl lui Emanuel. Biata femeie a izbucnit în plâns, s-a jurat pe toți sfinții – era și cucernică, se ducea în fiecare duminică la biserică –, că totul e o minciună, dar bărbatul n-a pus niciun preț pe vorbele ei, s-a înfuriat și mai tare, băutura i se urcase rău la cap, a pus mâna pe un cuțit de bucătărie și i l-a înfipt drept în inimă.

Părintele înghiți cu noduri bucăți pe care o avea în gură. Dar asta schimba totul. Să-l fi mințit Emanuel? Doar acesta îi spusese că părinții lui muriseră într-un accident. Copilului să i se fi ascuns adevărul?

— Bietul Jozef a fost prăjit pe scaunul electric. Sărmanul! Era un om blajin, bun de pus la rană! Cum de a putut pleca urechea la flecăreala unor neisprăviți? Cum de s-a îmbătat în așa hal încât să-și înjunghie nevasta? Să-l fi văzut cum își smulgea părul din cap! Dacă nu-l condamnau la moarte – nu s-a apărat deloc – precis își lua singur viața.

— Și cu fiul lor ce s-a întâmplat?

Doamna dădu din umeri.

— Se pare că l-au înfiat niște rude. Nu știu mai mult. Dar nu mai luați niște plăcințele?

Părintele se ridică și mulțumi. Ajuns în stradă îl trezi pe taximetristul care adormise la volan.

— Până la urmă ați avut noroc. Acum încotro?

— La gară.

— O vizită atât de scurtă în orașul nostru iubit?

Văzându-l însă pe pasagerul său cufundat în gânduri, nu mai zise nimic.

În tren, părintele Pascal reuși să ațipească de câteva ori, așa că ajunse în Detroit cu forțe împrăpătate. Dar era deja seară și nu-și putea continua imediat cercetările. Trase la un hotel modest, făcu un duș și comandă în cameră o cină frugală. Chiar dacă durerea de cap se mai potolise, nu reuși să doarmă prea mult. Avu însă câteva vise minunate, pe care însă nu izbuti să și le amintească dimineța.

De data asta avu mai mult noroc. Primul vecin al lui Thomas și Lauren Hardy, pe care îl întrebă de soarta celor doi, era la curent cu tot ce li se întâmplase în viață.

Bărbatul tunde peluza în fața casei sale. N-avea mai mult de cincizeci de ani și ochii lui străluceau prietenoși. Aducea vag cu un actor pe care părintele îl văzuse cu mulți ani în urmă într-un film care îi plăcuse mult. Dar nu reușea să-și aducă aminte cum îl chema.

— Îmi place foarte mult să tund singur iarba. Mașina pe care am cumpărat-o e excelentă. Ultimul tip. Electrică. Pe baterii. Mai înainte, am avut una care mergea cu benzină. Scotea fum și făcea un zgomot asurzitor. Nici nu mai simțai mirosul ierbii proaspăt tăiate. Era un sacrilegiu. Nu vi se pare că în jur plutește acum un parfum îmbătător?

Părintele îl asigură că și el socotește tunsul gazonului o delectare.

— Vedeți, îi mărturisi David Slaunerty, de aceea mă ocup singur de îngrijirea lui. Aș putea angaja pe cineva căruia să-i încredințez treaba asta. Mulți fac așa – nu-i înțeleg. Renunță la o bucurie fără margini. În orașul ăsta poluat – autoritățile se fac că nu observă – e una dintre puținele posibilități de a ne mai apropia de natură.

Părintele îl aprobă din nou dând din cap. Slaunerty deșertă sacul în care se strânsese iarba și o așeză cu grijă la marginea trotuarului.

— O vor ridica gunoierii... Ce sfârșit mizer pentru această podoabă a pământului... În loc să fie hrană pentru animale... Dar n-ai cum să crești vaci în Detroit.

— Familia Hardy, îndrăzni părintele să-i reamintească prima întrebare pe care i-o pusese.

David Slaunerty apăsă un buton și motorul mașinii porni din nou – se auzea totuși un ușor bâzâit. Apoi îl opri și se uită la casa învecinată, în fața căreia era înfiptă o placardă. O casă nu prea mare, dar construită după planurile unui arhitect inspirat.

— După cum vedeți, acum casa e de vânzare. Nu mai locuiește nimeni în ea.

— Dar ce s-a întâmplat cu proprietarii?

— Doamna Lauren e într-un spital. A ajuns în ultimul hal din pricina băuturii. Ca să-și plătească spitalizarea, trebuie să vândă locuința. Dar cumpărătorii nu prea se înghesuie. Pe criza asta, imobiliarele au căzut rău de tot.

— Dar domnul Hardy?

Slaunerty se posomori.

— Cu domnul Hardy e o întreagă dandana. A fost acuzat de pedofilie. Acum e într-o închisoare unde își ispășește pedeapsa. Dacă nu i-or fi dat drumul. Dar locul unor astfel de specimene e la balamuc. Fiindcă e boală ceea ce au ei. Nici nu vreau să-mi închipui ce simte un copil agresat de asemenea indivizi.

Se cutremură de scârbă.

— Nici măcar nu s-a căit de ceea ce a făcut. Cred că din pricina lui și-a luat câmpii copilul lor. Nu mai știu cum îl chema.

— Emanuel.

— Așa, așa... Un băiat tare drăguț. Tare mi-e teamă că și el i-a căzut victimă.

Părintele nu zise nimic. Aruncă doar o privire înfricoșată spre casa cu obloanele trase.

— Dar de ce vă interesează familia Hardy?

— Fac o anchetă socială, minți părintele, zicând în gând „Doamne, iartă-mă!”. Ceva legat de adopțiile de copii.

— Da, părinte, acum îmi dau seama, Emanuel nu era al lor. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Mulțumesc, ați fost foarte amabil. Vă doresc o zi bună.

Părintele o porni încet pe trotuarul măturat de curând. În urma lui, motorul mașinii de tuns începu să toarcă din nou.

De data asta folosi un autobuz *Greyhound* pentru a ajunge în orașelul Morarty. La drept vorbind, nu era chiar un orașel. Pe străzile lui largi era o forfotă amețitoare de mașini. În centru se înălțau câțiva zgârie-nori unde se adăposteau bănci, birouri de avocatură, firme de leasing. Reclame aprinse și ziua îndemnau la cumpărarea de electrocasnice, mașini de toate mărcile, băuturi răcoritoare.

Încotro să se îndrepte? Ar fi fost zadarnic să bată străzile și să pună întrebări despre cineva poreclit Călăul. Nici măcar picii care cerșeau din loc în loc nu i-ar fi spus nimic. Iar trecătorii obișnuiți s-ar fi uitat la el pieziș, dacă i-ar fi chestionat în această privință. Nu-i mai rămânea decât să apeleze la poliție. Așa că intră cu hotărâre în sediul poliției centrale din oraș și ceru celui care supraveghea intrarea să-l vadă pe comandant.

Herbert Browning nu împlinise încă patruzeci de ani. Măsura aproape doi metri, era lat în spate și mâinile îi semănau cu niște lopeți. Nasul coroiat nu-l făcea să semene cu o pasăre de pradă, mai ales că purta și ochelari. Ramele lor îl strângeau în mod vizibil.

Când părintele păși în biroul lui, comandantul tocmai deschidea ferestrele. Se întoarse stânjenit spre oaspetele lui.

— M-ați prins – tocmai am terminat de fumat o țigară. Nu pot să mă las și pace. Am încercat cu gumă, cu bomboane mentolate, cu țigări fără nicotină... Am luat țigări *light* – n-au niciun gust. Totul e o chestie de voință – se pare că nu am. Nevastă-mea e disperată – am ajuns la trei pachete pe zi. Iar avertismentele legate de acest obicei dăunător sănătății nu au niciun efect asupra mea.

Părintele îl liniști cu un gest.

— Și eu am fumat în tinerețe.

— Și cum v-ați lăsat?

— Nu știu. Într-o zi, n-am mai putut să vâd o țigară în gură. Fără să-mi propun să mă las.

Comandantul îl privi cu invidie.

— Sunteți un norocos.

Se așezară pe scaune, față în față, despărțiți de un mic birou pe care lucrurile erau puse în ordine. Prin fereastra deschisă năvăleau zgomotele orașului și pătrundea miros de gaze arse.

— Cu ce vă pot fi de folos? Aveți vreo reclamație? Vi s-a întâmplat vreun necaz?

Părintele se uită o clipă la fața lui binevoitoare.

— Mă interesează să aflu cum pot da de cineva... Numele nu i-l cunosc. Face parte din lumea interlopă...

Polițistul se încruntă.

— V-a făcut vreun rău? Îi știți măcar semnalmente?

— Nu. Nu mi-a făcut nimic. Știu doar că e o namilă de om...

Se opri încurcat. Comandantul izbucni în râs.

— Lăsați, părinte, continuați, știu prea bine că și eu sunt o namilă de om. În tinerețe am jucat fotbal. Eram bun. Chiar foarte bun. Mai multe accidentări m-au scos din viața sportivă.

Părintele își relua vorba cu mai mult curaj.

— Nu-i știu decât porecla.

— E bine și atât. Care e?

— Călăul.

— Călăul?

Politiștii îl cântărește din ochi înainte de a-i răspunde.

— Dacă îl căutați pe Călău, ați venit prea târziu. L-au îngropat acum vreo trei luni.

Părintele simți fiori de gheață pe șira spinării.

— A murit, prin urmare.

— Mai bine zis, a fost omorât. Individul organizase o rețea formată din cerșetori care îi aduceau zilnic o grămadă de bani. Cineva a pus ochii pe afacerea asta. Într-o noapte, i-a luat gâtul. Dacă vreți mai multe amănunte, sun la arhivă să-mi aducă dosarul.

— Nu-i nevoie, din moment ce nu mai e în viață.

Părintele se ridică, iar gazda lui se ridică și ea imediat de pe scaun.

— Doamne, ce nepoliticos sunt! Nici nu v-am oferit o cafea sau un pahar cu apă.

— Mulțumesc, nu-i nevoie. Și scuze de deranj.

— Nici vorbă de deranj! Poate mai treceți pe aici. M-ar interesa să aflu mai multe despre modul în care v-ați lăsat de fumat. E pe undeva un secret. Poate mi-l spuneți și mie.

Părintele mai bâigui câteva cuvinte de mulțumire și ieși. Simțea că se sufocă dacă mai stătea în încăperea aceea. Își desfăcu gulerul de la sutană. ValiJoara i se părea că atârna o tonă. Dorea să meargă într-un parc, să asculte ciripitul de păsări, și să admire un lac pe care plutesc bărci cu oameni fericiți. Ceea ce aflase în zilele în care fusese departe de parohia sa îl copleșise. Sufletul îi era bântuit de neliniști și de presimțiri negre. Era limpede că toți cei care îi pricinuiseră vreun rău lui Emanuel fuseseră pedepsiți. Într-un fel sau altul, dăduseră socoteală pentru faptele lor. Îi era clar că Dumnezeu avea un plan pentru copilul căruia îi oferise dragoste și ocrotire. Dar oare era

planul Lui? Nu cumva altcineva își vârâse coada? Pentru că dacă proiectul ăsta s-ar împlini, ar fi sfârșitul credinței în lume. Cartea aceea nu era făcătura unui scriitorăș amărât, în căutare de faimă și bani.

Nu mai putea să se concentreze, durerea de cap îl făcea să se clatine pe picioare. Trecătorii îl priveau cu uimire, socotindu-l probabil beat. Iar soarele dogorea nemilos, năucindu-l și mai mult. Imagini i se învâртеbeau prin minte – copilul Iisus răstignit de către tovarășii lui de joacă, Emanuel siluit de tatăl său vitreg, întrebările pe care Iisus și le punea, privind la bolta cerească, inocența din ochii lui Emanuel... Mai avea puțin și leșina pe stradă. Strânse din dinți, își adună puterile, și pași mai departe.

Întâmplarea îi scoase în cale un cort de dimensiuni impozante ridicat într-o piață. Nu-i înțelese de la început rostul. Dădu să-l ocolească și, după câțiva pași, zări deasupra intrării o placardă cu litere luminoase. CIRCUL TRAVEL. Un circ ambulant.

Intră cu pași șovăielnici sub cupola de pânză. În arenă exersau câțiva jongleri. Un îngrijitorii privi stupefiat și i se adresă cuviincios:

— Căutați pe cineva, părinte? Spectacolele sunt numai seara.

— Aș vrea să vorbesc cu un iluzionist, dacă aveți așa ceva.

— Se poate circ fără numere de iluzionism? Imediat îl chem pe maestrul Frattini.

Maestrul Frattini era un bondoc jovial. După accent părea născut în New York. Probabil că Frattini era doar un nume de scenă, folosit pentru a-și impresiona asistența.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Atunci haidem să ne retragem mai departe de arenă. În curând orchestra o să-și înceapă repetiția și n-o să ne mai înțelegem de zgomot.

— Deci...

Părintele nu știa cum să înceapă.

— O să vi se pară curios, dar aș vrea să-mi vorbiți despre trucurile pe care le folosiți. Să mi le explicați.

Frattini își mușcă buzele ca să nu râdă. Un preot interesat de iluzionism? Înfațișarea sobră a preopinentului său îl determină să rămână serios.

— Mai concret?

— Dacă aveți în mâini un pachet de cărți puteți extrage din teanc o carte anume?

— Asta e ceva foarte simplu. E vorba de ABC-ul meseriei.

Scoase din buzunar un teanc de cărți, le amestecă și extrase de trei ori șasele de treflă.

— Cum ați făcut?

— Vreți să-mi furați pâinea de la gură?

Celălalt nu păru să guste gluma, așa că Frattini deveni serios.

— De fapt, șasele de treflă s-a aflat tot timpul în mâna mea dreaptă. M-am prefăcut doar că amestec toate cărțile. După cum se spune, totul se bazează pe iuțeala de mână și nebăgarea de seamă a spectatorilor.

Emanuel nu procedase însă așa.

— Puteți mișca obiectele de pe o masă?

— Asta-i și mai ușor. Orice masă a unui om cu meseria mea are dedesubt tot soiul de dispozitive pe care dacă le acționezi pui în mișcare tot ce vrei. Totul e ca nimeni să nu observe.

— Nu le mișcați cu puterea gândului?

— Nimeni nu poate așa ceva.

— Nici nu îndoiiți linguri dacă vă concentrați?

— E imposibil. Totul e o iluzie. Dar de ce vă interesează chestiile astea?

Nu-i răspunse. Îi mulțumi pentru timpul acordat și ieși în piață, lăsându-l pe maestrul Frattini complet nedumerit.

Părintele nu mai înțelegea nimic. Ar fi jurat că Emanuel nu folosisese niciun truc al prestidigitatorilor și apelase doar la puterea minții lui.

În loc să se plimbe printr-un parc, ca să se mai liniștească, se urcă în primul tren spre Barintown. Nu mai avea niciun rost să-i caute pe cei trei bătauși din Connell. Bănuia ce se alesese de ei. În vagonul care îl legăna încolo și-ncoace nu reuși să închidă un ochi. Avu timp să-și revadă întreaga viață. Și își aduse aminte și cum îl chema pe actorul care semăna cu domnul îndrăgostit de tunsul ierbii – Humphrey Bogart. Iar filmul se numea *Casablanca*.

Procesul lui Shaun Westgraf se derulase în mare viteză, într-o sală a Tribunalului care gemea de lume.

Judecătorul Mitch Weiland avusese mult de furcă pentru a menține liniștea. Rudele celor morți și răniți în atentatul de la *Dinner's Club* se agitau și vociferau cerând strămutarea procesului într-un stat unde încă nu fusese abolită pedeapsa capitală.

Westgraf fu condamnat la închisoare pe viață, fără posibilitate de eliberare condiționată.

Publicul reacționase cu furie la aflarea sentinței pe care o socotea prea blândă.

Deținutul fu imediat transferat în Penitenciarul orașului, în aripa unde erau încarcerați cei mai periculoși criminali.

Avea dreptul să iasă la aer doar o oră pe zi. Restul timpului și-l petrecea singur într-o celulă. N-avea dreptul să dea telefon, nici să primească vizite.

Într-una din zile, pe când se afla în curte, se încinsese o partidă de fotbal. Retras lângă zidul închisorii, Westgraf o urmărea fără interes.

La un moment dat, mingea a aterizat lângă el. După ea s-au repezit câțiva deținuți. S-a creat o busculadă. În învălmășeală, cineva a înfipt o șurubelniță în inima atentatorului fără noroc în dragoste.

Ancheta care a urmat nu l-a descoperit pe făptaș. Supraveghetorii din curte nu văzuseră nimic, și nici paznicii înarmați din turnurile de supraveghere. Din întâmplare, tocmai atunci fusese o pană de curent, așa că nici camerele video nu înregistraseră scena.

**Ca de obicei, și în dimineața asta se apucă
să consulte fișierul acela cu persoane
dispărute.**

Doar din rutină. Nu se aștepta să afle ceva deosebit.

Se uita la ecranul laptopului cu ochi obosiți. Încă nu-și revenise de pe urma anchetei care-l ținuse încordat toată vara. Dar nu-și putea lua o pauză nici măcar de câteva zile. Sid Thatcher le trăsese tuturor o sperietură zdravănă când își pierduse cunoștința primind plicul acela de la Primărie. De fapt, era o înștiințare prin care i se anunța sistarea acțiunii întreprinse împotriva lui. Azi îl aștepta la morgă ca să discute despre un nou caz – o văduvă fusese înjunghiată în apartamentul ei cu un cuțit de bucătărie. Era a treia femeie rămasă fără bărbat din Barintown care sfârșea în felul ăsta în decurs de două săptămâni.

Într-adevăr, fișierul nu-i oferea nicio informație în plus.

Vru să închidă laptopul, dar își aminti de Jill Harris. Oare ce mai scria jurnalista aceea fără pic de astâmpăr?

Accesă site-ul ziarului *Barintown News*. Așa cum se aștepta, își continua serialul despre cazul Stephenson.

Citi pe sărite articolul – n-avea răbdare să mai poposească asupra unor fapte pe care le știa mai bine decât frenetica reporteriță. Îl pomenea de câteva ori și pe el, în termeni deloc măgulitori. Altădată i-ar fi sărit tandăra – acum schiță doar un zâmbet condescendent.

Mai citi titlurile câtorva articole, fără să simtă imboldul să le parcurgă. Nu mai cădea de mult în plasa întinsă de jurnaliști cititorilor naivi. În titlurile reportajelor, anchetelor se promitea o lectură pasionantă despre ceva senzational, dar în cuprins nu găseai nimic interesant. Numai gunoaie.

Căutând pagina de sport, ajunse la rubrica de decese, comemorări, aniversări.

La pagina asta nu se oprea niciodată. N-avea chef să afle de moartea unor cunoscuți.

Un ferpar într-un chenar mai mare decât celelalte îi atrase atenția. Cine a avut bani ca să rezerve un asemenea spațiu? Ce personaj important se dusesse pe lumea cealaltă?

Începu să citească, din ce în ce mai intrigat, simțind că inima îi e gata să explodeze.

A trecut la cele veșnice Bella Everton (născută Pakula), devotată mamă și soție, o minunată profesoară care a educat multe generații de copii. Sfârșitul ei prematur, la 49 de ani, s-a datorat unei boli necruțătoare, pe care a îndurat-o cu demnitatea care a caracterizat-o în orice împrejurare...

Nu putu citi mai departe, i se împăienjeniseră ochii. Așa ceva era incredibil, depășea puterea lui de înțelegere. Cum de ajunsese Bella din Colorado, unde se cunoscuseră, în Barintown? De câți ani trăiseră în același oraș fără să se fi întâlnit vreodată, fără să știe unul de altul? De ce dispăruse din viața lui? O amețise careva și îl urmase pe acela, părăsindu-l pe el și, de rușine, nu îndrăznise să-i spună măcar un cuvânt de despărțire?

Dar cum de mai figurase atâția ani ca persoană dispărută? Își schimbase de urgență numele, își ștersese rapid urmele, ca să nu mai dea nimeni de ea?

Sau vreun nătâng neglijase să actualizeze fișierul?

Dar era oare vorba de Bella lui? Nu cumva era doar o coincidență? Imposibil. N-avea nicio îndoială. Nu putea fi vorba de vreo confuzie. Datele din anunțul din ziar erau ale ei.

Un afro-american părăsit. Asta era. Nu un negru care se trăgea direct din *Homo sapiens*.

Își aminti imediat de Shaun Westgraf. Îi veni să râdă. Avuseseră amândoi aceeași soartă.

Mă rog, până una-alta, în el încă nimeni nu înfipsea o șurubelniță.

Să se-apuce de pus bombe ca și el?

Nu. Alta era soluția. Se mai gândise la asta.

Se repezi în bucătărie, cotrobăi prin dulap și nimeri peste o sticlă de Jack Daniel's. Își turnă o porție zdravănă într-un pahar. Mâinile îi tremurau.

Se așeză într-un fotoliu. Pe ecranul laptopului era în continuare afișat ferparul care îi dăduse lovitura de grație.

Vru să ducă paharul la gură. Tocmai atunci sună mobilul. Era Sid Thatcher.

Nu se făcea să nu-i răspundă.

— Bună, prietene! Nu uita de întâlnirea noastră. Cazul se-anunță al naibii de afurisit.

Nu-i așteptă răspunsul și închise. Parcă l-ar fi sunat un robot programat să-i dea ora exactă.

Se ridică. Astupă sticla. Aruncă băutura din pahar în chiuveta de la bucătărie. Îl spală. Îl șterse cu grijă. Îl puse pe-o policioară cu gura în jos.

Apoi începu să se îmbrace.

S-ar fi crezut că după revenirea părintelui Pascal din scurta sa călătorie toate reveniseră la normal.

Slujbele erau ținute riguros, ca de altfel și celelalte prevederi din canon. Între timp începuse școala și Emanuel se ducea zilnic la cursuri și nu-și neglija nici îndatoririle din biserică. În continuare se îngrijea ca, la orele cuvenite, să tragă clopotele. Îi plăcea să plutească prin aer, atârnat de funii, ca limba unui pendul uriaș. Îi rămânea răgaz să se ocupe și de bibliotecă. Însă mai avea mult de muncă până când în rafturi cărțile aveau să fie așezate după tipicul stabilit. Nici lecțiile de franceză și latină nu erau neglijate. Dar între profesor și învățăcel se instalase o răceală de care amândoi erau conștienți.

Emanuel își privea mentorul cu nedumerire, neîndrăznind să-l întrebe cu ce l-a supărat. Preocupat de urzeala pe care o țesea în mintea sa, părintelui nu-i păsa de suferințele pe care le provoca unei ființe care îl adora.

De la o vreme, mai-marele acestei biserici își luase obiceiul să urce în vechea clopotniță și să scruteze de acolo împrejurimile. Se uita mai întâi prin curtea acoperită cu prundiș, după care privirea lui poposea pe acoperișurile vilelor din preajmă, pentru ca apoi să se ațintească în zare, unde se înălțau clădirile înalte din centru. Deasupra acestora se roteau păsări înnebunate de zgomotul orașului. Câteodată, încerca trăinicia parapetului de lemn de care se sprijinea. Treptele scârțâiau sub pașii lui când cobora. Inspecta locul acesta cum n-o mai făcuse niciodată înainte.

Durerile de cap încetaseră. Iar sufletul îi era cuprins de o pace cum nu mai cunoscuse niciodată. Era pacea pe care o află un călător care ajunge cu bine la capătul unui drum lung și anevoios. A învins obstacole, a depășit experiențe dureroase, dar totul dispare în tihna căminului protector, unde în sobă pâlpâie un foc vesel, iar pe masă se aduc bucate și băuturi alese.

Se ducea mai des la mormintele predecesorilor săi. Se reculegea, le evoca faptele și le cerea în gând îndrumare. În curând li se va alătura sub o lespede la fel de simplă, pe care o vor mânca ploile. Ce se va alege atunci de lăcașul în care slujise atâta amar de vreme? Va

veni careva să se închine și la mormântul lui dacă se va afla într-un moment de restriște? Nu cumva locul ăsta va deveni o ruină?

Părintele Alistair Campbell îi spusese când își simțise sfârșitul aproape: „Mă duc împăcat la Domnul. Las în locul meu un suflet ales, care va veghea să nu se stingă în aceste locuri credința noastră.”

Apoi bolborosise câteva cuvinte enigmatice: „Scapă de ea! Scapă de ea!”

Nu le înțelesese nici până în ziua de azi.

Oare făcuse destul pentru a-și îndeplini misiunea lăsată de mentorul său cu limbă de moarte? Își va mai aminti vreun enoriaș de el? De ce să-și amintească? Nu făcuse nicio faptă ieșită din comun. Nu cumva fusese un slab slujitor, nevolnic chiar, așteptându-i pe oameni să-l caute, în loc să se ducă el în întâmpinarea lor, să le facă știut cuvântul celui care a creat toate câte sunt și cuvântul Fiului Său, sacrificat pentru a aduce mântuirea omenirii?

Dar dacă biserica asta era blestemată? Ce dacă Alan O'Malley se căise la sfârșitul vieții și ridicase un lăcaș de cult? Folosise pentru aceasta bani care miroseau a sânge, a suferință și crimă. Nu poți să-ți cumperi mântuirea ca la piață, dă banul, ia-ți marfa, așa cum în urmă cu secole nici cumpărarea de indulgențe nu asigura cu adevărat iertarea celor păcătoși.

Îl durea sufletul gândindu-se la ce urma să facă. Dar nu putea îngădui o altă desfășurare a întâmplărilor. Poate că asta era de fapt misiunea pentru care se pregătise toată viața.

Ploaia îi luase pe neașteptate pe locuitorii din Barintown.

Nimic n-o prevestise, nici meteorologii, nici cerul senin dimineața, așa că puțini aveau umbrele la ei. Ca să se mai apere de stropii reci, țineau deasupra capului ziare, poșete, serviete.

Unii se agitau să găsească taxiuri libere cu care să ajungă acasă.

Alții se adăposteau prin cafenele, sau intrau în magazine de unde își cumpărau, în afară de umbrele, și alte lucruri a căror achiziționare o tot amânaseră.

Clienții de pe terasa restaurantului *Dinner's Club* fuseseră și ei alungați de acea rupere de nori. Rareori mai depunea cineva pe treptele ei câte un buchet de lalele, de narcise, de trandafiri, în amintirea victimelor pe care le făcuse atentatul din luna mai.

O vreme și prin fața clinicii *Renaissance Salon* trecuseră mulțimi de curioși. De vreo câteva săptămâni, însă, rareori se mai abăteau pe aici grupuri care să se oprească privind clădirea lipsită de farmec, comentând cu însuflețire întâmplările cumplite pe care le găzduise.

Barintown era un oraș care trecuse prin multe. Era puternic. Știa să-și panseze rănilor.

Hotărârea pe care o luase era de nestrămutat.

Așteptă răbdător ca Emanuel să plece la școală. Se duse apoi într-un colț al curții ferit de vânt – între timp vremea se răcise, cădeau deseori ploi reci și se stârneau din senin vârtejuri care ridicau frunzele îngălbenite căzute din copaci, până sus, sus de tot.

Cumpărase de la un magazin mai multe legături cu lemnișoare pentru grătar. Le așeză cum se pricepu mai bine unele peste altele, ca pentru un foc de tabără. Se chinui să le aprindă, folosind bețele de chibrit dintr-o cutie întreagă, dar în cele din urmă flacăra le cuprinse cu vioiciune. Nu erau prea bine uscate – trosneau și scoteau fum.

Adusesse cu el paginile acelei cărți care îl tulburase peste măsură. Nu șovăi nicio clipă. Începu să le pună una câte una pe foc. Vâlvătaia se înteti, hârtia veche se aprindea imediat.

În timp ce avea grijă ca nu cumva vreo pală de vânt să smulgă vreun rest de pagină și s-o poarte departe, se gândea la preoții din vremea lui Constantin cel Mare. Și aceia arsese pe ruguri evangheliile neconvenabile orientării împăratului roman. Ce-or fi gândit văzând cum se fac scrum scrieri care, dacă s-ar fi păstrat până astăzi, ar fi fost considerate adevărate comori?

Își aduse aminte și de cel care, la Curtea seniorului său, se îngrijise cu dragoste să tipărească manuscrisul și să-l transmită viitorimii folosind o metodă ingenioasă, ca să nu cadă în mâinile unor dușmani și să fie distrus. De fapt, un șir de paznici veghease cu strășnicie și devotament ca lucrarea acelui însoțitor al lui Iisus să nu se piardă.

Simți o strângere de inimă. De strădania lor se va alege praful. El, părintele Pascal, i-a trădat. Dar nu putea să lase să circule prin lume o scriere care se abătea de la litera evangheliilor aprobate la Conciliul de la Niceea și care, dacă ar fi cunoscută, ar stârni o mare tulburare în toată creștinătatea.

Dar dacă nimic din ce citise nu era adevărat? Dacă nu existase niciun rob care să consemneze întâmplări din viața copilului Iisus? Dacă paginile acestea ferfenițite nu

circulasera prin veacuri și, de fapt, un psișicher de scriitor imaginase o poveste cu un subiect incitant? Ca s-o facă vandabilă, crease o legendă în jurul ei, ca specialiștii în marketing de azi, care îți bagă pe gât tot felul de produse, sunt în stare să vândă frigidere și unor eschimoși. De unde să știe cu atâta exactitate un bătrân de la curtea unui senior când va reveni Iisus pe Pământ? Era cumva un astrolog ca Nostradamus? Și cum își permisesese să afirme despre Mântuitor că va apuca pe o cale care va duce la dispariția omenirii? Cum să propovăduiască El pierzania lumii?

Iar robul acela... robul acela era o apariție foarte neașteptată în Nazaret. Mai ales unul știutor de carte. Și cum i-ar fi încredințat Iisus cele mai intime gânduri ale sale?

Era imposibil. Era o blasfemie. În toate epocile fuseseră atacuri împotriva Bisericii și a creștinismului. Întotdeauna au existat scriitori ca Dan Brown.

Și totuși, auzea tânguiri, vaiete, ca și cum pe rugul din curtea bisericii nu se mistuia o carte, ci ardeau înfricoșate chiar personajele care o populau. Țipau, plângeau, cereau îndurare, schimonosindu-se de durere cuprinse de flăcările tremurătoare.

„Scapă de ea! Scapă de ea!”

Ultimele vorbe pe care le rostise părintele Campbell îi reveniră brusc în memorie. Își aminti chipul îngrozit al bunului său mentor, degetul său arătător indicând ceva ce nu vedea decât el. Nu cumva... nu cumva pe patul de moarte îi poruncise să scape chiar de cartea asta aducătoare de nenorociri?

Vreascurile începeau să se stingă unul după altul, nu mai avea nimic de aruncat în foc, ca să-l trezească din nou la viață. Câțiva tăciuni pâlpăiră o clipă, apoi nu mai luminară nici ei.

Doar o grămăjoară de cenușă caldă rămase ca mărturie a faptei sale. Nu va trece mult și se va răci și va fi spulberată de vânt.

Ar trebui ca și paginile pe care le avea necunoscutul în redingotă să se facă scrum.

Începea să audă din nou voci.

Iar una dintre ele răsuna mai puternic decât toate celelalte și-i dicta ce să facă în continuare.

**Emanuel intrase în biroul părintelui
Pascal după ce bătuse cu sfială la ușa.**

Rămăsese în prag, cu ochii plecați, ca și cum s-ar fi simțit vinovat de ceva.

— Vă deranjez, părinte?

— Nicidecum. Ia loc.

Și-l binecuvântase făcând semnul crucii spre el. Dar nu se putea preface, în glas nu mai avea căldura de odinioară.

Băiatul nu se așezase pe scaunul pe care i-l arătase preotul.

— Nu stau mult. Vreau doar să vă pun o întrebare.

Părintele Pascal îl privise cu insistență.

— Ai un necaz? De la o vreme te văd preocupat.

— Nu. Am venit doar să aflu dacă ați citit cumva cartea aia veche pe care v-am adus-o din bibliotecă.

Omul în sutană mimase uimirea.

— Care carte? A, aceea franțuzească... Parcă are pagini lipsă. Nu, dragul meu, n-am citit-o. N-am avut încă timp. Dar de ce întrebi de ea?

— A, eram doar așa, curios...

Văzându-l pe băiat cum se retrage cu spatele îi mai zise înainte de a închide ușa în urma lui:

— O să m-apuc de ea cât de curând.

Rămas singur, părintele îngenunche în fața crucifixului de pe perete:

— Iartă-l pe păcătosul Tău, Doamne! Iartă-l c-a ajuns să se poarte ca o iscoadă vicleană. Iartă-l că a ajuns să și mintă! Și, mai ales, iartă-l pentru ce-o să facă de-acum înainte!

Era ziua lui Sid Thatcher.

După program se strânseseră mai mulți într-un pub de lângă sediul central al Poliției din Barintown. Medicul legist rezervase vreo șase mese pentru colaboratorii săi cei mai apropiați. Îi îmbia cu whisky și bere și le recomanda plăcinta cu pui, ciuperci și praz, o specialitate irlandeză de care patronul localului era foarte mândru. Smulși din rutina zilnică, toți se bucurau că sunt împreună și într-un alt decor decât cel din birourile strâmte, cenușii, mirosind a construcție veche. Clădirea aceea masivă, urâtă și pe dinăuntru, și pe dinafară, în care lucrau, ar fi trebuit să fie demolată demult. Orașul merita un alt sediu al Poliției, mai aspectuos.

A fost destul o singură oră ca atmosfera să se încingă.

Pe masa sărbătoritului se aflau cadourile frumos împachetate.

— Mi-e milă să rup hârtia în care sunt ambalate, repeta el întruna, alintându-se ca un copil.

— Desfă pachetele, suntem și noi curioși! strigau invitații bătând ușurel cu paharele în tăblia meselor. Ce-ai primit?

— O cravată pe care n-am s-o port niciodată – nu renunț în ruptul capului la papion, cine mi-a dăruit-o a vrut să-și rădă de mine. Niște butoni – și ăștia or să zacă într-un sertar, n-am nicio cămașă la care să meargă butoni. Tii! Asta ce-i?

— Un ceas! strigară toți în cor.

— N-am mai văzut un astfel de ceas.

Vreo doi se dădură mai aproape de el ca să examineze cadoul.

— Oho! E un *Tikker*! Grozav!

— Ce are așa de grozav? Mie mi se pare...

Vru să spună „o gioarsă” dar se opri la timp – nu se făcea să-l jignească pe cel care i-l dăruise.

— Îți arată cât mai ai de trăit.

— Aha! Vreți să știți când o să scăpați de mine? Nu vă bucurați degeaba, mai e până atunci. Ia spuneți drept: câți ați crezut că o să dau colțul când am primit plicul acela de la Primărie?

Warren încerca să nu le strice cheful cu acreala lui obișnuită. Râdea când râdeau toți, striga când strigau toți, ridica și el paharul când toastau și ceilalți. Un pahar care nu se golise nici pe jumătate de când începuse petrecerea.

Din când în când ieșea pe trotuar la o țigară – ajunsese din nou să fumeze un pachet pe zi.

Suzanne Fish se așeză lângă el.

— La ce te gândești?

Criminalistul o privi ca și cum n-o mai văzuse niciodată. Păcat că lungana asta de o inteligență sclipitoare era atât de tânără față de el. Dacă ar fi fost de vârste apropiate, i-ar fi putut face curte. Acum era un afro-american liber. Negrii erau liberi mai demult.

Poate că ei ar trebui să-i fie înmănat steagul împăturit...

— La băiatul acela... La Emanuel... Mi s-a părut un copil special. Ce-o mai fi făcând?

— Așa e, l-ai ghicit, poți să-ți schimbi meseria și să devii *profiler*, ai stofă. Și eu mă gândesc uneori la el. Am auzit că stă împreună cu părintele Pascal. Nu vrei ca într-o zi să le facem o vizită?

Înclină doar din cap în semn de aprobare – cineva umblase la stație și dăduse la maximum volumul muzicii. Nu te mai puteai înțelege om cu om.

În sinea lui, însă, își spuse că vizita asta ar trebui să aibă loc cât mai curând posibil. Avea o presimțire rea.

Într-o duminică, un grup de turiști năvăli în curtea bisericii.

Dezinvolți, gălăgioși, unii dintre ei îmbrăcați cam nepotrivit pentru un astfel de loc, bărbații în pantaloni scurți, femeile cu fuste deasupra genunchiului. Din întâmplare, părintele Pascal trebuia prin curte. Le ieși în cale și le dădu binecuvântarea. Tocmai atunci clopotele începură să bată și îi făcură pe toți să tresară. Dangătul lor răsună dureros în aerul curat al dimineții. În ziua aceea Emanuel se întrecu pe sine însuși. Sunetele care se revărsară parcă erau înlănțuiri de cuvinte ce povesteau despre tot ce îndurase până ajunsese în Barintown, despre fericirea pe care o cunoscuse lângă părintele Pascal, despre deznădejdea care îl cuprinsese ca într-o încheștare de fier, din clipa în care se simțise abandonat. Totul părea executat de către un maestru, la un instrument cu mai multe posibilități decât niște banale clopote de bronz. Iar ultimul lor dangăt răsună ca o tânguire sfâșietoare și ca un avertisment.

Toți cei din curte rămăseseră ținuiți locului, fermecați de sonoritățile divine. Nu mai comentară gălăgioși, nu mai fotografiară și nu mai filmară ambianța sacră. Privirile tuturor erau îndreptate spre clopotniță, dornice să-l zărească pe virtuozul care îi vrăjise.

Și când îl văzură izbucniră aplauze. Băteau din palme copiii care poate nu fuseseră niciodată la vreun concert, părinții și bunicii lor care poate audiaseră orchestre celebre. Cei mai entuziaști strigau „Bravo!”.

Doar un bărbat cu părul alb, ușor cocârjat, îmbrăcat într-o redingotă, nu participa la entuziasmul general.

Fără să ia aminte la rumoarea stârnită, Emanuel se apropie încet de brâul de lemn și se propti cu brațele de el. Părintele Pascal încercă să schițeze un semn în direcția lui, dar o voință mai presus decât a sa îi paraliză mâna. Iar strigătul de spaimă i se opri în gât.

Se auzi doar un zgomot cumplit de bârne desfăcute din locașurile lor. Una câte una se prăbușiră în curte. Emanuel căzu odată cu ele. Căderea dură doar câteva clipe în ochii turiștilor înspăimântați. Dar părintelui Pascal ele i se părură o veșnicie.

Toți se buluciră în jurul trupului prăbușit. Numai necunoscutul în redingotă se îndepărtă cu pași repezi și ieși din curte.

În stradă îl aștepta o mașină nu prea arătoasă. Se urcă în spate.

Cel de la volan îl întreabă fără să se uite la el.

— Și acum, încotro?

Răspunsul nu se lăsă așteptat.

— Cum încotro? Înapoi în Detroit.

Exact în același moment președintele SUA își lansa la o librărie din Chicago cartea *Viitorul ne aparține*.

Îl durea deja mâna de câte autografe trebuise să dea.
Președintele Franței era în toiul unei partide de golf.
Președintele Rusiei se sfătuia cu șeful lui de cabinet;
oare se cuvenea să mai candideze pentru un nou mandat?

Insomniacul președinte al Chinei încerca să-și obosească trupul într-o piscină pentru a nu mai petrece încă o noapte albă.

Primul-ministru al Marii Britanii și al Irlandei de Nord să pregătea să meargă la Operă.

Cancelarul Germaniei calcula în singurătatea biroului său care ar fi cota optimă de imigranți pe care să-i primească fiecare țară din Uniunea Europeană.

Cei doi aștri se pândeau de milioane de ani.

Se apropiiau, se îndepărtau, ca o pereche cuprinsă în vârtejul unui dans elegant. O hârjoană care se anunța mortală. Își dădeau târcoale ca două fiare viclene și hulpave, dornice să se sfâșie, să se anihileze. Doi prădători la fel de puternici, care își disputau același teritoriu.

Până când, la un moment dat, se năpustiră unul asupra celuilalt. Impactul lor colosal lumină întregul colț de Univers unde avusese loc. Jerbe multicolore se înșirară pe sute de mii de kilometri. Un grandios și superb foc de artificii, pe care observatoarele astronomice terestre îl urmăriră îndelung.

O feerie.

Un spectacol magnific.

Vizionat cu ajutorul telescoapelor doar de câțiva martori în extaz.

Imaginile încântătoare nu anunțau niciun pericol.

Totul era ca într-o poveste care nu-i privea pe pământeni.

Totul era departe, mult prea departe.

Undeva, în vălmășagul rolurilor de stele.

Milioane de tone de materie se risipiră în spațiu.

Fu eliberată o energie echivalentă cu energia pe care ar fi produs-o explozia a milioane de bombe atomice.

Însă în vidul cosmic nu se auzi nimic.

Unul dintre bolovanii incandescenti rezultați în urma coliziunii fu propulsat cu o viteză amețitoare spre sistemul solar. Mătura din cale orice întâlnea. Ciocnindu-se cu alte corpuri cerești de mai mici dimensiuni, mai pierdea din greutate, din mărimea inițială. Dar tot avea să măsoare în diametru câteva zeci de kilometri când avea să ajungă în preajma lui Jupiter peste sute de mii de ani.

Dacă bâta gigantului gazos rata lovitura, asteroidul avea de-acolo traiectoria liberă până la Pământ.

GEORGE ARION Însoțitorul lui Iisus

„N-avea nimic ieșit din comun – un tânăr cu părul tuns scurt, purtând cele mai obișnuite haine pentru vârsta sa. Brațe puternice, fără tatuaje, niciun cerceș în vreo ureche. Doar o brățară la mâna stângă.

La 19:22 s-a ridicat de pe scaun și a intrat agale în local, ca și cum s-ar fi dus la toaletă. S-a strecurat printre mesele din restaurant, dar în loc să se îndrepte spre grupul sanitar a intrat în bucătăria plină de aburi de la oalele în clocot și de fumul de la grătar. Tot fără să se grăbească a ieșit pe ușa din spate. Nimeni nu l-a întrebat ce caută într-o încăpăre unde n-avea de ce călca. (...)

Explozia bombei artizanale ascunsă în sacul de sport a sfârtecat trei persoane. Alte cincisprezece au fost rănite. Două dintre ele au decedat în ambulanțele care îi purtau la spital. Printre victime n-a figurat niciun copil.”

George Arion – *Însoțitorul lui Iisus*

„George Arion, un virtuoz al epicului de sursă polițistă.”

Dumitru Micu – *Istoria literaturii
de la creația populară la postmodernism*

„...nu poți scoate cărți din tine dacă n-ai înghițit în prealabil câteva biblioteci. Un sfat cât o carte, sau cât mai multe cărți. *Chapeau*, domnule George Arion!”

Ani Bradea – *Tribuna*

GEORGE ARION

Însoțitorul lui Iisus

„N-avea nimic ieșit din comun — un tânăr cu părul tuns scurt, purtând cele mai obișnuite haine pentru vârsta sa. Brațe puternice, fără tatuaje, niciun cercl în vreo ureche. Doar o brățară la mână stângă. La 19:22 s-a ridicat de pe scaun și a intrat agale în local, ca și cum s-ar fi dus la toaletă. S-a strecurat printre mesele din restaurant, dar în loc să se îndrepte spre grupul sanitar a intrat în bucătăria plină de aburi de la oalele în clocot și de fumul de la grătar. Tot fără să se grăbească a ieșit pe ușa din spate. Nimeni nu l-a întrebat ce caută într-o încăpăre unde n-avea de ce călca. (...)

Explozia bombei artisanale ascunsă în sacul de sport a sfârtecat trei persoane. Alte cincisprezece au fost rănite. Două dintre ele au decedat în ambulanțele care îi purtau la spital. Printre victime n-a figurat niciun copil.”

George Arion - *Însoțitorul lui Iisus*

„George Arion, un virtuoz al epicului de sursă polițistă.”

Dumitru Micu,

Istoria literaturii de la creația populară la postmodernism

„...nu poți scoate cărți din tine dacă n-ai înghițit în prealabil câteva biblioteci. Un sfat cât o carte, sau cât mai multe cărți. *Chapeau*, domnule George Arion!”

Ani Bradea — *Tribuna*

Volum apărut cu sprijinul

CRIME SCENE PRESS

